

PORT
PAYE
HELLAS



« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ... »

Ψιλή Ὁρθοδοξία ... »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φεβρουάριος/Μάρτιος 1992
Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΕΤΟΣ ΜΒ' - Αριθ. Φύλλου 846

Γραφεία Κάνιγγος 32 - Αθήνα 106 82

ΤΗΛ. 36.28.280

ΝΗΣΤΕΙΑ

Ἐπειδὴ διατρέχουμεν τό στάδιον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καλεῖ τό πλήρωμά της, σέ πνευματικόν συναγερμόν. Φυσικά ὁ ἀναγινώσκων τὴν λέξιν «συναγερμόν» ἐντυπωσιάζεται, ἀλλά αὐτό ἀκριβῶς εἶναι τό πνεῦμα τῆς μικρᾶς ταύτης γραφῆς, ὅτι ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρέπει νά ὀπλισθῇ μέ τὰ ὅπλα πού θέλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Μᾶς θέλει σάν στρατιῶτες, ὑπακούοντες εἰς τὰ στρατηγικά κελεύσματα τοῦ μεγάλου Στρατηγοῦ, πού ἐν προκειμένῳ εἶναι ὁ ἀγωνοθέτης θεός μέ ὅπλα «καθαρότητος σώματος καί πνεύματος», ταπεινώσιν, καί ἰδιαίτερος, τὴν περίοδον πού διασχίζομεν, τὴν προσευχήν, ὅπερ σημαίνει νά εὐρισκόμεθα πολλές ὥρες τῆς ἡμέρας ἐν προσευχῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καθὼς ἐπίσης καί κατὰ μόνας. Νά εἴμεθα ἐνώπιοι Ἐνωπίῳ μέ καθημερινόν ἀπολογισμόν τῶν πεπραγμένων μας ἐνώπιόν Του.

Οἱ φιλολογοῦντες μᾶς ἐξήγησαν, ἐν καιρῷ ἀρμοδίῳ ὅτι ἡ λέξις νηστεία προέρχεται ἀπὸ τό στερητικόν Νη καί τό ἐσθίω, τό ὁποῖον σημαίνει τρώγω. Αὕτῃ ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως νηστεία τὴν ἐνθυμούμεθα ἀπὸ παιδιὰ διότι ἀπὸ τότε καλούμεθα νά ἀπέχωμεν ὀρισμένων τροφῶν ὡς κρέατος, ὀψαρίων καί γαλακτομικῶν προϊόντων, τὰ ὁποῖα, πρό παντός διὰ τὴν μικράν ἡλικία, (καί τολμῶ καί διὰ τὴν μεγάλην τοιαύτην) εἶναι ἐλαφρῶς σκληρά διὰ νά μὴν πῶ ὀδυνηρά. Λοιπὸν ἔμεῖς οἱ νηστεύοντες καλούμεθα νά κάμωμεν αὐτὴν τὴν ὀργανικὴν θυσίαν, ἡ ὁποία ὅμως γιὰ τοὺς νηστευτὰς ἔχει θεία ἀντικρῦσματα, διότι ὁ Κύριος ὁ ὁποῖος εἶναι συνδαιτημῶν, εἰς τὴν πενιχράν μας τράπεζα, ἐπευλογεῖ τὴν βιωτὴν μας καί ἔχομεν ἀμέσως ἀπὸ τόν Παντοδύναμον ὑγίαν κατ' ἄμφω (μ' ἄλλα λόγια ψυχῆς τε καί σώματος).



Ἀλλά διά νά ἐπανθίσω τόν λόγον μου θ' ἀφήσω τόν ἀγ. Νικόδημον τόν Ἀγιορείτην νά μᾶς ἀναγράψει τί θά πεί νηστεία διά νά δώσωμεν, ἄλλωστε, τήν ἐνίσχυσιν εἰς τήν γραφήν μας ἡ ὁποία εἶναι πάντοτε «ὑποβασταζόμενη». Ὁ ἀγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, τόν ὁποῖον θά ἀναγνώσετε, μᾶς τοποθετεῖ εἰς τόν περίβολον τῆς πνευματικῆς του ἐμπειρίας διότι, ὡς εἶναι γνωστόν ἐν τοῖς χριστιανικοῖς πράγμασι, ἔμεινε πρό δύο αἰῶνες εἰς τήν Σκυροπούλα ἄσιτος καί δοικος ἐπὶ ἱκανόν χρόνον.

Αὐτός ὁ μέγας νηστευτής ἄς μᾶς βοηθήσει εἰς τό Στάδιον τῶν ἀρετῶν πού: «ἡνέωκται καί οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε» κατὰ τήν ἁγίαν ὑμνολογίαν μας, παρ' ὅλον τό γεγονός πού γράφει ποικίλα καί διαφορετικά θέματα:

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ

Συλλογίσου, πῶς πρέπει νά διορθώσης τήν κακὴν μεταχείρισιν ὅπου ἔκαμες εἰς τὰ μέσα καί ὄργανα, ὅπου σοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός διά τήν σωτηρίαν σου, καί ἡ διόρθωσις στέκει, εἰς τό νά μεταχειρισθῇς τὰ μέσα αὐτά διά τό τέλος, καί ὄχι νά μεταχειρίζεσαι τὰ μέσα, διά τὰ μέσα· ἦγουν δέν πρέπει νά ἀγαπᾷς τὰ μέσα αὐτά καθ' ἑαυτά, πάρεξ καθ' ὅσον σέ φέρουν εἰς τό ποθεύμενον τέλος. Ὅθεν μοίρασαι ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὅπου σοῦ ἔχαρισεν ὁ Θεός εἰς τρεῖς τάξεις· καί ἐκεῖνα μὲν ὅπου ὠφελοῦν πάντοτε εἰς τό νά ἐπιτύχῃς τό τέλος σου (καθὼς εἶναι τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὰ θεῖα μυστήρια, αἱ αἰρεταί, καί μάλιστα τὰ ἔργα τῆς ἐλεημοσύνης) αὐτά λέγω πρέπει νά τὰ μεταχειρίζεσαι πάντοτε μέ ἄκραν ἐπιμέλειαν, διά τί εἶναι τόσον ἄζια καί τόσον ἀναγκαῖα διά νά ἀπολαύσῃς τό τέλος τῆς σωτηρίας σου ὅπου ἕνας κολασμένος, ἂν ἦτο δυνατόν εὐχαριστεῖτο νά ὑποφέρῃ ὅλα τὰ βασανιστήρια τῆς κολάσεως εἰς μυριάδας χρόνων, μόνον νά ἀπολαύσῃ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέσα, ὅπου ἐσὺ τώρα ἀμελεῖς· ἐκεῖνα δέ τὰ μέσα ὅπου πάντοτε βλάπτουν εἰς τό τέλος τῆς σωτηρίας σου, διά τί εἶναι ἐμποδισμένα ἀπὸ τόν νόμον τοῦ Θεοῦ, καί διά τί εἶναι πάντοτε ἐνωμένα μέ τὴν ἁμαρτίαν (α) αὐτὰ ὅλα πρέπει νά τὰ βδελύττεσαι, καί νά τὰ ἀποστρέφεσαι μέ ὀλην σου τήν καρδίαν, καί νά τὰ ἀποκόπτης μέ τελειότητα ἀπὸ λόγου σου, ὡς ἐναντία τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, καί τῆς ἐδικῆς σου εὐδαιμονίας· ἐκείνων δέ πάλιν τῶν μέσων, ὅπου μερικαῖς φοραῖς ὠφελοῦν εἰς τό νά ἐπιτύχῃς τό τέλος σου, καί μερικαῖς φοραῖς πάλιν βλάπτουν καί τό ἐμποδίζουν, τούτων ἡ διόρθωσις εἶναι, τό νά μὴ κλίνη ἡ καρδιά σου εἰς αὐτά, πάρεξ τόσον μόνον, ὅσον σοῦ χρησιμεύουν διά νά σέ φέρουν εἰς τόν Θεόν καί εἰς τό τέλος τῆς σωτηρίας σου.

Χάριν παραδείγματος, δέν πρέπει νά προτιμᾷς καλλίτερα τήν υγιείαν ἀπὸ τήν ἀσθένειαν ἢ τὰ πλούτη ἀπὸ τήν πτωχείαν, ἢ τήν τιμὴν ἀπὸ τήν ἀτιμίαν, ἢ τήν ζωὴν ἀπὸ τόν θάνατον, διά τί ὅλα ταῦτα καθ' ἑαυτά.

(α) Καθὼς εἶναι τὰ τρυφήλα φαγητὰ καί ποτὰ, τὰ εὐμορφα φορέματα, τὰ ξεφαντώματα, τὰ παιγνίδια, ἡ ἄκαιρος συναναστροφὰς, καί συνομιλίας, ἡ περιδιάβασες, καί τὰ ἄλλα ἡδονικά καί ἀναπνευστικά ἀντικείμενα τῶν πέντε αἰσθησέων μας.

ΜΕΛΕΤΗ Θ'

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ

Ἐάν ἐξῆς φαγητὰ ποτὰ πολλὰ καί τρυφάς, πρόσεχε καλὰ νά μὴ χορταίνεις ἀπὸ αὐτὰ, ὥστε ὅπου διά μέσου αὐτῶν νά πληρῶνῃς διά ἐκεῖνο τό καλόν ὅπου κάμνεις, καί νά μὴ σοῦ ἀπονέμῃ μετὰ θάνατον ἄλλο καλόν διά νά πληρωθῇς, καθὼς τό ἔπαθεν ὁ πλούσιος· «τέκνον μνήσθητι, ὅτι ἀπέλαβες τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου». (Λουκ. ις' 25). Ἐάν ἦσαι εἰς δόξας καί τιμὰς, στοχάσου καλὰ νά μὴν ἀλλάξουν ἡ τιμαὶς αὐτές καί οἱ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπαινοί, εἰς παντοτινὰς κατάρας «οὐαὶ ὑμῖν, διὰν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι». (Λουκ. ζ' 26).

Καί ἐξ ἐναντίας, ἐάν ἡ θεῖα Πρόνοια σέ ἔβαλεν εἰς μίαν στάσιν πτωχείας, ταπεινώσεως, καί δυστυχίας, πρόσεχε καλὰ νά μὴν ἐναντιωθῇς εἰς αὐτό τό πρόσταγμα τοῦ οὐρανοῦ σου Πατρός, μηδέ νά γογγύσῃς, μηδέ νά ἀποστραφῇς ἐκεῖνο τό ποτήριον ὅπου αὐτός σοῦ δίδει μέ τό ἴδιόν του χερί· ἀλλέως θέλει κάμῃς ἀνωφελεῖς ὅλας ἐκεῖνας τὰς στράτας καί οἰκονομίας ὅπου μεταχειρίζεται, διά νά σέ φέρῃ εἰς τόν Παράδεισον αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ θλίψεις καί τὰ βάσανα· «διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. ιδ' 22). Καί τί ἠθελες ἀδελφέ; ἠθελες νά ὑπάγῃς εἰς τόν οὐρανόν, διά μέσου τῆς πλατείας στράτας; ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ἡ στράτα τῆς ἀπώλειας, καί ὄχι τῆς σωτηρίας· «εἰσελθετε διά τῆς στενῆς πύλης... διὸ στενὴ ἡ πύλη, καί τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν· καί πλατεία ἡ πύλη, καί εὐρυχώρας ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν» (Ματθ. ζ' 13). ἠθελες νά καταμολύνῃς ὅλην σου τὴν ζωὴν μέ κάθε λογῆς κακίαν, καί ἔπειτα νά νομίζῃς πῶς εἶναι ἀρκετόν μόνον τό νά ἀφιερῶσθαι εἰς τόν Θεόν ἐκεῖνας τὰς ὀλίγας στιγμὰς, τὰς πρό τοῦ θανάτου σου; ἠθελες νά μὴ σπειρῇς ἄλλο, παρὰ ἁμαρτίας, ἔτσι νά ἐλπίζῃς, ὅτι θέλεις θερίσει τόν πολύτιμον καρπὸν παντός ἀγαθοῦ; οὕτως ὀρέγῃσαι νά πλανᾷσαι, γνωρίζοντας τὴν πλάνην σου, ἡ ὁποία φέρει μαζί της μίαν αἰώνιον ταλαιπωρίαν; «τό ἅπαξ ἀπωλεσθῆναι αἰώνιον ἐστι», λέγει ἕνας πατήρ. Αὐτὰ ὅλα εἶναι πεπλανημένοι καί μωροὶ διαλογισμοί.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ Β'

ΜΕΡΟΣ Γ'

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ

Ἐμαθες ἀδελφέ α' πῶς νά κόπτης τὰ βλαστήρια καί τοὺς κλάδους τῆς ἁμαρτίας, μέ τὴν ἀποφασιστικὴν ἀποχὴν τῆς πράξεως τῆς ἁμαρτίας; ἔμαθες β' καί πῶς νά ἐκρίζωσθαι ἀπὸ τὴν καρδίαν σου τὰς ρίζας τῆς ἁμαρτίας μέ τόν δραστικόν καί παντοτινόν πόνον; τώρα μάθε γ' καί ὅτι πρέπει νά φυτεύῃς εἰς τὴν καρδίαν σου, ἀντὶ τῶν προτέρων ἀγρίων δένδρων ἡμερα δένδρα καί καρποφόρα· ἀντὶ τῶν κακιῶν, τὰς ἀρετὰς· ἀντὶ τῆς ὑπερηφανίας, τὴν ταπεινώσιν· ἀντὶ τῆς φιλαργυρίας, τὴν ἐλευθεριότητα καί ἐλεημοσύνην· ἀντὶ τῆς γαστριμαργίας, τὴν ἐγκράτειαν· ἀντὶ τῆς σκληρότητος τὴν πραότητα· ἀντὶ τῶν σαρκικῶν παθῶν, τὴν παρθενίαν καί σωφροσύνην· ἀντὶ τῆς ἀδικίας καί ἀρπαγῆς, τὴν δικαιοσύνην καί τό νά δίδῃς τὰ ἐδικά σου· ἀντὶ τοῦ φθόνου καί μίσους τὴν ἀγάπην καί φιλαδελφίαν· καί ἀντὶ τῆς παραβάσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, τὴν φυλακὴν καί ἐργασίαν τούτων· διατί δέν εἶναι ἀρκετόν μόνον τοῦτο εἰς τὴν σωτηρίαν σου ἀδελφέ, καί εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀληθινῆς μετανοίας, τό νά ἐγγάλῃς τὰς ρίζας τῆς ἁμαρτίας ἀπὸ τὴν καρδίαν σου, καί νά μὴ τόν

φυτεύσης από φυτά και δένδρα τῶν ἀρετῶν· ἐπειδὴ ἂν ἀφή-
σης χέρσον τὴν καρδίαν σου, πάλιν ἀναβλαστάνει ἁμαρτία,
καὶ ἄκάνθας, καὶ δένδρα ἄγρια· δι' ὃ καὶ σέ συμβουλεύει τὸ
Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ Δαβὶδ νὰ φεύγῃς ἀπὸ τὰ κακά, καὶ
νὰ κάμνῃς τὰ ἀγαθὰ «ἐκκλινὸν ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγα-
θόν» (ψαλ. λγ' 14) (α).

Ὁ πνευματικὰ χαλκέντερος αὐτὸς πατὴρ ἀντί
τῆς λέξεως νηστεία χρησιμοποιοῖ τὴν λέξιν
ἐγκράτεια καὶ ἀποφυγὴν τῆς γαστριμαργίας.
Αὐτὰ ὅμως εἶναι συνυφασμένοι ἔννοιαι μέ τὴν
λέξιν νηστεία, γι' αὐτὸ παραπέμπομεν τὸν ἀνα-
γνώστην εἰς τὸ βιβλίον Πνευματικὰ Γυμνάσματα
αὐτοῦ τοῦ θείου πατρὸς γιὰ νὰ ἐμπλουτίσει, ἐάν
ἐπιθυμῇ, τὴν βιβλιοθήκην του καὶ λάβει σοβαρῶς
ὑπ' ὄψιν τὰ ὅσα γράφει, τὰ ὁποῖα ἐφαρμοζόμενα
παρὰ τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ἄξια θαυμασμοῦ καὶ
ὁδηγοῦν εἰς τὸν Παράδεισον.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ θά πρέπει οἱ Ἱεροκήρυκες,

ὅταν ὁμιλοῦν περὶ νηστείας νὰ μὴ ἀποφεύγουν
νὰ τονίζουν τὸ μαρτύριον δι' ἀποκεφαλισμοῦ τῆς
ἀγ. Σολομωνῆς καὶ τῶν 5 τέκνων τῆς ὡς καὶ τοῦ
παιδαγωγοῦ τῶν Ἑλεάζαρ, διότι ὡς γνωστόν,
προτίμησαν νὰ μὴν φάγουν χοιρινὰ κρέατα ἀλλὰ
τὸν θάνατον, πού συνέβη ἐπὶ Ἀντιόχου Δ' τοῦ Ἑ-
πιφανοῦς τὸν Γ' π.Χ. αἰῶνα. Ἡτύχισα ν' ἀποспа-
σθῶ τὸ σκῆνωμα τῆς ἀγ. Σολομωνῆς, πρὸ δεκαε-
τίας, εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν τοῦ ἀγ. Γεωργίου
Κων/πόλεως διότι ἐκεῖ φυλάσσεται σκορπίζον
ἀρώματα καὶ ἁγιασμόν.

Περαίνων τ' ἀνωτέρω ἃς παρακαλέσωμεν τὸν
ἀγνοothῆτην Κύριον νὰ σκέπῃ καὶ εὐλογεῖ τὴν
προσπάθειάν μας διὰ ν' ἀξιοθῶμεν ἐν τῇ Ἀνα-
στάσει ν' ἀκούσωμεν «Νηστεύσαντες καὶ μὴ
νηστεύσαντες τρυφήσατε πάντες» (Κατηχητικὸς
λόγος τοῦ θ. Χρυσόστομου). Ἀμήν.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΕΥΧΑΙ

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα Μητροπολί-
την Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιον ἡ
Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει εὐ-
λικρινεῖς εὐχὰς ἐπὶ ὀνομαστηρίοις
καὶ εὐχεται εἰς αὐτόν ὅπως ἡ ἀγία
Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου σκέπῃ αὐ-
τόν ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας Γνησίων
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ φιλά-
της πατρίδος. Ὅπως εἶναι γνωστόν
ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης τυγχάνει Γεν.
Γραμματεὺς τοῦ Σωματείου Γεν.
Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
αἱ δέ δραστηριότητές του εἶναι
ἰδιαίτερώς ἀξιοπρόσεκται.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΕΘΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

— Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΝ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΤΗΤΑ ΕΟΡΤΑΣΕ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΠΑΡΟΥΣΙΑ, ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ, ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΚΑΙ ΠΛΗΘΟΥΣ ΠΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ, ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ Μ. ΜΑΚΡΗ.

Τῇ εὐλαβῇ διοργανώσει τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας, περί τήν 3ην ἀπογευματινὴν ὥραν, ὑπερχίλιοι γνήσιοι ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, κληρικοί, μοναχοί, μοναχαί καὶ λαϊκοί, συνεκεντρώθησαν περιχαρεῖς καὶ ἐνθουσιῶδεις, εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Πειραιῶς καί μετ' ἀγαλλιᾶσεως παρηκολούθησαν τὸ πλούσιον ἑορταστικὸν πρόγραμμα ἐπὶ τῇ μεγαλυνύμῳ Ἑορτῇ τῆς Ὁρθοδοξίας (καταχωρεῖται τοῦτο ἄλλου).

Τὸ θέατρον εἶχε κυριολεκτικῶς κατακλισθεῖ ὑπὸ τῶν πιστῶν. Ἡ εὐρύχωρος πλατεία του καὶ οἱ τέσσαρες ἐξώσαι του, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἦσαν πλήρεις. Παρέστησαν ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος Β', καὶ οἱ Συνοδικοὶ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερρόντιος, ὁ καὶ διοργανωτὴς τοῦ ἑορτασμοῦ, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος, Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, Χίου Ψαρρῶν καὶ Οἴνουσῶν κ. Στέφανος, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος.

Περί τήν 3.30 μ.μ., ἅμα τῇ προσελεύσει τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐγένετο ἡ ἑναρξίς τῆς ἑορτῆς, διὰ τῆς ἀποδόσεως ὑπὸ τῆς ἐκλεκτῆς Βυζαντινῆς Χορωδίας, τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς κ. Μιχ. Μακρῇ τοῦ νικητηρίου ὕμνου «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ...». Μετὰ τήν ἀπόδοσιν καὶ ἄλλων ὕμνων ὑπὸ τῆς χορωδίας, ὁ Μακαριώτατος, ἀπηύθυνεν ἐμπνευσμένον προεισαγωγικὸν λόγον, καταχειροκροτηθεὶς.

Εἶτα, ἀνεπέμφθη, ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκέλου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς πανοσ. ἀρχιμ. π. Γερόντιου Λουδάρου ἐπιμνημόσυκος δέσεις ὑπὲρ τῶν ἡρωικῶν προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ Χορωδία ἔψαλλε «Αἰωνία ἡ μνήμη», «Αἰωνία ἡ μνήμη», «Αἰωνία ἡ μνήμη», προκληθείσης βαθυτάτης συγκινήσεως εἰς τὸ εὐσεβὲς ἀκροατήριον!

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσ/

νίκης κ. Εὐθύμιος ἐξεφώνησε τὸν Πανηγυρικὸν τῆς Ἑορτῆς, ἀναφερθεὶς εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς Ἐπετείου, τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἀθανάτων προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τοῦ πατροπαράδοτου Ἑορτολογίου, καὶ ἐπικρίνας τὴν ἐπαίσχυντον περὶ ἐνώσεως συμφωνίαν τῶν ἐκπροσώπων «Ἱεραρχῶν» τῆς Νεοημ/κῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν αἱρετικῶν Μονοφυσιτῶν (Κοπτῶν, Ἀρμενίων κ.α.), εἰς τὸ Σαμπεζύ τῆς Γενεύης. Ἡ ὁμιλία, μεστή, ἀγωνιστικοῦ περιεχομένου κατεχειροκροτήθη (Καταχωρεῖται αὕτη ἄλλου).

Ὑστερον ἡ Χορωδία ἀπέδωσε ἀσφύγως καὶ ἄλλα ὠραῖα τροπάρια, μεταξύ τῶν ὁποίων, τὸ Δοξαστικόν «Τῶν Ἀγίων Πατέρων, ὁ χορὸς...» καὶ τὸ τελευταῖον, τῆς δοξολογίας τοῦ Ἰακώβου Πρωτοψάλτου, καταχειροκροτηθεῖσα. Ἐντυπωσίασε δὲ μέ τοὺς δύο εὐφώνους παιδας ρασοφοροῦντας.

Ἐν τέλει, ὁ πανοσ. ἀρχιμ. π. Γερόντιος Λουδάρος, ἀνέγνωσε θερμὸν εὐχαριστήριον καὶ συγχαρητήριον λόγον, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου ὡς διοργανωτοῦ τοῦ λαμπροῦ ἑορτασμοῦ, τὸ συναρπαστικὸν πέρασ τοῦ ὁποίου προεκάλεσε ζωηρά χειροκροτήματα (καταχωρεῖται ἄλλου).

Καὶ ἔληξε ἡ πάνσεπτος ἑορτὴ μέ τὰς εὐλογίας τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τὴν στεντορειάν ἐκφώνησιν ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Δημοσίων Σχέσεων ἐπίτ. Δικηγόρου κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου «Ζήτη ἡ Ὁρθοδοξία», «Ζήτη τό ἔθνος», «Ζήτη ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος», καὶ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τῶν πιστῶν, σκιρτώντας ἐξ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγωνιστικοῦ παλμοῦ.

Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των, ὁ βουλευτὴς καὶ πρῶν Ὑπουργός κ. Α. Ντεντιδάκης, ὁ βουλευτὴς κ. Η. Βουγιουκλάκης, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλλην. Ἐθρσκ. Κοινότητος Γ.Ο.Χ. κ. Ι. Ἀγγελόπουλος, μετὰ τοῦ Γεν. Γραμματέως Θεολόγου κ. Σ. Καραμήτσου, ὁ Σύμβουλος τῆς Νομαρχίας Πειραιῶς κ. Δ. Χατζῆς, ὁ Αστυνόμος ε.α. κ. Π. Στεφανῆς, οἱ Σύμβουλοι τοῦ Γεν.

Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, πανοσ. Ἀρχιμ. Μεθόδιος Δεσποτίδης, αἰδεσ. πρωθ. Κων/νος Βελέντζας καὶ Γεώργιος Σμυράκης, κ.κ. Κων. Χρονᾶς καὶ Νικ. Κοβάτσος, οἱ κ.κ. Εὐαγ. Τούτουζας, Ἀντ. Νικολόπουλος, Στυλ. Μακρῆς, Γ. Λεοντιάδης, καὶ Γεώρ. Πουλαντζακίδης, οἱ ἱεροψάλται κ.κ. Ἰω. Συμεωνίδης, Μιχ. Φαμέλης, καὶ Ζήσ. Παπαδόπουλος, ὁ Δ/ντῆς τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», κ. Χρ. Χαλβατζῆς κ.α.

Ἐφ' ᾧ, ἐκφράζομεν τὰ ολόθερμα συγχαρητήριά μας, εἰς τὸν Ἅγιον Πειραιῶς διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὑπ' αὐτοῦ διοργανωθείσης ἐορτῆς, εἰς τοὺς εὐφραδεῖς ὁμιλητάς, διὰ τοὺς ἐξόχους λόγους των, εἰς τὴν ἐκλεκτὴν πολυμελῆ Χορωδίαν, ἣ ὁποία, διὰ τῆς θαυμασίας ἀποδόσεως τῶν ὡραίων ἐκκλ. ὕμνων καὶ αἰνῶν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς κ. Μιχ. Μακρῆ, κατέθελε τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν καὶ προσέδωκε τὸν προσήκοντα πανηγυρικὸν τόνον εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐκδήλωσιν, καταχειροκροτη-

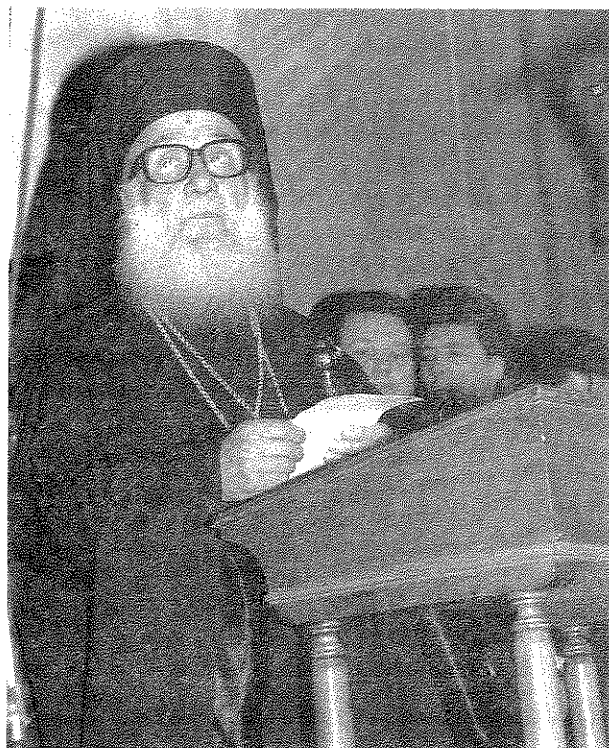
θεῖσα ἐπανειλημμένως. Ἐπίσης, ἐγκάρδια συγχαρητήρια ἀνήκουν καὶ στοῖς τίμιον πρεσβυτέριον, τὰς σεπτὰς Μοναχικὰς Ἀδελφότητας καὶ τὸ εὐσεβὲς Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας διότι ἀθρόως ἔδωσαν τὸ δυναμικὸν «παρὼν» εἰς τὸ ἱερὸν σάλπισμα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Θά ἦτο σοβαρὰ παράλειψις, ἐάν δέν ἐσημειώναμεν, τὴν ἀρίστην ὄντως ὀργάνωσιν τῆς Ἑορτῆς, ἣ ὁποία ὀφείλεται, ὁμολογουμένως, εἰς τὰς εὐλαβεῖς φροντίδας καὶ τοὺς κόπους τοῦ πανοσ. Ἀρχιμ. π. Γερωντίου Λουδάρου καὶ τοῦ ἐμπείρου κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου.

Εἴθε, ὁ Παντοδύναμος, ὁ τῶν ἀπάντων Δεσπότης καὶ Κύριος νά μᾶς ἀξιῶσῃ, ὅπως καὶ πάλιν τοῦ χρόνου, ἐν καλῇ ὑγείᾳ καὶ ψυχικῇ ἀγαλλιάσει, τιμήσωμεν «λόγοις καὶ ὕμνοις» τοὺς ἀθανάτους θεμελιωτὰς καὶ προμάχους τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας, ἣ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν ἀνεκτίμητον καὶ ἀδαπάνητον πνευματικὸν θησαυρὸν τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἡρώϊκου Ἑθνους μας!



Μέγα μέρος τῶν ἀρχιερέων κατὰ τὴν Ἑορτὴν εἰς τὸ Δημ. Θέατρον Πειραιῶς.



Ο ἁγ. Προκαθήμενος κ. Χρυσόστομος προλογίζων κατά τήν Ἑορτήν τῆς Ὁρθοδοξίας.



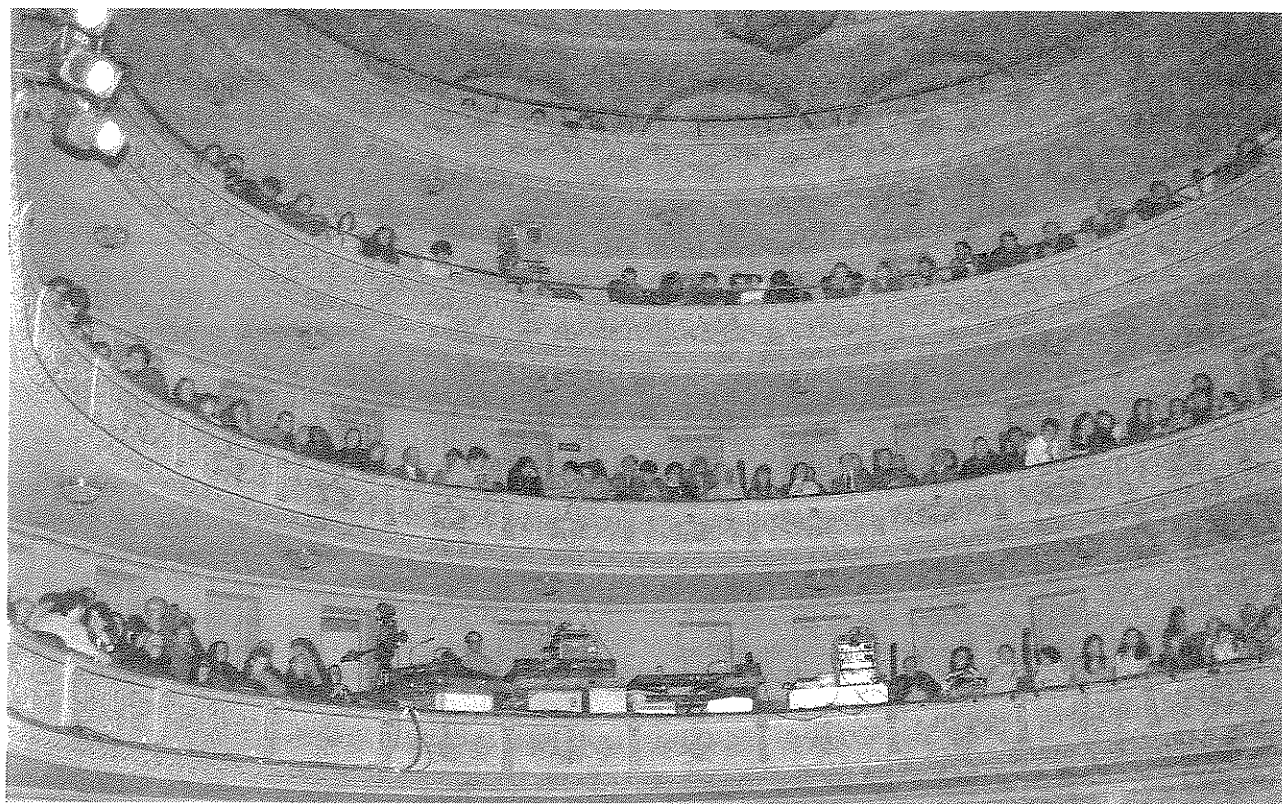
Κυριακή Ὁρθοδοξίας. Ο ἁγ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος ἐκφωνεῖ τόν πανηγυρικόν λόγον.



Κυριακή Ὁρθοδοξίας. Ἐνα μέρος τῆς αἰθούσας τοῦ Διημ. Θεάτρου Πειραιῶς.



Όλοκληρος ή χορωδία του Μ. Μακρή κατά την Έορτήν της Όρθοδοξίας.



Ό εξώστης του Δημ. Θεάτρου Πειραιώς κατάμεστος κόσμον.

ΟΜΙΛΙΑ κατά τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Κυριακή Ὁρθοδοξίας ΚΥΡΙΟΝ ΜΕΡΟΣ

Α. Η αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Β. Ἡ ἑνώσις Ὁρθοδόξων Μονοφυσιτῶν ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τό καθήκον τῶν Ὁρθοδόξων

Ὁμιλία Πανηγυρική κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκφωνηθεῖσα ὑπό τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ.

Εἰς Ἀθήνας, 2 Μαρτίου '92

Μακαριώτατε,

Ἅγιοι Συνοδικοί καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Τίμιον Ἱερατεῖον καί εὐσεβῆς Μοναχική παράταξις,

Εὐσεβές Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἁγιοτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας,

« Ἡμέρα χαρμόσυνος καί εὐφροσύνης ἀνάπλεως πεφανέρωται σήμερον· φαιδρότης δογμάτων γάρ τῶν ἀληθεστάτων ἀστράπτει καί λάμπει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κεκοσμημένη ἀναστήλωσιν εἰκόνων τῶν ἁγίων... » (Προσόμοιον τῶν αἰῶνων τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας).

Χαρμόσυνος ἑορτή καί λαμπρά πανήγυρις ἡ σημερινή Κυριακή, ἡ πρώτη Κυριακή τῶν νηστειῶν, ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἑορτάζομεν τήν ἀναστήλωσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἑορτάζομεν γενικώτερον τήν νίκην καί τόν θρίαμβον τῆς ἀωμότητος ἡμῶν πίστεως ἐναντίον πάσης ἀπιστίας, πάσης αἵρέσεως καί πλάνης. Ἑορτάζει ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ· πανηγυρίζει ἡ τε θριαμβεύουσα καί ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία τήν αἰώνιον καί ἀθάνατον νίκην, τήν ὁποίαν τῆς ἔδωκεν ὁ Παντοδύναμος Κύριος καί Θεός τῆς. Καί ἀληθῶς θεία νίκη εἶναι ἡ νίκη τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Θεός τήν ἐπροστάτευσεν, ὁ Θεός τήν περιέσωσεν, ὁ Θεός ἐκραιτάρωσε τήν Ἐκκλησίαν καί τῆς ἔδωκεν ἀκαταβλήτους δυνάμεις, διὰ νά ἀντεπεξέλθῃ ἀήτητος αὐτή, νικηφόρος εἰς τοὺς μεγάλους τῆς ἀγῶνας.

Ἀγάλλεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ Χριστῷ « τῷ νυμφίῳ καί κτίστῃ αὐτῆς, τῷ ταύτην θελήματι θεοπρεπῶς ἐξ εἰδώλων πλάνης λυτρωσαμένῳ,

καί ἑαυτῷ ἀρμοσαμένῳ τριῷ αἵματι ». (Α' στιχηρό τῶν αἰῶνων τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας).

Ἀγάλλεται καί χαίρει σήμερον ἡ Ἐκκλησία καί εὐχαριστεῖ εὐγνωμονοῦσα τόν Κύριον τῆς Δόξης διὰ τήν λαμπράν νίκην τῆς κατά τῶν ποικίλων αἵρέσεων. Διὰ τόν ἐνδοξον καί περιφανῆ θρίαμβόν τῆς διὰ μέσου τῶν αἰῶνων.

Ὁ θρίαμβος καί ἡ νίκη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐναντίον τῆς ὑλικῆς βίας, ἐναντίον τῶν σκληρῶν διωγμῶν, κατά τοὺς ὁποίους οἱ ἅγιοι μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ἔχυσαν τό αἷμα τῶν σπονδῶν καί θυσίαν.

Εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως κατά τῶν ποικίλων αἵρέσεων, αἱ ὁποῖαι μέ δολιότητα ἠθέλησαν νά νοθεύσουν τήν Ὁρθοδόξον ἡμῶν πίστιν.

Δοξολογία λοιπόν καί εὐχαριστία ἀφ' ἑνός, ἀλλά καί σάλπισμα πολεμικόν καί ἀγωνιστικόν ἀφ' ἑτέρου πρὸς ὅλους ἡμᾶς περιέχει ἡ σημερινή λαμπρά ἑορτή.

Ναί. Σάλπισμα ἀγωνιστικόν, διότι δέν ἔλλειψαν οἱ ἐχθροί. Δέν ἐξουδετερώθη ὁ ἀντίπαλος. Δέν κατεβλήθη ὁ ἔχων τό γενικόν πρόσταγμα κατά τῆς Ἐκκλησίας « ἀντίδικος ἡμῶν διάβολος ». Ὅσον πλησιάζει τό τέλος τοῦ « εἰδῶς ὅτι ὀλίγων καιρὸν ἔχει » (Ἀποκάλ. ιβ', 12) τόσον λυσσᾷ καί ὀρύεται καί ὑποκινεῖ καί ἐξεγείρει ἐχθρούς κατά τῆς Ἐκκλησίας.

Βέβαια κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον « πόσοι ἐπολέμησαν τήν Ἐκκλησίαν καί οἱ πολεμήσαντες ἀπώλοντο, αὕτη δέ ὑπὲρ τόν οὐρανόν ἀναβέβηκε. Τοιοῦτον ἔχει μέγεθος ἡ Ἐκκλησία· πολεμουμένη νικᾷ, ἐπιβουλευομένη περιγίνεται· ὑβριζομένη λαμπροτέρα καθίσταται· δέχεται τραύματα καί οὐ καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἐλκῶν· κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται, ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει· ἀλλ' οὐχ ἡττᾶται· πικτεῦει, ἀλλ' οὐ νικᾶται ». (Πράξ. κτ', 14).

Θά ἐφαρμοσθῇ δι' ὅλους τοὺς πολεμίους ὁ

λόγος τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν διώκτην Σαοῦλ, «σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν». (Πράξ. κστ', 14). Εἶναι πράγματι ὀδυνηρόν καὶ σκληρόν νά κτυπᾷς τὰ πόδια σου γυμνά σέ σουβλερά καρφιά!!

Α' Λαμπρά λοιπόν ἡ σημερινή ἑορτή καὶ νίκη περίτσανος τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν ποικίλων αἰρετικῶν. Ὅμως καὶ σήμερον, ὅπως ἀνέφερον προηγουμένως, μετὰ παρέλευσιν δύο χιλιάδων ἐτῶν ἀπὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως ὑπάρχουν αἰρετικοὶ καὶ ἡ Ἐκκλησία βάλλεται καὶ πολεμεῖται ἀπὸ ἀντιθέτους δυνάμεις καὶ μάλιστα ἀπὸ πολλὰς καὶ ποικίλας. Καὶ δυστυχῶς καὶ ἀπὸ τοὺς «οἰκείους», ἀπὸ αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἐκλήθησαν νά τὴν προστατεύσουν, νά τὴν διακονήσουν καὶ νά τὴν ποιμάνουν.

Ναὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς, οἱ φοβερότεροι δυστυχῶς, εἶναι οἱ ποιμένες, οἱ ὁποῖοι μετετράπησαν εἰς λυκοποιμένας, τουλάχιστον εἰς τὸν Ἑλλαδικόν ὥρον.

Μὴ ἀπορεῖτε, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες. Ἡ συνέχεια τῆς ὁμιλίας θά ἀποδείξῃ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

Ὅλοι σήμερον ὁμιλοῦν καὶ πολλοὶ γράφουν εἰς περιοδικόν καὶ ἡμερήσιον τύπον περὶ τῆς μεγάλης αἵρέσεως - τῆς παναιρέσεως - τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τί ὅμως εἶναι ὁ Οἰκουμενισμὸς μέ τὸν ὁποῖον συνετάχθη καὶ ἡ κρατικὴ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία; Ἀπλούστατα τὸ δηλοῖ ἡ λέξις τὴν ὁποίαν προαναφέραμε. Παν-αἵρεσις. Ἐνα συνοθήλευμα ποικίλων αἵρέσεων, αἱ ὁποῖαι ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὸ περιώνυμον Παγκόσμιον Συμβόλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) καὶ τοῦ ὁποῖου, δυστυχῶς, ἰσότιμον μέλος τυγχάνει καὶ ἡ «Ἐκκλησία» τῆς Ἑλλάδος καὶ αἱ ἄλλαι «Ὁρθόδοξοι» Ἐκκλησίαι.

Ἡ δὲ πίστις καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὑποκινεῖται ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Σιωνισμοῦ εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ κηρυχθεῖσα καὶ ἐπεκταθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀγίων Ἱεραρχῶν καὶ Πατέρων, ἡ Ἐκκλησία, ἡ νομοθετηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἁγίων οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων δὲν εἶναι ὅπως ὁμολογοῦμε οἱ Ὁρθόδοξοι εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεώς μας «ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ καὶ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ». Ὅχι, λέν οἱ Οἰκουμενισταί. Αἱ «Ἐκκλησίαι» εἶναι πολλαί. Ὅλαι αἱ προτεσταντικαὶ παραφυάδες καὶ ὁ καθολικισμὸς τῆς Δύσεως εἶναι ἰσότιμοι καὶ ἰσόκυροι μέ τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

«Οἱ οἰκουμενισταί - ἀναφέρει σύγχρονος καθηγητὴς - παραγνωρίζουν τὸ γεγονός ὅτι ὑπάρχει ΜΙΑ καὶ μόνον Ἐκκλησία, καθὼς

λέγει τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ ὅτι ἡ μία αὕτη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος, διότι μόνον αὕτη ἔμεινε πιστὸς τηρητὴς τῆς παραδόσεως... Ὁ οἰκουμενισμὸς, προφανῶς, δὲν ἀπλῶς ἓνας νεωτερισμὸς, ἀλλὰ εἶναι συνοθύλευμα ὅλων τῶν νεωτερισμῶν, εἶναι μία προσπάθεια νά γκρεμίσῃ ὅλο τὸ θεῖο οἰκοδόμημα ποῦ ὀνομάζεται Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ νά ἀνεγείρῃ στὴ θέσιν τοῦ τόν νέον Πύργον τῆς Βαβέλ... Ὁ οἰκουμενισμὸς, διὰ τῶν ἀνμαχομένων προτεσταντικῶν παραφυάδων, ὥς ἄλλος ὁδοστρωτὴρ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξίσωσιν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τὴν ἐπιβολὴν ἑνὸς δογματικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν ἑνὸς εἰδους Πανθρησκείας... Ὁ Οἰκουμενισμὸς στεγάζει ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ εἶδη τῶν αἵρέσεων, ἀκόμη καὶ τοὺς προτεστάντας οἱ ὁποῖοι κηρύττουν τὴν θεολογίαν τοῦ «θανάτου τοῦ Θεοῦ».

(Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν διάλεξιν τοῦ καθηγητοῦ Κων/νου Καβαρνοῦ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ CLARK τῶν ΗΠΑ, ἐκφωνηθεῖσα τὴν 27/5/1990 εἰς Ἀθήνας).

Τὸ δὲ ἐν Ἀμερικῇ ἐκδιδόμενον Ρωσικόν περιοδικόν «Ὁ Ὁρθόδοξος Λόγος» («THE ORTHODOX WORD»), ἐπισημαίνει τὸν μέγα κίνδυνον τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκ μέρους τῆς φοβερᾶς αἵρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ γράφει: «Ὁ οἰκουμενισμὸς ἐπιδιώκει νά ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας - Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ - διὰ τῆς ἀνατρεπτικῆς ἰδέας μιᾶς παναιρετικῆς ἐνώσεως. Πράγματι ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν δεικνύει ἐνδιαφέρον εἰς τὴν διάκρισιν μεταξύ ἀληθείας καὶ αἵρέσεων.

Ἀντιθέτως καλεῖ ὅλας τὰς ὁμολογίας νά ἐνωθῶν εἰς ἓν σύνολον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ λέξις «αἵρεσις» ἀπουσιάζει διὰ πρακτικῶς λόγους. (Ἰδὲ «Ὁρθόδοξος Τύπος» τῆς 10/6/1970).

Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων τὸ 1965, μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Λατίνων, τί ἄλλο ἀποδεικνύει, παρὰ τὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τὸ 1054, ὅποτε ἐγένετο καὶ τὸ ὀριστικόν σχίσμα Ἀνατολῆς - Δύσεως, ἔσφαλε. Τότε κατήχετο ἀπὸ μῖσος καὶ ἑλλειψιν ἀγάπης... Ἄρα δὲν εἶναι ΑΓΙΑ.

Οὔτε εἶναι ΚΑΘΟΛΙΚΗ, ἀφοῦ κατὰ τόπους ὑπάρχουν καὶ αἱ ἄλλαι μὴ Ὁρθόδοξοι «Ἐκκλησίαι», αἱ αἰρετικαὶ δηλ. παραφυάδες, αἱ ὁποῖαι θέλουν νά ὀνομάζων ἑαυτάς «Ἐκκλησίαν».

Οὔτε ἐπίσης ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ, ἀφοῦ ἀνατρέπονται αἱ διδασκαλαὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς αὐτάς ἡ Ἀποστολικὴ διαδοχή.

Εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ Π.Σ.Ε. τῶν Οἰκουμενι-



στών «πᾶσα προσπάθεια ἀπέβλεπε εἰς τό νά καταστραφῇ τό δόγμα τῆς Μιάς, Ἀγίας, Ἀληθοῦς, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας». «Ἐν τῷ Π.Σ. τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς διά ταχυδακτυλουργίας ἔχουν συνδεθῇ καί ἐνωθῇ ὅλαι αἱ βλασφημίες, πλάναι καί ἀντιθέσεις ὁλοκλήρου τῆς πνευματικῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς ἀπό τόν Κάιν καί Χάμ, μέχρι τοῦ Ἰουδα τοῦ προδότου, Κάρλ Μάρξ, τοῦ διαφθορέως Φρόϋδ καί γενικῶς ὅλων τῶν μικροτέρων καί μεγαλύτερων συγχρόνων βλασφημῶν» «Ὁ Οἰκουμενισμός προσπαθῶν νά καταστρέψῃ τά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δέν ἔχει ὅρια ὁ ἴδιος. Ἦδη συζητεῖται ὄχι μόνον περί ἐνώσεως μέ ὅλους τούς χριστιανούς, ἀκόμη καί μέ τούς Ἰουδαίους, ἀλλά ὅτι πᾶς ζῶν ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας» (Ἰδέ βιβλίον «Διάλογος τῆς Ἐρήμου περί Οἰκουμενισμοῦ» Θεοδώρου μοναχοῦ - νυν Ἱερομονάχου - Ἀθῆναι, 1971 σελίδες 283, 288 καί 292).

Ἀκόμη θά ὑπενθυμίσω ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός υἱοθετεῖ καί διακηρύττει τήν θεωρίαν τῶν κλάδων. Γράφει σχετικῶς ὁ Ἀνδρέας Θεοδώρου, καθηγητῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν: «Πρέπει πάση δυνάμει νά ἀποκρούσουν οἱ Ὀρθόδοξοι τήν περίφημον περί κλάδων θεωρίαν - BRANCH THEORY -, ἥτις ἀποτελεῖ τήν σπονδυλικήν στήλην τῆς ἐκκλησιολογίας τῆς συγχρόνου οἰκουμενικῆς κινήσεως. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν εἶναι μία τῶν πολλῶν ἐκκλησιῶν κατέχουσα μέρος μόνον τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας καί ἐν ἴσῳ μέτρῳ καί δῆ καί παραλλήλως φερομένη πρός τὰς ἄλλας ἐκκλησίας, ἀλλ' εἶναι ἡ πραγματική καί μοναδική τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, κατέχουσα ἀείποτε καί διδάσκουσα ὀρθῶς σύνολον τό περιεχόμενον τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως θείας ἀληθείας, ὅπερ διετήρησεν ἀσινές καί ἀμόλυντον ἐν τῇ παραδόσει καί συνειδήσει αὐτῆς μέχρι σήμερον. Ἡ ἀποδοχή τῆς περί κλάδων θεωρίας θά ἐσῆμαινεν αὐτόκλημα αὐτοκτονίας τῆς Ὀρθοδοξίας». (Ἰδέ «Ὀρθόδοξος Τύπος» 1/3/1970).

Κατά τοὺς προτεστάντας «ἡ Ἐκκλησία δέν ἀποτελεῖ καθίδρυμα ἐξωτερικόν ταυτιζόμενον πρός ἱστορικὴν τινὰ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαν, ἀλλ' εἶναι κοινωνία ἀόρατος...». Καί ἀπόρροια τῆς αἰρετικῆς αὐτῆς θεωρίας εἶναι ἡ περί «κλάδων θεωρία», κατὰ τὴν ὁποίαν «ἡ ἰδανικὴ ἐκκλησία ἐνθεωρεῖται μόνον ἐν τῷ συνολικῷ ἀθροίσματι τῶν ἐπὶ μέρους Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τμήματα μερίζονα ἢ ἐλάσσονα ἐκείνης, μέρος μόνον κατέχοντα τῆς θείας ἀληθείας καί τοῦτο ἀναμεμιγμένον μετὰ τῆς πλάνης, ὁδοῦς δέ (ἀποτελοῦσι) καί μέσα ἀναγκαῖα, διὰ τῶν ὁποίων προώριται νά χωρῇ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ Ἐκκλησία» καί «αἱ τοιαῦται ἐπὶ μέρους ἐκκλησίαι κατέχουσιν ἴσα δικαίωματα ὑπάρξεως ἐν τῇ Ἐκ-

κλησία, εἶναι δέ ἅπασαι ἐργαστήρια ἐξ ἴσου πάροχα σωτηρίας καί ἀγιασμοῦ». (Βλέπε Ἀνδρέα Θεοδώρου: Σχέσεις Ὀρθοδόξων καί Ἑτεροδόξων, σελ. 10, 11. Ἐν Ἀθῆναις 1971). Γίνε δηλαδή μέλος τῆς αἵρέσεως τῶν Μορμόνων ἢ τῶν Κονακέρων γιὰ νά... ἀγιασθῇ καί νά σωθῇ!

Κύριε ἐλέησον.

Τονίζει ἀκόμη, ὁ Οἰκουμενισμός τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀγάπης μεταξύ «τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, ὄχι πλέον διακηρύσσει, μίση καί ὑποβλέψεις, ἀλλὰ ἀγάπην, καθ' ὅσον ὅλοι ἐνός πατέρα εἴμεθα παιδιά».

Γράφει σχετικῶς ὁ πρό ὀλίγου μνημονευθεὶς καθηγητῆς: «Ὁ διατυμπανιζόμενος διάλογος τῆς ἀγάπης, ὁ προβαλλόμενος ὡς πανάκεια τοῦ διεκκλησιαστικοῦ δόγματος τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀποχωριζόμενος καί ἀποκοπτόμενος τῆς πραγματικῆς βάσεως αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ματαιολογίαν καί κενόσπουδον προσπάθειαν. Ἀγάπη, ναί! Ὑψίστη ὑποχρέωσις καί καθήκον παντός χριστιανοῦ. Ποία ὅμως ἀγάπη; Ὁ ἀπλοῦς καί ἄκαρπος συναισθηματισμός, ὁ ἐξαντλούμενος εἰς ἐναγκαλισμούς καί μειδιήματα; Ὁχι! Ἀλλὰ ἀγάπη νευρώδης καί αὐστηρά, χωρὶς συμβιβασμούς καί ὑποχωρητικότητας, ὅταν ἰδίᾳ πρόκειται περί ζητημάτων τῆς σωζούσης θείας ἀληθείας. Ἀγάπη πρός τὴν ἀλήθειαν δέον νά εἶναι τό πρώτιστον χρέος τοῦ ὀρθοδόξου καί μέτρον δι' οὗ θά προσμετρήσῃ οὗτος τὰς διεκκλησιαστικὰς του ἐπαφάς. Ἐρως Ὀρθοδοξίας προτίστω καὶ κατόπιν τὰ ὑπόλοιπα. Ἀγάπα τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ πράττε ὅ,τι θέλεις». (Ἰδέ «Ὀρθόδοξος Τύπος» (1/3/1970).

Νά ἱστορήσωμεν τὰ τελευταῖα ἐπιτεύγματα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὰ λίαν πρόσφατα, τὰ διαδραματισθέντα ἐν Καμπέρα τῆς Αὐστραλίας κατὰ τὴν 21-2-91; Καὶ μόνον τό θέμα τοῦ Συνεδρίου ἔχει νά μᾶς εἴπῃ πολλά.

Τό θέμα τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἦτο:

«Ἐλθέ Πνεῦμα Ἅγιον, ἀνακαίνισον πᾶσαν τὴν κτίσιν». Εἶχε δέ τέσσαρα ἐπὶ μέρους θέματα, τὰ ἐξῆς:

- α. «Ζωῆς χορηγέ, συντήρησον τὴν Κτίσιν».
- β. «Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς».
- γ. «Πνεῦμα ἐνοποιόν, κατάλλαξον τόν λαόν σου» καί
- δ. «Πνεῦμα Ἅγιον, μεταμόρφωσον καὶ ἀγιάσον ἡμᾶς». (Ἰδέ περιοδικόν «ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ», ἀριθμ. 456/1-3-91, σελ. 2, 3. Δι' ὅσους δέν γνωρίζουν τό περιοδικόν τοῦτο εἶναι ἓνα 150ήμερον δελτίο εἰδήσεων, τό ὁποῖον ἐκδίδεται ἀπὸ τό Ὀρθόδοξον κέντρον τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου τῆς Κων/πόλεως,

τό όποϊον έδρεύει εις Σαμπεζύ της Γενεύης εις Έλβετιαν).

Καί μόνον οί τίτλοι τών θεμάτων, τά όποϊα άπησχόλησαν τό έν λόγω Συνέδριον μέ τό γενικόν θέμα «τό τρίτον πρόσωπον της Αγίας Τριάδος, τό Άγιον Πνεύμα, άποτελεϊ, πατέρες και άδελφοί μου, ύβριν και έμπαιγμόν. Ύβριν, λέγω, και έμπαιγμόν πρός τό Άγιον Πνεύμα, τό όποϊον άδυνατει νά συνυπάρχη και εις την αλήθειαν και εις τό ψεύδος. Καί εις την Έκκλησίαν του Χριστου και ταυτοχρόνως νά κατευθύνη και τόν έσμόν τών αίρετικών της παναιρέσεως του Οικουμενισμου. Τό Συνέδριον τουτο της Καμπέρα άπετέλουν 892 σύνεδροι, μία όντως πανσπερμία αίρετικών τών 311 «Έκκλησιών» - Μελών του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών.

Καί οί μέν Προτεστάνται και αίρετικοί γενικώς αυτά πιστεύουν, αυτά ύποστηρίζουν, αυτά διαλέγονται. Οί «Όρθόδοξοι» όμως; Οί «άγιοι Μητροπολίται» και οί άλλοι «Όρθόδοξοι» αντίπρόσωποι, οί όποιοι έλαβον μέρος πώς εκάθησαν «έν μέσω συνεδρίου παρανόμων»; «Πώς ταύτα ανέξεται Όρθόδοξος ψυχή και ούκ άποστήσεται της κοινωνίας αυτών;» (Έπιστολή Άγιορειτών Πατέρων πρός Αυτοκράτορα Μιχαήλ Παλαιολόγον).

Άς ιδωμεν και τας κρίσεις περί του Συνεδρίου του Μητροπολίτου Δημητριάδος Χριστοδούλου, ό όποϊος ήτο μέλος της 12μελούς αντιπροσωπείας της Νεοημερολογητικής Έκκλησίας της Ελλάδος εις τό Παγκόσμιον Συμβούλιον Έκκλησιών (Π.Σ.Ε.) τό συνελθόν, ως έλέχθη, έν Καμπέρα της Αυστραλίας εις την Ζ' αυτού Γενικήν Συνέλευσιν την 7-21/2/91.

«Όσο προχωρούσαν, γράφει ό Δημητριάδος οί εργασίες της Γενικής Συνελεύσεως, τόσο και καλύτερα φαινόταν, από όσα έλέγοντο και επράτοντο, οί νέες τάσεις του Συμβουλίου, πού έχουν σαφή άπόκλιση πρός την περιθωριοποίηση τών δογμάτων και θεολογικών προβλημάτων και την αντίστοιχη προβολή του αίτήματος για ένότητα όλων τών θρησκειών και όχι μόνον τών Χριστιανών». Οί θεωρίες πού ήκούσθησαν εις τό Συνέδριον περί Αγίου Πνεύματος ήσαν «ξένες όχι μόνον πρός την πατερική παράδοση της αρχαίας Έκκλησίας, αλλά και πρός την ίδια την Αγία Γραφή». «Έβλεπε κανείς νά προβάλλωνται παγανιστικές, άνιμιστικές, και ειδωλολατρικές αντίληψεις περί του Αγίου Πνεύματος». (Άρθρον του εις περιοδικόν «ΠΕΙΡΑΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υπό τόν τίτλον: «Π.Σ.Ε.» ή Λέσχη Θρησκευομένων ανθρώπων, έντονότεροι οί προβληματισμοί μετά την Ζ' Γενικήν Συνέλευσιν της Καμπέρα. Άρ. 4 Μάρτιος 1991).

Άς σημειωθεί ότι έχουν μεγάλη σημασία αι κρίσεις αυτάι του Νεοημερολογίτου Επισκόπου, διότι ούτος είναι και ένός - καθώς λέγεται και άδεται - τών ύποψηφίων του Άρχιεπισκοπικού θρόνου της Ελλαδικής Εκκλησίας, άν ποτέ θελήσει και αφήσει την θέσιν του ό δικτάτωρ Σεραφεϊμ, ό υπό τών τάνκς του έπίσης δικτάτορος Ιωαννίδου καταλαβών αυτήν.

Άκούσατε και μίαν άλλην κρίσιν γνωστού συγχρόνου θεολόγου. Εις τό συνέδριον της Καμπέρα του Π.Σ.Ε. «μετείχον όχι μόνον Χριστιανikai όμολογία, αλλά και Βουδδιστάι, και Μάγοι, και ειδωλολάτραι, και «όλη ή σάρα και ή μάρα και τό κακό συναπάντημα».

Θρησκευτικός Καραγκιόζης και θρησκευτικός Καρνάβαλος. Περίοπτον δέ θέσιν εις τό θρησκευτόν τουτον Καρνάβαλον κατείχεν ό Αυστραλίας Στυλιανός Χαρκιανάκης. Πλήρης έξευτελισμός και προδοσία της χριστιανικής και δη της επισκοπικής ιδιότητος. Πλήρης άηδία και αγανάκτησις τών εύσεβών». (Ν. Σωτηροπούλου: Ίδέ «Όρθόδοξος Τύπος» αριθ. 941/30-8-91).

Νά σημειώσωμεν και δύο λέξεις, τό πώς τελείωσε τό περιώνυμον συνέδριον της Καμπέρα: «Αισχρόν έστί και λέγειν». Έφ' όσον όμως έλαβεν δημοσιότητα σās τό καταθέτω: «Τελείωσε τό Συνέδριον μέ ONTE-FINALE (έντυπωσιακό τέλος) σεξουαλικών επιθέσεων μεταξύ τών συνέδρων - αντιπροσώπων, φανερώματα του εκβαρβαρισμένου Χριστιανισμού». (Έφημερίς «Όρθόδοξος Τύπος» αριθ. 932/24-5-91).

Ό Οικουμενισμός έχει ήδη προχωρήσει. Έκαμε πραγματικά άλματα διά την περίφημον ένωσιν τών Χριστιανών» και ήδη έγιναν και πρόβες ένότητος όλων τών θρησκειών. Διότι τί άλλο ήτο παρά ένότης έν τη προσευχή εις Ασίζην. Αι δημοσιευθείσαι φωτογραφίαι μās παρουσίασαν αντιπροσώπους όλων τών προτεσταντικών παραφυάδων, παστόρων άνδρων και γυναικών, λατίνων, πυρολατρών, βουδιστών, ού μήν αλλά και Σατανιστών και έν μέσω αυτών και «Όρθόδοξων» αντιπροσώπων νά προσεύχονται!!! «Όρθόδοξοι» παρακαλώ μετά ποικίλων αίρετικών και ειδωλολατρών και άλλοθρήσκων «έπί ίσοις όροις» και «ισοτίμως».

Ενώπιον αυτού του οίκτρου καταντήματος τί νά ειπουν οί άγιοι πατέρες, οί όποιοι τόσο σαφώς έτόνισαν: «Εί τίς κληρικός ή λαϊκός εισέλθω εις συναγωγήν Ιουδαίων ή αίρετικών προσεύξασθαι, και καθαρείσθω και άφωριζέσθω». (ΜΕ' Άποστολικός Κανών).

«Έπίσκοπος ή πρεσβύτερος ή Διάκονος αίρετικοίς συνευξάμενος μόνον, άφοριζέσθω» εί δέ



ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι, καθαιρέσθω». (ΞΕ' Ἀποστολικὸς Κανὼν).

«Ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι». (ΛΓ' Κανὼν Λαοδικείας). «Ἀπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἐτερόφρονας παραινέουσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διψόσασθαι». (Ἀγ. Μάρκος Εὐγενικός).

«Ἐχθροὺς γὰρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοιούτοις κοινωνοῦντας μεγάλη καὶ πολλὴ τῇ φωνῇ ἀπεφάνετο». (Ἀγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, πρὸς Ἠγούμενον Θεόφιλον).

«Εἰ τίς πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἐγγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα». (Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδος).

«Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως συνόλλυνται». (Ἀγ. Θεόδωρος Στουδίτης) P.6 1164 Α'.

«Πᾶς ὁ παραβαίνων καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, Θεὸν οὐκ ἔχει· ὁ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὗτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν ἔχει». (Ἰωάννου Β' καθολ. Ἐπιστ. στίχ. 9).

Αἱ Ἀποστολικάι Διαταγαὶ μᾶς ὁρίζουν: «Τοὺς ἀθέους αἰρεσιώτας ἀμετανοήτως ἔχοντας διαστείλαντες, ἀφορίσατε ἀπὸ τῶν πιστῶν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἐκκηρύκτους ποιήσατε, καὶ παραγγείλατε τοῖς πιστοῖς παντοίως αὐτῶν ἀπέχεσθαι, καὶ μὴτε λόγοις, μὴτε προσευχαῖς κοινωνεῖν αὐτοῖς... οὓς φεύγειν ἡμᾶς παρακαλοῦμεν... Φεύγετε οὖν τῆς κοινωνίας αὐτῶν, καὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς εἰρήνης ἀλλότριον τυγχάνετε». (Ἀποστολικάι Διαταγαὶ P.G. τόμ. I. 960 AB, 960 A). Τί σάφεστερα τούτων;

Καὶ ὁ ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, διὰ νὰ κλείσω μὲ αὐτόν τὴν πληθύνει πατερικῶν χωρίων, τὰ ὅποια παραγγέλλουν εἰς ὅλους ἡμᾶς νὰ φεύγωμεν τῶν ἀσεβῶν καὶ αἰρετικῶν τὴν κοινωνίαν, μᾶς τονίζει ποῖος εἶναι ὁ πραγματικὸς φίλος τοῦ Θεοῦ: «Οὐδ' ἂν τὰ ὅλα χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινωνῶν εἴη τῇ αἵρεσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρός. Καὶ τί λέγω κοινωνίας; Κ' ἂν ἐν βρώμασι καὶ πόμασι καὶ φιλία συγκάτεισι τοῖς αἰρετικοῖς, ὑπεύθυνος». (Ἀγ. Θεόδωρος Στουδίτης Migne 99, 1204).

Ἄγιε Θεόδωρε Στουδίτα ὄχι μόνον φαγητά καὶ ποτά καὶ φιλίας εἶδωμεν εἰς τὰς ἡμέρας μας, τὰ ὅποια ἡ ἁγία σου γραφή ὡς ἀνεγνώσαμεν ἀπαγορεύει, ἀλλὰ συμπροσευχὰς καὶ συλλειτουργγαῖς ἴδωμεν νὰ ἐπιτελοῦνται μεταξύ δῆθεν «Ὁρθόδοξων» ἱεραρχῶν καὶ τῶν ποικίλων αἰρετικῶν καὶ ἀλοθρήσκων.

Θὰ ἦτο περιττὸν, νομίζω, νὰ παραθέσῃ κανεὶς πλῆθος ὅσον πατερικῶν καὶ ἁγιογραφικῶν χωρίων καὶ πλείστων κανόνων, οἵτινες καταδικάζουσι τοὺς μετὰ τῶν αἰρετικῶν κοινωνοῦντας.

Θεωρῶ ὅμως λίαν ἀπαραίτητον καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν σημερινὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπ' Ἐκκλησίας ἀνεγνώσαμεν τὸ Συνοδικόν, τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ἓνα σύγχρονον ἀνάθεμα ἀπευθυνόμενον πρὸς τοὺς Οἰκουμενιστὰς καὶ τοὺς συνοδοιπόρους αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐξεφώνησεν τὸ 1983 ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἐν Ἀμερικῇ.

Ἀποφαίνεται λοιπὸν ἡ Ἱερά Σύνοδος καὶ λέγει: «Τοῖς βάλλουσι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ διδάσκουσιν ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μεμέρισται ἐν οὕτω καλουμένοις «κλάδοις», οἵτινες διαφέρουσιν ἀλλήλων ἐν διδασκαλίᾳ καὶ τρόπῳ ζωῆς, ἢ ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὐχ ὑφίσταται ὁρατῶς, ἀλλ' ἀπαρτισθῆσεται ἐν τῷ μέλλοντι, ὅταν ἅπαντες οἱ «κλάδοι» ἢ τμήματα ἢ ὁμολογίαι ἢ προσέτι καὶ θρησκείαι ἐνωθῶσιν ἐν ἐνὶ σώματι· καὶ οἵτινες οὐ διακρίνουσι τὴν ἱερωσύνην καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ἱερωσύνην καὶ τὰ μυστήρια τῶν αἰρετικῶν ἀλλὰ λέγουσιν ὅτι τὸ βάπτισμα καὶ ἡ εὐχαριστία τῶν αἰρετικῶν εἰσὶν ἱκανὰ πρὸς σωτηρίαν· ὡσαύτως τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει τοῖς προμνημονευθεῖσιν αἰρετικοῖς ἢ συνηγοροῦσι, διαδίδουσι, ἢ ὑπεραμυνόμενοι τῆς καινοφανοῦς αὐτῶν αἰρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ εὐ προσχήματι ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἢ ὑποτιθεμένης ἐνώσεως τῶν διαχωρισθέντων Χριστιανῶν, ΑΝΑΘΕΜΑ». (ORTHODOX LIFE, 1983 No 6 καὶ 1984, No 4. Ἰδὲ καὶ ἁγ. Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμένιτης, Ἰανουάρ. 1984).

Β. Καιρὸς νὰ ἐξετάσωμεν, λίαν συντόμως, διὰ νὰ μὴ κουράσω ἔτι πλέον τὴν ἀγάπην σας, καθ' ὅσον «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ», καὶ μίαν ἄλλην σύγχρονον καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐπιτελεσθεῖσαν προσδοσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πρόκειται διὰ τὴν κατάργησιν τῶν ἀναθεμάτων, κατάργησιν ἀποφάσεων τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐνωσιν τῶν «Ὁρθόδοξων» μετὰ τῶν αἰρετικῶν Μονοφυσιτῶν εἰς Σαμπεζῦ τῆς Ἑλβετίας τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1990.

Τὸ τμήμα αὐτὸ τῆς ὁμιλίας μου θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναπτύξῃ ὁ ἅγιος Πενταπόλεως καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφός κ.κ. Καλλιόπιος καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο δίκαιον νὰ ἐδίδετο ὁ λόγος. Διότι ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος ἀδελφός διεξοδικῶς ἐξήτασε καὶ διερεῦνε τὸ ὅλον θέμα καὶ διὰ τὸ ὁποῖον αὐτὸς μόνος εἰς τὸν Ἑλλαδικὸν χώρον ἔγραψε τέσσα-



ρας θαυμασίας μελέτας. (Αί μελέται αὐταί εἶναι: α) «Ἡ ἔνωση μέ τούς Μονοφυσίτας» Ἐκδόση Γ΄ Πειραιεύς 1991. β) «Προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας» Ἐκδόση Β΄ Πειραιεύς 1991. γ) «Ὁρθόδοξοι καί Μονοφυσίτες» Ἐκδόση Α΄ Πειραιεύς 1991 καί δ) «Τό μωρόν ἄλας» Ἐκδόση Α΄ Πειραιεύς 1991.

Ἐγώ ἀπλῶς δανεῖζομαι μερικά στοιχεῖα ἐκ τῶν βιβλίων αὐτῶν, τά ὅποια καί θά ἀναφέρω ἐν συνεχείᾳ.

Ὡς γνωστόν κατά τόν Ε΄ μ.Χ. αἰῶνα «δύο αἵρέσεις ἐταλάνισαν τήν Ἐκκλησίαν. Ὁ Νεστοριανισμός καί ὁ Μονοφυσιτισμός. Καί οἱ δύο αἵρέσεις εἶναι Χριστολογικές, ἀναφέρονται δηλαδή στό θέμα τῆς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Καί ὁ μέν Νεστοριανισμός ἐδίδασκε ὅτι στό Χριστό ἔχουμε ἔνωση δύο προσώπων σ' ἓνα ἡθικό πρόσωπο, πρᾶγμα τό ὅποιον σημαίνει ὅτι ἔχουμε δύο Υἱούς, ἓνα Θεό καί ἓνα ἄνθρωπο. Ἔτσι ἡ Παναγία μας, κατά τούς Νεστοριανούς, ἐγέννησε τόν ἄνθρωπο Χριστό καί γι' αὐτό δέν πρέπει νά λέγεται Θεοτόκος, ἀλλά «Χριστοτόκος»...

Ἡ ἀντίδρασις κατά τοῦ Νεστοριανισμοῦ, ἔξω ἀπό τά πλαίσια πού χάραξαν οἱ «Ἅγιοι Πατέρες, ὠδήγησαν στό ἄλλο ἄκρο, τήν αἵρεση τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ. Ἰδρυτής τῆς αἵρέσεως αὐτῆς ὑπῆρξε ὁ Εὐτυχής, στήν Κων/πολη... Ὁ Εὐτυχής δίδασκε τήν κακοδοξία ὅτι οἱ δύο φύσεις στό Χριστό ἐνώθηκαν σέ μία, δηλ. ὑπέστησαν «μεῖξιν» ἢ «κράσιν» ἢ «φυρμόν». Ἔτσι ἡ θεία φύσις ἀπερρόφησε τήν ἀνθρώπινη φύση... Μέ τίς κακοδοξίες τοῦ Εὐτυχούς ἀσχολήθηκε ἡ Ἐνδημούσα Σύνοδος στήν Κων/πολη, τό ἔτος 448 μ.Χ., πού συνήλθε ὑπό τήν προεδρεία τοῦ ἁγίου Φλαβιανοῦ, ἀρχιεπισκόπου Κων/πόλεως... Ἡ σύνοδος αὐτή ὅπως ἦταν φυσικό, καθήρεσε τόν Εὐτυχῆ ὡς αἵρετικό». (Ἰδὲ Ἐπισκοπον Καλλιπίου π. Γιαννακουλοπούλου, Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πενταπόλεως: «Ἡ ἔνωσις μέ τούς Μονοφυσίτας»: Πειραιεύς, Ἐκδόσις Γ΄ 1991, σελ. 9 ἐξ.).

Ὁ Εὐτυχής παρέσυρε στήν πλάνη του τόν Αυτοκράτορα Θεοδοσίον τόν Β΄, ὁ ὁποῖος καί συνεκάλεσε τό 449 μ.Χ. στήν Ἐφεσο «Οἰκουμενική Σύνοδο». Ἡ Σύνοδος αὐτή, γνωστή ὡς «Ληστρική» στήν ἱστορία, ἀθώωσε τόν Εὐτυχῆ καί ἐπέβαλε τόν Μονοφυσιτισμό ὡς ὀρθή πίστιν καί κατέδικασε τόν ἅγιο Φλαβιανό.

Ψυχή τῆς ληστρικής Συνόδου ἦταν ὁ Διόσκορος, πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος ἔφερε ἀπό τήν Αἴγυπτο πλῆθος ὁμοφρόνων του Ἐπισκόπων καί Μοναχῶν, πού τόν ὑπερήσπιζαν...

Ἀποθανόντος τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Β΄ ἀνέβησαν εἰς τόν θρόνον τῆς Κων/πόλεως ὁ ἅγιος Μαρκερινός καί ἡ ἁγία Πουλχερία, οἱ ὅποιοι τό 452 μ.Χ.

συνεκάλεσαν τήν Ἁγίαν Δ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον εἰς Χαλκηδόνα τῆς Βιθυνίας μέ σκοπόν τήν ἐπαναφορὰν τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῆς γαλήνης εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Αὐτό καί ἐγένε. Οἱ 630 θεοφόροι πατέρες τῆς συνόδου αὐτῆς καθήρεσαν τόν Εὐτυχῆ ὡς αἵρετικόν, ἀπεκατέστησαν εἰς τόν Ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον τόν ἅγιον Φλαβιανόν καί ἐδογματίσαν ὀρθοδόξως περί τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ. Ἐνομοθέτησαν: «Ἐπόμενοι τοίνυν τοῖς ἁγίοις πατράσιν ἓναν καί τόν αὐτόν ὁμολογεῖν Υἱόν τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν συμφῶνως πάντες ἐκδιδάσκομεν τέλειον αὐτόν ἐν θεότητι καί τέλειον τόν αὐτόν ἐν ἀνθρωπότητι... ἐκ δύο φύσεων ἀσυγχύτως, ἀτρέπως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως γνωριζόμενον...». (Ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 39).

Οἱ δύο αἵρεσιάρχαι ἐξωρίσθησαν καί ἀργότερα ἀπέθανον. Οἱ ὁπαδοί τοῦ Εὐτυχούς ὡς ἄκράιοι Μονοφυσῖται σιγά - σιγά ἐξέλιπον. Οἱ ὁπαδοί ὁμῶς τοῦ Διόσκουρου, πού ἦσαν μετριοπαθέστεροι Μονοφυσῖται, ὄχι μόνον παρέμειναν, ἀλλά καί αὐξήθηκαν καί κατέλαβαν ὀλοκλήρους ἐπαρχίας τοῦ Βυζαντίου, ὅπως τήν Αἴγυπτον, Συρίαν καί Ἀρμενίαν. Οἱ Μονοφυσῖται τῆς Αἰγύπτου ὀνομάσθησαν Κόπται καί μετέδωσαν τήν αἵρεσιν των εἰς τούς Ὁρθοδόξους τῆς Αἰθιοπίας.

«Σήμερα οἱ δύο Μονοφυσιτικές «Ἐκκλησίες», ἡ Κοπτική καί ἡ Αἰθιοπική τιμοῦν ὡς ἅγιον τόν αἵρετικόν Διόσκορο καί ἐπιβάλλουν τήν περιτομήν στά μέλη τους. Κάνουν τόν σταυρό τους, ὅπως καί ὅλοι οἱ Μονοφυσῖτες, ἀπό τά ἀριστερά πρὸς τά δεξιὰ καί μέ τό ἓνα δάκτυλο, ὑποδηλώνοντας ἔτσι τήν πίστι τους στή μία φύσι τοῦ Χριστοῦ». (Ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 13).

Οἱ Μονοφυσῖται, διὰ νά συντομεύω τόν λόγον, ἐξακολουθοῦν νά πιστεύουν εἰς τήν αἵρετικὴν διδασκαλίαν τῆς μᾶς φύσεως, θελήσεως καί ἐνεργείας τοῦ Κυρίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τήν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν τῶν δύο φύσεων, θελήσεων καί ἐνεργειῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ Κύριος ὡς Θεάνθρωπος.

Ἐρχονται, λοιπόν, σήμερον οἱ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί λοιποὶ «Ὁρθόδοξοι» καί ἔπειτα ἀπὸ τόν διάλογο εἰς Σαμπεζύ, ἀνώτεροι αὐτοὶ τῶν θεοφόρων πατέρων τῶν Δ΄, Ε΄, ΣΤ΄ καί Ζ΄ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἀποφαίνονται ὅτι δέν μᾶς χωρίζει ἀπὸ τούς Μονοφυσίτας αἵρετικούς οὐδέν. Ἐχομε τήν ἰδίαν ὀρθόδοξον πίστιν καί ὅτι κακῶς μέχρι σήμερον τούς εἶχομεν κεκομμένους ὡς αἵρετικούς!!!

Κατόπιν λοιπόν καί τῆς ἀναγνωρίσεως των ὅτι πάντοτε ἦσαν καί εἶναι Ὁρθόδοξοι οἱ Μονοφυσῖται, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῶν Αἰγυπτίων -

Κοπτῶν ἤρε τό ἀνάθεμά τους κατά τῶν Ὁρθοδόξων ὅπερ σημαίνει ὅτι οἱ ἅγιοι πατέρες δέν ἐγνώριζον τί ἐπραττον!

Ἐπαναλαμβάνω καί πάλι τήν σύστασιν νά μήν παραλείψετε νά μελετήσετε καί νά διαδώσετε, ὁ καθένας εἰς τόν κύκλον του, τά τέσσαρα βιβλία τοῦ Ἁγίου Πενταπόλεως περί τῶν Μονοφυσιτῶν. Ἐξ ἄλλου διαβάζονται τόσον εὐχάριστα καί εἶναι τόσον κατατοπιστικά.

Δευτέρα λοιπόν Φερράρα ἀπέβη τό Σαμπεζύ τῆς Γενεύης. Εἰς αὐτό τήν 28-9-1990 ὑπεγράφη ἡ ἔνωσις τῶν «Ὁρθοδόξων» Οἰκουμενιστῶν μέ τούς ἀναθεματισμένους ὑπό τῆς Ἐκκλησίας αἰρετικούς Μονοφυσίτας. Ἰδοὺ ἡ νέα προδοσία.

Ἐναντι τῶν δύο προδοσιῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς ἐνώσεως μετά τῶν Μονοφυσιτῶν, ποία ἡ στάσις τῶν Χριστιανῶν;

Πρὶν ἀπαντήσω σὰς ὑπενθυμίζω τό ἐξῆς γεγονός. Ὁ Θεός δίδει ἐντολήν εἰς τόν Προφήτην Ἰερემίαν διὰ νά εἴπῃ εἰς τούς Ἰσραηλίτας, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐκπέσει τῆς λατρείας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ: «Εἰ ἀλλάζεται Αἰθίοψ τό δέσμα αὐτοῦ καί πάρδαλις τά ποιήματα αὐτῆς, καί ὑμεῖς (οἱ Ἰσραηλίται) δυνήσεσθε εὖ ποιῆσαι μεμαθηκότες τά κακά». (Ἰερემίας ιγ' 23).

Καί ὁ Μέγας Βασίλειος ἐπαναλαμβάνει τά λόγια τοῦ Προφήτου γράφοντας πρὸς τόν Θεόδοτον, ἐπίσκοπον Νικοπόλεως:

«Οὔτε Αἰθίοψ ἀλλάζει ποτέ τό δέσμα αὐτοῦ, οὔτε πάρδαλις τά ποικίλματα αὐτῆς, οὔτε ὁ ἐν διαστροφῇ δόγμασι συστραφεύς ἀπορρίψασθαι δύναται τό κακόν τῆς αἵρέσεως». (Μ. Βασιλείου 2. Γ. τομ. 32 στ. 564 ΑΒ. Ἐπιστολή ΡΛ Θεοδότῳ Ἐπισκόπῳ Νικοπόλεως).

Νομίζω πῶς τήν ἀπάντησιν, εἰς τό τεθέν ἐρώτημα ἤδη τήν ἔχομεν ἀπό τόν μέγα φωστήρα τῆς Καισαρείας. Δέν δύναται νά ἀπορρίψουν τό κακόν τῆς αἵρέσεως ὅλοι αὐτοί οἱ «συστραφέντες μέ τά διάστροφα δόγματα» καί προδόσαντες τήν Ὁρθοδοξίαν.

Σιγούν λοιπόν. Καί ἡ σιγή αὐτῶν, εἰς τά τόσον τρομερά διαδραματιζόμενα περί τήν πίστιν εἰς τās ἡμέρας μας ἀποτελεῖ προδοσίαν. Καί ἔχει πλήρη ἐφαρμογή ἡ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου διαπίστωσις: «Πορθεῖται σύνολος ἡ τῶν πατέρων διδασκαλία καί τά περί τήν πίστιν ναύαγια πυκνά, σιγὰ τῶν εὐσεβοῦντων τά στόματα». (Μ. Βασιλείου, Ἐπιστολή 92).

Καί ἐάν μερικοὶ τῶν εὐσεβῶν διαμαρτυρηθοῦν, σπεύδουν νά τούς καθησυχάσουν οἱ «ἅγιοι Πατέρες» μέ τό «οὐκ ἔστι καιρός». Ἀφήσατε καί μήν ἀκοῦτε τούς «ἐξτρεμιστάς», τούς «SUPER ὀρθόδοξους, αὐτοὺς πού εἶναι «στυγνοὶ εἰς ἀγάπην».

τό νά ὑπερασπισθῆς τήν ὀρθοδοξία θεωρεῖται ἐγκλημα, διὰ νά ἐπαληθεύσῃ καί πάλιν ὁ λόγος τοῦ Οὐρανοφάντορος Βασιλείου: «Ἐν ἔστιν ἐγκλημα νῦν σφοδρῶς ἐκδικούμενον - κατά τούς νεοσημερολογήτας ποιμένας - ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῶν πατρικῶν παραδόσεων». (Μ. Βασιλείου, Ἐπιστολή 243).

ὑπέβαλα τήν ἐρώτησιν προηγουμένως, ποία ἡ στάσις τῶν Χριστιανῶν ἐναντι τῆς πραγματοποιουμένης προδοσίας. Καί εἶδομεν τήν στάσιν τῶν πολλῶν καί δὴ τῶν ποιμένων, τῶν «λυκοποιμένων».

Ἡμεῖς, ἀδελφοί καί πατέρες, τό λείμμα τῆς χάριτος, θά ἀκούσωμεν καί θά βαδίσωμεν τήν ὁδόν τήν ὁποίαν μᾶς ὑπαγορεύουν καί μᾶς ὑποδεικνύουν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι πατέρες ἢ καλύτερον ὁ Θεός διὰ τῶν ἁγίων πατέρων. Καί ἡ ὁδὸς καί ἡ φωνὴ εἶναι αὕτη:

Ἢδη ἀπὸ τήν ἐποχὴν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὁ Θεός παραγγέλλει εἰς τόν περιούσιον λαόν του καί τοῦ λέγει: Μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου». (Παροιμ. κβ', 28).

Καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τούς Θεσσαλονικεῖς, καί φυσικά καί πρὸς ὅλους ἡμᾶς, ἐπιτάσσει: «Στήκετε καί κρατεῖτε τās παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν». (Β' Θεσ. β' 15).

Καί πρὸς τόν Τιμόθεο παραγγέλλει: «Σὺ δέ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καί ἐπιστάθης, εἰδὼς παρά τίνος ἔμαθες». (Β' Τιμοθ. γ', 14).

Ἦν Τιμόθεε, τήν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τās βεβήλους κενοφωνίας καί ἀντιθέσεις τῆς ψευδονύμου γνώσεως, ἣν τινές ἐπαγγελλόμενοι περί τήν πίστιν ἠστόχησαν». (Α' Τιμόθ. στ', 20).

Καί πρὸς τούς Χριστιανούς τῶν Κολοσσῶν συμβουλεῖ: «Ὡς οὖν παρελάβετε τόν Χριστόν, ἡγήσοῦν τόν Κύριον, ἐν αὐτῇ περιπατεῖτε». (Κολασ. β' 6).

Εἰς δέ τήν Ἀποκάλυψιν, πρὸς τόν Ἐπίσκοπον τῆς Φιλαδελφείας, ἀφοῦ τόν ἐπαινεῖ διὰ τήν σταθερότητα τῆς πίστεώς του, τοῦ παραγγέλλει: «Κράττει ὁ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τόν στέφανόν σου». (Ἀποκ. γ' 11).

Αὕτη εἶναι ἡ φωνὴ τῶν Ἀγίων καί αὐτὴν θά ἀκολουθήσωμεν καί εἰς αὐτὴν θά ὑποταχθῶμεν ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Ἴσως ὅμως μερικοὶ ἐξ ἡμῶν ἢ καί ἐκ τῶν μὴ παρευρισκομένων Γ.Ο.Χ. ἔχουν δισταγμούς καί φόβους διὰ τήν ἐκβασιν τοῦ ἀγῶνος.

Ἡμεῖς οἱ ὀλίγοι - ἂν καί δέν εἴμεθα καθόλου ὀλίγοι - ἡμεῖς οἱ ἀδύνατοι θά δυνηθῶμεν νά σταματήσωμεν τό ρεῦμα τῆς ἐκπορθουμένης πλέον



Ὁρθοδοξίας; Πολύ δέ περισσότερο θά κατορθώσωμεν νά σώσωμεν τήν Ἐκκλησίαν; Εἰς τοὺς δισταγμούς αὐτοὺς καί τὰ παρόμοια ἐρωτηματικά ἀπαντοῦν σαφῶς καί ἀπεριφράστως οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Πρὶν ὅμως δώσω τὸν λόγον εἰς αὐτοὺς θά ἤθελα νά σημειώσω τὰ ἀκόλουθα:

Οὐδ' ἐπὶ στιγμήν πρέπει νά μᾶς διαφεύγῃ ὅτι Ἰδρυτής καὶ Κεφαλὴ καὶ Θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ποῖος λοιπὸν δύναται νά πολεμήσῃ καί νά διαλύσῃ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ;

Διὰ νά ἀναφερθῶ εἰς τὰ λίαν πρόσφατα, κοσμοϊστορικά ὄντως γεγονότα. Ποῦ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ οἱ πολεμήσαντες λυσσῶδως ἐπὶ ἐβδομήκοντα χρόνια τὴν ἁγίαν Ῥωσίαν ἀθεοικομουνισταί; Οὔτε τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἔμειναν.

Ὅσοι ἔχουν σύμμαχον τὸν Παντοδύναμον Θεὸν δὲν πρέπει νά ἀμφιβάλλουν διὰ τὴν τελικὴν νίκην.

Ἀδελφοί καὶ πατέρες. « Εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν οὐδεὶς καθ' ἡμῶν ». Ἀρκεῖ νά ὑπάρχῃ τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα καὶ ἡ νίκη θά εἶναι βεβαία.

Πέραν ὅμως αὐτῆς τῆς ἀληθείας. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νά ἐπιδιώκῃ καί νά προσπαθεῖ νά ἐπιτύχῃ μέ τὴν χάριν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου ὁ κάθε πιστός, εἶναι ἡ σωτηρία του. Ἡ ὁποία ὅμως θά ἐπιτευχθῇ μόνον ἐφ' ὅσον παραμένει ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι γνωστὸν τὸ τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ: EXTRA ECCLESIAM NULLA SALUS. Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ὑπάρχει σωτηρία. Ἐάν λοιπὸν δὲν ἀντιδράσῃ καὶ συνταχθῇ μέ τὴν αἵρεση καὶ βρεθῇ ἐξω τῆς Ἐκκλησίας, « Πῶς δύνασαι σωθῆναι; ».

Ἄς ἀκούσωμεν ὅμως καὶ τὴν φωνὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων.

« Εἰ δέ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος καὶ ἡ προστασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται ». (Ἁγ. Νικηφόρος ὁ Ὁμολογητής). Δὲν πρέπει λοιπὸν νά δειλιώμεν, ἔστω καὶ ἐάν φαινόμεθα ὀλίγοι οἱ ἀγωνισταί τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης τονίζει: « Μὴ θῶμεν σκάνδαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἐστὶν καὶ εὐ τρισὶν Ὁρθοδόξοις ὀριζομένη ». (Ἁγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης).

Καὶ ἄλλου πάλιν ὁ ἴδιος ἅγιος ἀποφαίνεται: « Εἰς εὐδοκίμων εἰς τὸν Θεόν, προτιμότερος ὑπὲρ μυριάδας αὐθαδεῖα σεμνυνομένας. Ἀλλὰ σύ μὲν προτίμησον, εἰ δοκεῖ, τοῦ σωζομένου Νῶε, τὸ ὑποβρύχιον πλῆθος· ἐμοὶ δέ συγχώρησον, τοῖς ὀλίγοις τῇ κιβωτῷ προσδραμεῖν ». (Ἁγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης). Καὶ τὸ μὲν πλῆθος τὴν ἐποχὴ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐπνίγη καὶ ἀπώλετο, οἱ δέ ὀλίγοι ἐν

τῇ κιβωτῷ ἐσώθησαν. Ἴσως ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς τῆς γνώμης τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου νά προήλθε καὶ τὸ « εἰς καὶ ἡ Ἀλήθεια ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφίαν ».

Καὶ ὁ Κύριος εἶπε: « Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ἡμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν ». (Λουκ. ιβ', 32).

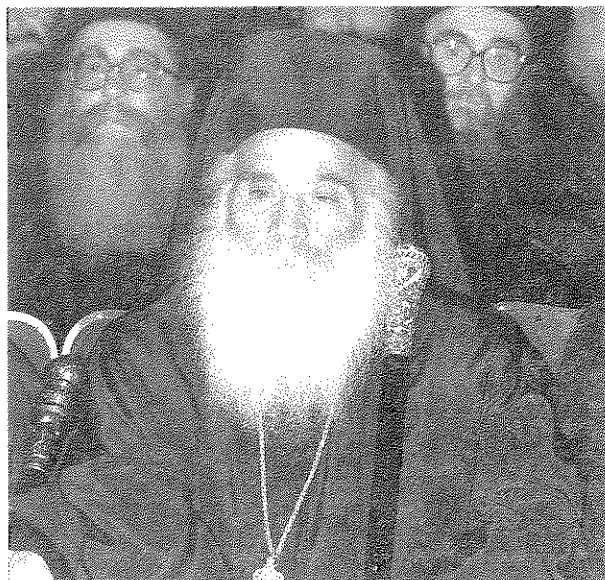
Πόσοι ἦσαν, ἀδελφοί καὶ πατέρες, οἱ ἅγιοι Ἀπέστολοι; Δώδεκα τὸν ἀριθμὸν. Καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸν ποίμνιον, οἱ ὀλιγάριθμοι ὁπαδοὶ τοῦ Ἀναστάσιος Κυρίου « ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει ». (Ματθ. κη' 18). κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου καὶ « εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν ». (Ῥωμ. ι', 18).

Μὴ δειλιώμεν λοιπὸν. Σύμμαχόν μας ἔχομεν Αὐτόν ὁ ὅποιος νικητὴς τοῦ θανάτου ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατευθύνει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς πιστοὺς.

Μία θαυμασία σκηνὴ μᾶς παρουσιάζει ἡ Ἀποκάλυψις: « Καὶ εἶδον ὅτι ἤνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν τῶν ἐπτά σφραγίδων· καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων λέγοντος, ὡς φωνὴ βροντῆς. Ἐρχον. Καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτόν ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῇ στέφανος, καὶ ἐξῆλθον νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ ». (Ἀποκ. στ', 1, 2).

Ὁπαδοὶ λοιπὸν τοῦ νικητοῦ Κυρίου μας θά ἀγωνισθώμεν ὑπὲρ τῆς φιλτάτης ἡμῶν Ὁρθοδοξίας. Οἱ πολλοὶ ἅς τὴν προοιδούν. Ἡμεῖς θά τὴν ὑπερασπιζώμεθα καὶ θά τὴν φρουρῶμεν « ὡς καλοὶ στρατιῶται Ἰησοῦ Χριστοῦ ». (Β' Τιμόθ. β', 3).

Καὶ ἡ νίκη, νά εἰσθε βέβαιοι, θά εἶναι μεθ' ἡμῶν. Ἀμήν.



Ὁ ἅγ. Περαιῶς καὶ Σαλαμίνης κ. Γερώντιος ἐν τῇ αἵθρᾳ τοῦ Ἀγμ. Θεάτρου Περαιῶς.

Αγία καὶ Ἱερά Σύνοδος

Τίμιον Πρεσβυτέριον

Ὅσιώτατοι Μοναχοὶ & Μονάζουσαι

(Ἀξιότιμοι Κύριοι Βουλευταί)

Εὐσεβέστατον πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Περιούσιε Λαὸ τοῦ Κυρίου.

Εἰς τό προσκλητήριον τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας ὑπήκοοι ὡς τέκνα Αὐτῆς πιστὰ δίδομεν τό παρόν σήμερον εἰς τὴν ἑορταστικὴν ἐπέτειον τῶν ἀγώνων καὶ τῆς νίκης κατὰ τῶν πολεμίων ἐχθρῶν τῆς, οἱ ὁποῖοι παρεχάραξαν τὴν ἐξ οὐρανοῦ διὰ Χριστοῦ ὀρθόδοξον διδασκαλίαν καὶ βιαίως καὶ ἀπανθρώπως ἐπέβαλον τὴν πλάνην τῶν αἰρέσεων καὶ κακοδοξίων τῶν.

Τό σύστημα τῆς βίας διὰ τὴν ἐπικράτησιν, ἀντίθετον πρὸς τό «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» τοῦ Κυρίου, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου, ὑπῆρξε ὁ μοναδικὸς τρόπος ἀντιπαραθέσεως πρὸς τὴν ἀλήθειαν διότι ἦτο ἀδύνατος ἡ κατὰ μέτωπον συνάντησις μετὰ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια νικά. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν νίκην ἐξ' οὐρανοῦ ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, μᾶς καλεῖ νά πανηγυρίσωμεν.

Πανηγύρεως λοιπόν ἡμέρα ἡ σήμερον καὶ εὐφροσύνης ἀναπλάσεως, ἐκλαμπρος, καὶ πλήρης οὐρανοῦ δόξης.

Ἐπέστη καὶ αὐθις ἡ σεβάσμιος ἑορτὴ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καταστόλιστος, κεκοσμημένη ἱεροπρεπῶς διὰ τῶν πανσέπτων εἰκόνων ἐρρτάζει θριαμβευτικῶς τὴν κατάλυσιν τῆς στυγερῆς εἰκονομαχίας, ἣτις κατετυράννησε αὐτὴν ἐπὶ 120 ἔτη.

Πανηγυρίζει δὲ ἡ Ἐκκλησία σήμερον ὄχι μόνον τοῦτο τό γεγονὸς ἀλλὰ καὶ τὴν νίκην κατὰ πασῶν τῶν αἰρέσεων, αἱ ὁποῖαι ἔσχισαν τὸν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ καὶ διεμέλισαν τό πλήρωμα αὐτῆς.

Οἱ θεόπνευστοι Πατέρες ἐπιλήσμονες τοῦ ὑψηλοῦ καθήκοντος εὐθύνης τοῦ ποιμνίου, συμφῶνως πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ἡμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν, διό γρηγορεῖτε...» (Πράξεις Κ, 28), τὴν ὁποῖαν ἐντολὴν ὡς ἱεράν παρακαταθήκην δεχθέντες, ὑπερανθρώπως ἠγωνίσθησαν ὑπερμαχοῦντες τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μέχρι κεραίας, ὡς ὁμολογηταὶ τῆς ἀληθείας, προκειμένου νά ἀπαλλάξουν τὴν ποίμνην ἀπὸ τὴν λώβην τῶν αἰρέσεων καὶ συρράψουν τό διερρηγ-

μένον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ.

Μέγα τό κατόρθωμα καὶ θαυμαστόν τό φρόνημα τῶν Ἀγίων Πατέρων, διό καὶ ἀξίοχρεος ἡ τιμὴ καὶ ὁ ἔπαινος τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἣτις ἀφιεροῖ τὴν σήμερον πρώτην Κυριακὴν τῶν νηστειῶν εἰς τό ἐπίδοξον ἔργον τῶν, ποιούσα τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς ἀναστήλωσεως τῶν σεπτῶν εἰκόνων καὶ γενικώτερον τῶν ἀγώνων αὐτῶν ὑπὲρ τῆς μοναδικῆς ἀληθείας ἐν τῷ κόσμῳ, ἣτις καλεῖται ὀρθοδοξία, ὡς ἀναλυτικώτερον θά ἐκθέσει ὁ ὁμιλητὴς τῆς ἡμέρας ἐν συνεχείᾳ.

Ἰδιαίτερας δὲ προσοχῆς τυγχάνει τό γεγονὸς ὅτι προσφάτως, εἰς τὰς ἡμέρας μας καὶ πάλιν περιτράνως ἀπεδείχθη ἡ ἀκαταμάχητος δύναμις τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως μετὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ.

Τό θαῦμα τῆς νίκης καὶ πάλιν εἰς συνέχειαν νεωτέρας ἱστορίας, ἐπιβεβαιοῖ τὸν λόγον ὅτι, «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας».

Οὔτε βία, οὔτε αἷμα, οὔτε χλεῦη, οὔτε ἄθεα φιλοσοφικά συστήματα οὔτε ὁ ἐξοντωτικὸς ἀγὼν 70 ἐτῶν ἔσχον τὴν δυνατότητα τῆς ἐπικρατήσεως. Ὁ σταυρὸς ὑψώθη καὶ πάλιν ἐνῶ τὰ ἀγάλματα τῶν θεομάχων τυράννων κατεκριμνήσθησαν.

Μέγας Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς Αὐτοῦ:

Τοῦτο ὁμως δὲν σημαίνει ὅτι ἔπαυσε ὁ ἀγὼν.

Ἡ πολεμικὴ κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας μαίνεται ὑπὸ τοῦ παπισμοῦ ὡς αἰωνίου ἐχθροῦ αὐτῆς.

Αἱ ὀρδαὶ τοῦ Πάπα προσφάτως μετὰ φανατισμοῦ ἐξαπολύονται κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας διὰ τῆς ὑπόουλου Οὐνίας ἐνῶ τό Βατικανόν ἐξοπλίζει μέ ἄφθονον χρήμα τὸν πόλεμον τῶν γειτόνων μας διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν αἰώνιων σκοτεινῶν σχεδίων τοῦ μετὰ τό γνωστὸν σύνθημα τῆς ἱεράς ἐξετάσεως, «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα». Ἀλλ' ἡ ἀληθὴς πίστις τοῦ Χριστοῦ δὲν ἡττᾶται. Ἐρριζομένη εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν νικά ὄχι διὰ τῶν ὀπλῶν ἀλλὰ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀληθείας, ὅπερ ἐστὶ ὀρθοδοξία.

Ὅθεν σήμερον καὶ ἡμεῖς, τὰ τέκνα τῆς, ἐν ἐπιγνώσει τελοῦντες τῆς δυνάμεώς τῆς, ἑορτάζομεν περιχαρῶς παλαιὰς καὶ νεωτέρας νίκας τῆς μετὰ τὴν ἀκαταμάχητον ἐλπίδα τῆς ὁλοκληρωτικῆς τελικῆς νίκης διὰ Χριστοῦ. Ἀείποτε δὲ τελοῦντες ἐν ἐγρηγόρσει καὶ ἐτοιμότητι ὡς στρατευθέντες ὑπ' αὐτῆς ἐπικαλούμεθα τὴν ἐξ' ὕψους βοήθειαν καὶ προσευχόμενοι λέγομεν:

«Ὁ πῆξας ἀσάλευτος, τὴν Ἐκκλησίαν Κύριε, καὶ πύλαι Ἄδου, ταύτης οὐ κατίσχυσαν· αὐτὸς τὴν εἰρήνην σου, παράσχου τῷ λαῷ σου· ἵνα σὲ πάντες εἰλικρινῶς, ἐν μιᾷ δοξολογίᾳ προσκυνῶμεν καὶ δοξάζομεν».

Εμπεριστατωμένη μελέτη του Γέροντος Μακαρίου Καβακίδου της αδελφότητας Ιακώβου Αδελφοθέου Θεσ/νίκης, αναφορικώς με την όμολογίαν ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ.

Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΥΤΙΚΟΝ

Ἡ ἑλληνικὴ λέξη «ἀνθρωπισμός» μετὰ τὴν ὁποία μεταφράζουμε τὸν λατινικὸ ὄρο Humanismus ἀπαντᾷ μία φορά μόνο στοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς. Ἐχει χρησιμοποιηθεῖ ἀπὸ τὸν Διογένη τὸ Λαέρτιο στὴ βιογραφία τοῦ Ἀριστίππου πού μαθήτευσε καὶ στὸ Σωκράτη. Τὸ σχετικὸ χωρίο ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἀμεινον, ἔφη, ἐπαίτην ἢ ἀπαιδευτον εἶναι· οἱ μὲν γὰρ χρημάτων, οἱ δ' ἀνθρωπισμοῦ δέονται». (Ὁ Ἀριστίππος εἶπε, ὅτι εἶναι καλύτερον νὰ εἶναι κανεὶς ἐπαίτης παρά ἀπαιδευτος· γιατί οἱ μὲν ἐπαίτες ἔχουν ἀνάγκη χρημάτων, οἱ ἀπαιδευτοὶ ὅμως ἔχουν ἀνάγκη ἀνθρωπισμοῦ). Δὲν ὑπάρχουν δεδομένα, γιὰ νὰ κρίνουμε ἂν ὁ Ἀριστίππος ὁ ἴδιος εἶχε χρησιμοποιήσει τὴν λέξη αὐτὴ ἢ παρέλαβε αὐτὴ ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος, ὁ ὁποῖος ἔζησε κατὰ τὰ τέλη τοῦ Β' μ.Χ. αἰῶνα, ἀπὸ τὴ μεταγενέστερη λεκτικὴ χρῆσις. Στὸ χωρίο, πού παραθέσαμε, ὁ ὄρος λαμβάνεται ὡς ἰσοδύναμος πρὸς τὴν ἀρχαία λέξη «παιδεία». Στὴ λατινικὴ γλῶσσα δὲ βρίσκουμε χρησιμοποιούμενο τὸν ὄρο «Humanismus». Ὁ Κικέρων χρησιμοποιεῖ τὴ λέξη Humanitas γιὰ νὰ δηλώσει τὸν ἐξευγενισμό τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τὸν πραγματοποιούμενο διὰ τῆς ἑλληνικῆς παιδείας.

Ὡς πρὸς τὸν ὄρο, τὸν εὐρύτατα χρησιμοποιούμενο κατὰ τὴν ἐποχὴ μας, Humanisms, ἔχει ἐξακριβωθεῖ, ὅτι αὐτός ἀναφαίνεται γιὰ πρώτη φορά στὴν παιδαγωγικὴ ὁρολογία κατὰ τὸ ἔτος 1808. Δημιουργὸς τοῦ εἶναι ὁ Βαυαρὸς παιδαγωγὸς Friedrich Emmanuel Niethammer. Αὐτός κατὰ τὸ 1808 ἐξέδωσε σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλο: «Ἡ ἔρις τοῦ φιλάνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ εἰς τὴν θεωρίαν τῆς παιδαγωγούσης διδασκαλίας τῆς ἐποχῆς μας». Τὸ σύγγραμμα τοῦ Niethammer εἶχε πολεμικὸ χαρακτήρα καὶ στρεφόταν κατὰ τῆς παιδαγωγικῆς κινήσεως, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «φιλάνθρωπισμός», ἢ ὁποία ἀρχηγὸς τῆς ἀναγνώρισε τὸν Basedow. Ὁ φιλάνθρωπισμὸς θεωροῦσε περιττὴ τὴ μόρφωση τῶν νέων διὰ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς φιλολογίας καὶ περιλάμβανε τὴ διδασκαλία τῶν ἐπαγγελματιῶν. Οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν ἀνθρωπιστικὴ παράδοση παιδαγωγοὶ καταπολέμησαν τὸ ἐν λόγω σύστημα καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τοὺς συνόψισε καὶ ἀνέπτυξε ὁ Niethammer μετὰ τὸ ρηθὲν βιβλίον τοῦ, τὸ ὁποῖο συνετέλεσε τὰ μέγιστα στὴν ἐπικράτηση στὴ Γερ-

μανία κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 19' αἰῶνα τοῦ λεγομένου Νεοανθρωπιστικοῦ κινήματος. Ὁ Niethammer γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸν ὄρο Humanismus εἶχε ὑπὸ ὄψιν τοῦ τὸν καθιερωμένο κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18' αἰῶνα, ὄρο «Humaniora», ὁ ὁποῖος χρησιμοποιοῦνταν γιὰ νὰ σημάνει ὅ,τι καὶ ἡ ἑκφραση «Studia humanitatis», πού ἀπαντᾷ στὸ Κικέρωνα, δηλαδὴ τὴν περισσότερο ἀρμόζουσα στὸν ἀνθρώπο ἀπασχόληση μετὰ τὰ λογοτεχνικὰ ἔργα τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ ὄρος πού πλάσθηκε ἀπὸ τὸν Niethammer πρὸς δῆλωση, καθορισμένου ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος δὲν ἐπιβλήθηκε ἀμέσως. Χρησιμοποιήθηκε κατὰ τὸ 1841 ἀπὸ τὸν Hagen στὸ σύγγραμμά του «Τὸ πνεῦμα τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ οἱ ἀντιθέσεις τοῦ». Σ' αὐτὸ χαρακτηρίζε ὁ Hagen τὸν Humanis ὡς προδορικὸ γιὰ τὴ θρησκευτικὴ μεταρρύθμιση κίνημα, ἐπειδὴ ἀντετιθετο πρὸς τὸν σχολαστικισμό. Εὐρύτατα ὅμως ἀρχισε νὰ γίνεται γνωστός καὶ νὰ χρησιμοποιεῖται ὁ ὄρος ἀφ' ὅτου κατὰ τὸ 1859 ἐξέδωσε ὁ Voight τὸ σύγγραμμά του «Ἡ ἀναζωογόνησις τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος ἢ ὁ πρῶτος αἰῶνας τοῦ ἀνθρωπισμοῦ». Εἶναι φανερό ὅτι μετὰ τὸν τίτλον τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ ἐπηρεάζεται μεταβολὴ στὸ ἐννοιολογικὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπὸ τὴν ἐξέτασιν ὄρου. Ἐνῶ μέχρι τὸ 1859 ὁ ἀνθρωπισμὸς δῆλωνε ὀρισμένην παιδαγωγικὴ κατεύθυνση, ἤδη καθίσταται ὄρος δηλωτικὸς ὀρισμένης χρονικῆς ἐποχῆς καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς ἐνδειχὴ συνώνυμη πρὸς τὴν Ἀναγέννηση.

Ἡ διεύρυνσις τῆς σημασίας δὲ σταμάτησε στὴ σημειωθεῖσα σημασιολογικὴ μεταβολή. Ὁ ἀνθρωπισμὸς ὡς παιδαγωγικὴ προγραμματιστικὴ ἀρχὴ στηρίζεται ἐπὶ δύο προϋποθέσεων. Ἀπαιτεῖ τὴν ὑπαρξὴ ἐνδιαφέροντος ἀφ' ἑνὸς μὲν γιὰ τὸν ἀνθρώπον καὶ τὸν προσορισμόν του, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπασχόληση ὄχι μόνο μετὰ τὶς μελέτες, τὶς ἀναφερόμενες στὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὶς ἐπιστήμες, οἱ ὁποῖες ἔχουν ὡς θέμα τοὺς τὴν διεύρυνση καὶ σπουδὴ τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, ἐφ' ὅσον δὲ ἀρχισε νὰ νοεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἐπόμενο ἦταν νὰ δοθεῖ ἀφορμή, ὥστε νὰ ἐμφανισθεῖ ἡ ἀνθρωπιστικὴ κίνησις ὑπὸ ποικίλες μορφάς. Πράγματι σημειώθηκε καὶ σημειώνεται ἀκόμη διαρκὴς ἐπέκτασις τῶν σημασιολογικῶν ἀποχρώσεων, ὑπὸ τὶς ὁποῖες νοεῖται ὁ ἀνθρωπισμὸς. Οἱ γενικώτατοι τύποι, στοὺς ὁποίους μπορούμε νὰ συγκεντρώσουμε τὶς μορφολογικὰς ποικιλίας, ὑπὸ τὶς ὁποῖες ἐμφανίζεται κατὰ τὴν ἐποχὴν μας ὁ ἀνθρωπισμὸς εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

(Συνεχίζεται στὸ ἐπόμενο)

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας μέ ἀναπειταμένη τήν γαλανόλευκον θά διασαλπίσῃ διά μέσου τῶν γραμμῶν τῆς ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι σήμερον, ἐν ὁμοψυχία, παρόντες διά νά ἐορτάσουν τήν πανίερρον μνήμην τῶν Ἀγωνιστῶν μας τοῦ 1821 τοῦ παρελθόντος αἰῶνος οἱ ὁποῖοι ὁπλοὶ ἀλλά μέ τό θεῖον ἐφόδιον τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς τήν Ἱ. Μονήν τῆς Μεγίστης Λαύρας ἐβροντοφώνησαν ὅτι ἀψηφοῦν τόν ἐχθρόν τήν Ὀθωμανικήν Αὐτοκρατορίαν, καί θέτουν τόν ἑαυτὸν τῶν σάν τίμημα διά τήν ἐξαγοράν τῆς ἐλευθερίας τῶν πού ἐπὶ 400 ὁλόκληρα χρόνια τήν ἐστερήθησαν.

Αἱ ἡμέραι, τὰς ὁποίας διατρέχομεν, εἶναι ἄκρως ἐπικίνδυναι διότι ἡ πατρίδα εὐρίσκεται ἐν ἀγωνία καί κινδύνῳ τόσον γενικῶς ἀπὸ τοὺς Σλάβους ὅσον καί ἀπὸ τό Ὀθωμανικόν τόξον πού καταλαμβάνει, ὡς βλέπομεν τεραστίας διαστάσεις. Ἀσφαλῶς ἐμεῖς οἱ Νεοέλληνες πρέπει, ὑπὸ τήν ἀγρυπνον αἰγίδα τόσον τήν θρησκευτικὴν ὅσον καί τήν ἐθνικὴν (ὅρα τό συλλαλητήριον Θεσ/νίκης σήμερον), νά ἐννοήσωμεν ὅτι αἱ περιστάσεις εἶναι κρίσιμα καί πρέπει νά λησμονήσωμεν τὰ «μίσση μεταξὺ μας» καί ἐν ὁμοψυχία, νά ἀντιμετωπίσωμεν τοὺς ἐχθροὺς πού μας περιβάλλουν. Ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία ἔχει νά καταγράψῃ ἐθνικὰς μνήμας ὁλκῆς διότι διά μέσου τῶν αἰώνων, καίτοι πάντοτε μία δράκα ἀνθρώπων, θεῖα ἐπινεύσει καί δυνάμει κατετροπώναμε τοὺς ἐχθροὺς μας, διότι εἴμαστε ὁπλισμένοι ἀφ' ἐνός μέ τό ὕψιστον δῶρον τοῦ ἁγ. Πνεύματος πού λέγεται ἀγάπη, καί ἀφ' ἐτέρου πλουτισμένοι μέ τό Ἅγιον Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Δέν εἶχαμε τίποτε νά φοβηθῶμεν διότι ἡ ἱστορία λέγει ὅτι κάτω ἀπὸ τήν βοήθεια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τῆς Κυρίας Θεοτόκου καθιστάμεθα πανίσχυροι. Λέγω τήν λέξιν «πανίσχυροι» διότι τίς δύναται νά πολεμήσῃ τόν ἀνθρώπον ἐφ' ὅσον φέρει τήν πανοπλίαν τοῦ ἁγ. Πνεύματος ὅπως λέγει καί ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος. Μέ τοιαύτην πολεμικὴν ἐξάρτησιν εἶναι δυνατόν νά ὑποστῶμεν ἦταν; Αφάλεστα ὅχι διότι οἱ πρόμαχοι τοῦ 1821 τὰ ὕψηλά αὐτὰ ἀναστήματα τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, Κανάρη, Παπαφλέσσα καί λοιπῶν ἀγωνιστῶν θά μας ἐμψυχώνουν πάντα ὅτι ἡ Ἑλλαδικὴ Πατρίδα θά εἶναι ἀήττητος. Σήμερον μάλιστα πού οἱ ἐχθροὶ εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τό κεφάλι μας, ὡς Δαμόκλειος σπάθη, ἐμεῖς μέ τήν εὐψυχίαν μας, πού φθάνει τὰ μέτρα τοῦ ἡρωϊσμοῦ, θά ἀντιταχθῶμεν σέ κάθε κακὴν ἐχθρικήν ἐπιβουλήν.

Δέν θέλω νά καταγράψω τὰ ἡρωικά κατορθώ-

ματα τῶν «Κλεφτῶν καί Ἀρματωλῶν» τοῦ '21, διότι ὁ χώρος πού διαθέτει ἡ ἐφημερίς εἶναι ὀλίγος, τὰ δ' ἄλλα τ' ἀναγραφόμενα ὡς βλέπετε, εἶναι ἐξ Ἰσοῦ ἐπείγοντα καί πλήρους ἐκκλησιαστικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἀς ζητήσωμεν ἀπὸ τήν ὑπέρμαχον Στρατηγὸν νά παρευρίσκειται κοντά μας εἰς αὐτὰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις, ὡς πάντοτε πράττει, ἐν συνεχεί καί ἀδιαλείπτῳ παρακλήσει πρὸς τόν Υἱόν τῆς, διά νά ἀπαλλαγῶμεν καί ἀπὸ τόν Πολεμήτορα Σατανᾶν, καί ἀπὸ τοὺς ὁρατοὺς ἐχθροὺς τῆς παρούσης στιγμῆς.

«Εἰς τήν περιφέρειαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος - Θαυμακοῦ καί πλησίον τοῦ χωρίου Ἀνυδρον Στυλίδος (εἰς θέσιν Καμπιά) μέ ἄδεια τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὁ Σεβασμιώτατος Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, προέβη εἰς ἀγοράν ἀγροτικῆς ἐκτάσεως, ὅπου καί ἀνεγείρει ἀνδρῶν Μονήν, τιμωμένη εἰς τό ὄνομα τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΤΕΩΡΙΤΟΥ καταγομένου ἐκ τῆς Μητροπολητικῆς περιφέρειας Φθιώτιδος (χωρίον ΥΠΑΤΗ), καί ὁ ὁποῖος ἐορτάζει τήν 20ην Ἀπριλίου».

Διεύθυνσις Μητροπολίτου
Σεβασμιώτατος Φθιώτιδος - Θαυμακοῦ
κ.κ. Καλλίνικος
Κασσμούλη 8
ΛΑΜΙΑ 35100
τηλ. 25006 - 61249

Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας κάνει ἐκκλησίαν εἰς τὰ φιλόφροντα αἰσθήματα τῶν ἀπανταχοῦ Γ.Ο.Χ. δι' ἐνίσχυσιν αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διά τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὕψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομὰς τῶν, διά νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

Κατά τήν ἐφετεινήν επίσκεψιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Χρήστου Χαλβατζή εἰς Ἁγ. Ἄνναν, Ἁγ. Ὅρους εἶχε τήν εὐκαιρίαν νά ἐπισκεφθῇ καί τήν Ἱ. Μονήν τῆς Ἀναλήψεως. Κατά τήν μεγάλην παραμονήν του ἐκεῖ συνεζήτησε μέ τόν ἡγούμενον π. Ματθαῖον Ράπτην ἐπὶ πολλῶν θεμάτων καί ὁ ὁποῖός τοῦ ὑπέδειξε νά ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν μέ τόν π. Νικόδημον διὰ νά δημοσιεύῃ εἰς τό φύλλον τυχόν ἄρθρα τά ὁποῖα σχέσιν ἔχουν μέ τήν Ὁρθοδοξίαν, πράγμα τό ὁποῖον εὐχαρίστως πρᾶτ-

τομέν ἐπ' εὐκαιρία τοῦ μικροῦ βιβλιαρίου τό ὁποῖον ἐξέδωσε ὁ π. Νικόδημος σχετικῶς μέ τήν Πραγματείαν ἐναντίον τοῦ Ἱερεμίου Φούντα Πρωτοσυγγέλου τῆς Μητροπόλεως Μεγαρίδος κρατούσης Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησις πού δίνει ὁ π. Νικόδημος ἐναντίον τοῦ Ἱερεμίου Φούντα εἶναι ἐξόχως διαφωτιστική καί πυρίκαυστος σπεύδομεν νά τήν ἀναδημοσιεύσωμεν ἐπ' ὠφελεία τοῦ ἀγώνος μας, πού διεξαγομεν.

ΜΟΝΑΧΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΕΟΛΟΓΗΤΕΣ «ΘΕΟΛΟΓΙΕΣ»

ΑΘΕΟΛΟΓΗΤΟΥ «ΘΕΟΛΟΓΟΥ»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΟΡΤΥΝΙΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δέν ἤθελα νά ἀσχοληθῶ μέ τά «ἡμερολογιακά» τήν ἐποχή αὕτη, πού ἄλλα συγκλονιστικά γεγονότα μάς ἀπασχολοῦν καί τραβοῦν τήν προσοχή μας.

Ἔνας ταχυδρομικός φάκελλος ὅμως πού ἐλάβαμε καί περιεῖχε ἓνα φυλλάδιο μέ γενικό τίτλο «ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ» καί ὑπότιτλο «ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ... ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΗΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΑΣ» μέ ὑποχρέωσε νά διαβάσω τό περιεχόμενό του καί νά βεβαιωθῶ πλέον ἀσφαλῶς ὅτι οἱ σπουδάζοντες σήμερον «Θεολογίαν» ἐνταῦθα ἢ στό ἐξωτερικόν, ἀρνοῦνται κατὰ πλειοψηφίαν τόν Χριστόν καί διαστρεβλῶνουν τήν πραγματική Θεολογία τῶν Ἁγίων Πατέρων ἀντικαθιστώντας τήν μέ τήν ἀνθρωπούλιστική ἀγαπολογία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τό φυλλάδιο αὐτό πού ἦλθε στά χέρια μας γράφεται καί ἐκδίδεται ὑπό τοῦ Ἱεροκλήρουκς Ἀρχιμανδρίτου τῆς Μεγαρίδος Ἱερεμία Φούντα. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς αὐτῆς Μεγαρίδος καί ἄλλα φυλλάδια κυκλοφόρησαν κατὰ καιρούς ἀπό «Θεολόγους» καί «πνευματικούς» γεμάτα ἀπό ἀσύστολα ψεύδη καί ὑβριστικά σχόλια κατὰ τῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ Πατρίου Ἑορτολογίου καί φοβούμενος ὅτι δέν θά εἶναι ὀλίγοι οἱ εὐσεβέστεροι τῶν Νεοημερολογιῶν πού ἐνδέχεται νά παραπλανηθοῦν διαβάζοντας τήν «ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ» τοῦ π. Ἱερεμία, ἀναγκάσθηκα νά γράψω αὕτη τήν ἀπαντητική

ἐπιστολή γιά νά λάμψῃ ἡ ἀλήθεια καί νά ἀναιρεθοῦν πανηγυρικά οἱ ψευδολογίες καί τά σοφίσματα τῶν κατὰ διαφόρους ἐποχάς παραμυθολόγων.

Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού ἀπό τό φυλλάδιο τοῦ π. Ἱερεμία παραθέτω καί τονίζω τά πλέον βασικά σημεῖα, τά ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται παπαγαλιστί ἀπό νέους καί παλαιούς φωστήρες τῆς Νεοημερολογικῆς παραθεολογίας.

Χωρίζοντας τό παρόν φυλλάδιο σέ ἐνότητες καί παραθέτοντας τά κατὰ... Ἱερεμίαν μέ μαῦρα στοιχεῖα, ἐλπίζω ὅτι οἱ ἀναγνώστες θά μποροῦν μέ μεγαλύτερη άνεσι καί εὐκολία νά παρακολουθοῦν τά γραφόμενα.

Α'

Κάνει λοιπόν ἀρχή ὁ «Ἅγιος Ἀρχιμανδρίτης» τονίζοντας: «... Ἀνέκαθεν οἱ Χριστιανοί εἶχαν διαφορές καί ἰδιορρυθμίες στά ἑορτολογικά θέματα...»

Κανείς δέν ἀντιλέγει στόν ἰσχυρισμό αὐτό π. Ἱερεμία, πλὴν ὅμως οἱ ἑορτολογικῆς διαφορῆς ὑπῆρχαν μόνο κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικούς χρόνους πού ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἦταν στά σπάργανά της καί συνταράσσεται ἀπό διωγμούς καί αἵρέσεις. Σήμερα ὅμως καί ὕστερα ἀπὸ 20 αἰῶνες καί 7 Οἰκουμενικές Συνόδους, δέν ἐπιτρέπεται ἡ Χριστιανική Ἐκκλησία νά εἶναι χρονολογικά διχασμένη καί ὅλοι Χριστιανοί νά ψέλνουν

«Χριστός γεννάται» και έτεροι «Εν Ιορδάνη...» Χάβρα των Ιουδαίων θέλετε την Έκκλησία του Χριστού;

Β'

Και συνεχίζει επισημαίνοντας: «...Τό ημερολόγιον δέν είναι δόγμα πίστεως... Είναι αίρεσις όποιος τό πεί αυτό... Αίρεσις είναι ή αλήθεια τραβηγμένη στά άκρα...»

Και πάλι θά συμφωνήσουμε μέ τόν π. Ιερεμία ότι τό ημερολόγιο αυτό καθ' έαυτό δέν είναι δόγμα πίστεως και όντως όποιος ισχυρίζεται αυτό κηρύσσει αίρεσι. Γι' αυτόν τόν λόγο άκριβώς οι Έλληνες Χριστιανοί του Παλαιού Έορτολογίου, δέν έπρόσεξαν τήν αστρονομικήν άκρίβεια τών χρόνων και τών καιρών, αλλά άκουσαν τήν φωνή τών Πατέρων τής Έκκλησίας και σεβάσθηκαν τήν έκκλησιαστική όμοιοχρονία πού διαφυλάττει τήν ένότητα τής Θείας Αστρείας χωρίς νά εξέλθουν ή αλλοιώσουν και τό παραμικρον έξ αυτής. Αντιθέτως οι άρχιμαςόνοι ήγέτες τριών Έκκλησιών (Κων/πόλεως-Έλλάδος-Ρουμανίας) Μεταξάκης-Παπαδόπουλος και Κριστέας αντίστοιχα, ήσαν εκείνοι πού άνήγαγον τό ημερολογιακό ζήτημα σέ μέγα δόγμα και έσπευσαν νά τό διορθώσουν και νά τό αντικαταστήσουν μέ τό Γρηγοριανό γιά νά χάνη κάποια λιγότερα δευτερόλεπτα έτησίως άπ' όσα έχανε τό Ιουλιανό. Στην πραγματικότητα όμως δέν ήσαν τό δευτερόλεπτα εκείνα πού τούς άνάγκασαν μονομερώς και βιαίως νά αλλάξουν μία Πατερική Παράδοση έκαστονάδων έτών, αλλά ή απόφασις τών σκοτεινών κέντρων, πού ήθελαν κατ' άρχήν νά συνεορτάζουν οι Όρθόδοξοι Χριστιανοί τίς θρησκευτικές τους εορτές μέ Λατίνους και Προτεστάντες, μέ περαιτέρω προοπτικές τίς σημερινές συμπτουχές έως τή μελλοντική ένωσι. Καί πρός παραπλήρησιν του πιστού λαού δέν τό απέκάλεσαν Νέον Γρηγοριανόν, αλλά Διορθωμένον Ιουλιανόν. Τό δέ Πασχάλιον δέν τόλμησαν νά τό αλλάξουν όχι πώς δέν τό ήθελαν, αλλά γιά νά μήν ξεσηκώσουν έτι περισσότερο τούς Χριστιανούς.

Κατά τόν πιο πάνω συλλογισμό σας λοιπόν, π. Ιερεμία, ότι είναι αίρετικός εκείνος πού ισχυριζόσθαι ότι τό ημερολόγιο είναι δόγμα πίστεως, αποδεικνύεται ότι έσείς πλέον είσατε οι αίρετικοί πού καταργήσατε μία παράδοση έκαστονάδων έτών γιά νά ύπηρετήσατε τόν φθαρτό χρόνο άκριβέστερα κατά μερικά δευτερόλεπτα έτησίως. Όπως κάτι ανάλογο κάνει ή Έκκλησία σας σήμερα πού ξεκινά τήν Άνάστασι από τό Μ. Σάββατο γιά νά μήν τής κρυώσει ή μαγειρίτσα.

Αλλά και τό απόφθεγμα σου π. Ιερεμία, ότι αίρεσις είναι ή αλήθεια τραβηγμένη στά άκρα τί τό ήθελες και τό είπες; Γιά νά μάς ύπενθυμίσης τίς άθεολόγητες κομπορημοσύνες οίστηλατούντων θεολόγων; Έχει ή αλήθεια άκρα και μέσα; Η Αλήθεια «Θεολόγε» είναι μία και δέν κρύβεται και αυτός πού τήν πιστεύει, τήν αποκάλυπτει ώμά και δέν τήν πολεμά μέ άνεγκέφαλες θεωρίες, όπως οι όμόγνωμοι συνάδελφοί σου μακαρίτες πλέον Θεοδωρόπουλοι, Ζερβάκηδες κ.λ.π., πού υπεκρίνοντο τούς συντηρητικούς, ύπηρετούντες τόν σκοτεινό και ύπουλο ρόλο του μεσάζοντος μεταξύ Νέου και Παλαιού πρός άγραν όπαδών και ψευδο-ευλαβείας ένεκεν.

Έγραφε ο μακαρίτης Ζερβάκης πρός τήν Σύνοδο τής Νεοημερολογικής Έκκλησίας: «... μου αποκάλυψε ο Θεός εις αυτό τό ύψηλόν Όρος (Πάρου) κατά τήν ώρα πού προσευχόμουν νά γυρίσωμεν μέ τό παλαιόν, γιατί μέ τό νέο θά κολασθώμεν. Τό παλαιό είναι τό σωστό...». Καί μερικούς μήνες άργότερα όταν κατάλαβε ότι τό παλαιό θέλει κάποια και άντοχή έγραψε στά πνευματοπαίδια του: «τά ημερολόγια δέν μάς σώνουν...».

Κάτι ανάλογο πάλιν έκαναν ώρισμένοι «χαρισματούχοι» και «προσρατικοί» Γεροντάδες πού έπορεύοντο «άχρι καιροϋ» (τουτέστιν έως τό θανάτου τούς) τήν «μεσαία όδό»!! Ούαι ύμιν διαστρεβλωτές τής Αλήθειας. Έως πότε θά έμπαίζετε τόν λαό;

Όστε αίρεσις είναι όταν κηρύττεται ή αλήθεια; Είς τά άκρα έτράβηξαν οι Άπόστολοι όταν έγκατέλειψαν τήν σκιά του Νόμου και έκήρυξαν Ιησουν Έσταυρωμένον; Οι Μάρτυρες; Ο Μέγας Αθανάσιος μέ τόσες έξοριες; Γρηγόριος ο Θεολόγος; Ιωάννης ο Χρυσόστομος πού γι' αυτήν τήν μονάκριβη αλήθεια πέθανε μόνος στην έξορία χωρισμένος από τήν «Έκκλησία» του «Πατριάρχη» Άρσακίου; Οι Στουδίτες; Ο Μάρκος ο Εύγενικός πού προτίμησε νά είναι ο ένας και μονάκριβος γιά νά μήν ένωθή μέ τήν «Έκκλησία» του Πατριάρχη και του Αυτοκράτορα; Πού προτιμούσε ο «άγράμματος» (πού νά σας φθάση έσας τούς «Θεολόγους» μέ τά πτυχία) τό Τουρκικό φακίολιο άνωθεν του Βυζαντίου παρά τήν «Θεολογούσα» χρυσοποίκιλη παπική τίαρα; Οι Κολλυβάδες, οι Φλαμίτσι, οι Παπουλάκοι και τόσοι άλλοι πού δέν πρόδωσαν τήν πίστιν τούς; Η μεσαία όδος, π. Ιερεμία, είναι ή χλιαρή και έπειδή ο Κύριός μας μάς θέλει ή ζεστούς ή κρύους νά γνωρίζετε ότι όλους έσας τούς χλιαρούς θά έμέσει, όπως έξέρασε και τό έκτρωμα πού λέγεται διορθωμένο Ιουλιανό.

Γ'

Γιά τήν Παγορθόδοξον Σύνοδον του 1583 πού άναθεματίζει τό νέον πασχάλιον του Πάπα, ο π. Ιερεμίας σημειώνει: «Αλλά έμείς δέν εορτάζουμε τό Πάσχα μέ τούς Καθολικούς, αλλά σύμφωνα μέ τόν καθορισμό τής Α' Οικουμενικής Συνόδου, όπως και έσείς».

Μή χαίρεσθε γι' αυτό π. Ιερεμία, γιατί σύντομα θά εορτάσετε τό Πάσχα μέ τούς Παπικούς και μάλιστα ως άκίνητη εορτή, όπως δημόσια τό δήλωσε και τό ποθοϋσε ο «Πατριάρχης» σας Δημήτριος. Από τό 1923 έέ' άλλοι καλλιεργείται ο συνεορτασμός (Κων/πόλεως-Ρώμης) τής Άναστάσεως.

Και ιδού οι αποφάσεις του «Πανορθόδοξου»... έκ δέκα μόλις ατόμων Συνεδρίου στην Κων/πολιν: «... Άλλος επί πλέον λόγος πρός άμεσον προσαρμογήν και του Πασχαλίου είναι ή μεγάλη ήθική σημασία και έντύπωση πού θά παραγάγη εις όλον τόν πεπολιτισμένον κόσμον ή διά τής αβιάστου πρωτοβουλίας ταύτης τής Όρθόδοξου Έκκλησίας προσέγγισις των δύο χριστιανικών κόσμων τής Άνατολής και τής Δύσεως... Άλλά και πρακτικώς είναι αδύνατος διά τήν Όρθόδοξον Έκκλησίαν ή μη προσαρμογή του Πασχαλίου εις τό εισαχθέν εις κοινήν χρήσιν νέον ημερολόγιον. Διότι άν μετρηθούν μήνες και ήμέραι κατά τό νέον ημερολόγιον, ή εαρινή Ισημερία και τά συναφή, έξακολουθούν νά υπολογίζωνται πρότερον, επί τη βάσει του έσφαλμένου παλαιού, θά συμβαίνει και έφεξης τό Πάσχα νά εορτάζεται περί τά τέλη του Παλαιού Άπριλίου, ήτοι κατά τόν νέον Μάϊον, όποτε τό άσποιν του εορτασμού του Πάσχα έν μηνί Μάϊω, θά συγκύζη τήν συνείδησιν του Όρθόδοξου λαού...» (Πρακτικά Άποφάσεις του έν Κων/πόλει Πανορθόδοξου Συνεδρίου 1923-Διον. Μπισπιστάτου 1982, σελ. 57).

Από τά άνωτέρω περίτρανα συνάγεται τό συμπέρασμα ότι ή αλλαγή του ημερολογίου δέν έγινε λόγω αστρονομικής άκρίβειας, αλλά γιά νά μήν μάς θεωρήσουν οι «πεπολιτισμένοι» Λαοί τής Δύσεως άγράμματοις και απολίτιστους. Με τό πνεύμα αυτό οι κομπλεξικοί ρασοφόροι του Φαναρίου «διορθωσαν» τό ημερολόγιο και ή Έκκλησία τους μέσα σέ λίγες δεκαετίες καπάντησε νά γίνη μία πρώτης τάξεως Φιλιπινέζα του βρυκόλακα τής Ρώμης.

Δ'

Περί αλλαγής ημερολογίου και μη καταδίκης αυτού από τά λοιπά Πατριαρχεία ο π. Ιερεμίας επισημαίνει: «... Τότε άλλες Έκκλησίες πού άκολουθούσαν τό λεγόμενο «παλαιό» ημερολόγιο δέν κατεδίκασαν τήν άδελφή Έλλαδική Έκκλησία γιά



τήν αλλαγή αυτή... Η Έκκλησία της Ελλάδος ήταν και είναι ενωμένη με όλες τις τοπικές εκκλησίες, με όλα τα Πατριαρχεία, είτε ακολουθούν το Παλαιό, είτε ακολουθούν το Νέο Ήμερολόγιο. Μερικοί όμως Έλληνες Χριστιανοί παρασύρθηκαν από μερικούς αγραμμάτους μοναχούς και Ίερείς... και αποκόπηκαν όχι από μία τοπική Έκκλησία, αλλά από την ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ...».

Πιο πάνω αναφέραμε ότι η αλλαγή του ήμερολογίου δεν έγινε για την ακρίβεια του χρόνου, αλλά για να ταυτισθούν χρονικά οι Όρθόδοξες εορτές με αυτές των Λατινο-Προτεσταντών. Τώρα θα δούμε με ποίο τρόπο έγινε η αλλαγή αυτή και ποίοι την κατεδίκασαν.

Ο τότε Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χρυσόστομος Παπαδόπουλος στις 27 Δεκεμβρίου 1923 συγκάλεσε την σύνοδο της Ίεραρχίας και προς έκφοβισμό των μελών της και για να προλάβει τυχόν αντιδράσεις, εκάλεσε την ηγεσία της Επαναστατικής Κυβερνήσεως, τον Υπουργό των Εκκλησιαστικών και μερικούς άλλους Γραμματείς και Φορτισίους. Την ημέρα εκείνη απεφασίσθη η αλλαγή του ήμερολογίου υπό την προϋπόθεση ότι θα συμφωνήσουν και οι λοιπές Εκκλησίες. Στις αρνητικές απαντήσεις των Εκκλησιών, ο Χρυσόστομος μονομερώς και δυναστικώς μετονόμασε την 10η Μαρτίου 1924 σε 23η. Τήν αλλαγή αυτή άσπασθηκαν μόνο το Μασσαωνόδεσμο Φανάρι και η εκκλησία της Ρουμανίας, της οποίας προϊστάτο ο Μασσώνος και Λατινόφωνος Πατριάρχης Μύρων. Τήν ίδια εποχή η μέν Εκκλησία της Ρωσίας εύρισκετο σε άθλια κατάσταση λόγω της επικρατήσεως των Κομμουνιστών και ο κανονικός Πατριάρχης Τύχων είχε κλεισθή στις φυλακές, η δέ Αρχιεπισκοπή της Κύπρου έχρηρε.

Τά Πατριαρχεία Ιεροσολύμων, Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Σερβίας όχι μόνο δεν δέχθηκαν την ήμερολογιακή αλλαγή, αλλά με άυστηράτα τηλεγραφήματα και επιστολές των Πατριαρχών Δαμιανού, Φωτίου, Γρηγορίου και Δημητρίου αντίστοιχως καταδίκασαν την αυθαίρετη πράξη του Χρυσοστόμου, χαρακτηρίζοντάς την ως παγκόσμιον σκάνδαλον.

Αλλά και σ' αυτήν ακόμη την Ίεραρχία της Ελλαδικής Εκκλησίας και παρ' όλην την παρουσία της λογχοφόρου και αιμοσταγούς επαναστατικής ηγεσίας και τις ψευδολογίες του Χρυσοστόμου, ούκ όλγοι Ίεράρχες αντέδρασαν όπως οι Σύρου, Πατρών, Δημητριάδος, Χαλκίδος και Θήρας. Αντίθετος στην Χρυσοστομική αυθαίρεσία ήτο επίσης και ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου Ζωλάτας και σχεδόν η πλειοψηφία των Έλλήνων Όρθοδόξων Χριστιανών, γεγονός που εξανάγκασε ύστερα από μία πενταετία τον Χρυσόστομο να ζητήσει την συνδρομή των Αρχιερέων για να καταδικάσει τους εμμένοντες εις τό Πάτριον Έορτολόγιον.

Τήν 2α Ιουλίου 1929 παρόντων 44 Μητροπολιτών, ο Χρυσόστομος έχοντας έτοιμάσει πρακτικό που ένέκρινε την ήμερολογιακή αλλαγή και κατεδίκασε τους εμμένοντες στο παλαιό, ζήτησε αίφνιδιαστικά την άμεσον υπογραφή του από τους παρόντες Αρχιερείς. Στο σατανικό αυτό σχέδιο του Χρυσοστόμου αντέδρασαν οι Κασσανδρείας, Μαριναίας, Ιωαννίνων, Δρυϊνουπόλεως, Φλωρίνης, Δημητριάδος, Σάμου και Χαλκίδος.

Επιμένοντες δέ του Αρχιεπισκόπου απέχωρησαν 13 Αρχιερείς, οι δέ έναπομείναντες 31 με πλειοψηφίαν 27 έναντι 4 υπέγραψαν τό πρακτικό του Χρυσοστόμου.

Είναι έντροπη επομένως να ψευδολογής, π. Ίερεμία, ισχυριζόμενος ότι τό Νέο ήμερολόγιο εισήλθεν στή χώρα μας άβρόχοις ποσί και ότι δεν έχει καταδικασθή από καμμία Έκκλησία. Και αν οι Εκκλησίες αυτές που τό κατεδίκασαν άμέσως δεν διέκοψαν την πνευματική επικοινωνία με την Έλλαδική Έκκλησία αυτό όφείλεται και στις άπευλές και τούς έκβιασμούς που άσκησε η Έλληνική Πολιτεία με την διακοπή των οικονομικών παροχών καθώς και στην ταχεία πνευματική άποσύνθεσι

των Πατριαρχείων αυτών, άφού στίς θέσεις των εύσεβών Πατριαρχών που είχαν καταδικάσει τό Νέο Ήμερολόγιο, γρήγορα άνήλθαν άνδρες άσεβείς και κακόδοξοι διεφθαρμένοι τύπου Άθηνάγορων, Παρθενίων, Χαρκιανάκηδων, Κουκουϊζήδων, Δημητρίων, Βαρβολομαίων κ.λ.π.

Ε'

Άφίνοντας τά άψυχα ήμερολόγια ό π. Ίερεμίας, άσχολεϊται πλέον με τούς Αρχιερείς μας και γράφει: «... Δύο Έπίσκοποι του Νέου Ήμερολογίου της Έλλαδικής Έκκλησίας, ό Φλωρίνης Χρυσόστομος και ό Δημητριάδος Γερμανός, προσχώρισαν στην παράταξη των Παλαιοήμερολογιτών, άλλ' αυτούς η Έκκλησία τους ΚΑΘΗΡΕΞΕ... Στην πραγματικότητα οι δύο Αρχιερείς σας που άποκτήσατε τό 1935 μετά άπό έντεκα χρόνια χωρίς Έπίσκοπο, είναι ΚΑΘΗΡΗΜΕΝΟΙ και άσα λοιπόν Μυστήρια σας έκαναν ήταν άκυρα, γιατί ήταν Μυστήρια από ΚΑΘΗΡΗΜΕΝΟΥΣ...»

Ός από καθέδρας Ποντίφηξ και από τρίποδου Πιθία, ό μέγας αυτός εκκλησιολόγος και θεωρητικός του Νεοήμερολογισμού, ξεπερνώντας τούς κατά καιρούς ντοκτορικούς «Θεολόγους» της άθεολογίας, άποφαίνεται ότι οι Παλαιοήμερολογίτες δεν έχουν Μυστήρια επειδή αυτά είναι άκυρα από τη στιγμή που η Έκκλησία του καθήρεσε τούς δύο Έπισκόπους μας. Συγχαρητήρια «Θεολόγε»! Σου λείπει και σένα φαίνεται τό διδακτορικό δίπλωμα και θέλεις να τό άποκτήσεις με αυτές τις έξωφρενικές διαπιστώσεις. Αν πράγματι ισχύει αυτό που ισχυρίζεται τότε συμβαίνει κατ' ανάγκην και τό έπόμενο. Οι Έπί-

σκοποι Δρυϊνουπόλεως Χριστόφορος Χατζής και Σισανίου Πολύκαρπος Λιώσης που χειροτονήθηκαν από τούς καθηρημένους Αρχιερείς μας, σημαίνει ότι δεν έλαβαν την Αρχιερωσύνη. Η Έκκλησία σου όμως που δεν σε είχε τότε συμβουλάτορα για να την προφυλάξεις από αυτού του είδους τις κακοτοπιές, προσέλαβε τούς «άχειροτονήτους» Χατζή και Λιώση χωρίς χειροτονία και μάλιστα τούς έδωσε αντίστοιχες Μητροπόλεις. Και ό μέν πρώτος Χριστόφορος από τό 1953-1967 δεκατέσσερα όλόκληρα χρόνια χωρίς να είναι Έπίσκοπος πάντα κατά τη λογική σου, τελούσε εκατοντάδες ψεύτικα Μυστήρια και χειροτονούσε δεκάδες ψευδο-Ίερείς, οι όποιοι με τη σειρά τους βάπτιζαν, στεφάνωναν, κήδευαν. Ο δέ Πολύκαρπος Λιώσης τά αυτά έκανε σε μεγαλύτερη διάρκεια χρόνου. Αν κοντά σε όλα αυτά προστεθούν οι Κληρικοί Παλαιοήμερολογίτες που προσλήφθηκαν από την Έκκλησία σας χωρίς άναχειροτονία και οι Λαϊκοί που μας έγκατέλειψαν και ήρθαν στο πλευρό σας σίγουρα τότε χωρίς βάπτισμα, θα χρειασθούν δεκάδες Ίερείς και ήλεκτρονικοί υπολογιστές για να έντοπίζουν και καταχωρούν σε ειδικούς καταλόγους όλους αυτούς τούς κατά χιλιάδες άβάπτιστους, άστεφάνωτους, ακήδευτους... Τό περίεργο είναι πως η «Θεολογούσα» Έκκλησία σου δεν κατάλαβε όλα αυτά που διαπίστωσε με τόση εύκολία για να σε κάνη Δεσπότη προς άποκατάστασι έστω και αυτών των πιστών σας που βρίσκονται ακόμη στή ζωή. Όσο για τούς πεθαμένους...

ΣΤ'

Από τά «Μυστήρια» ό π. Ίερεμίας πετάγεται στα «ένδοπα ραταξιακά» μας σχολιάζοντας: «... Έπίσκοπος της παράταξης Φλωρίνης ώνόμαζε τον Ματθαίο, τον άρχηγό της άλλης παράταξης είδωλολάτρη, αίρετικό, βλάσφημο και άθεο... και οι Ματθαϊκοί άποκαλούσαν τον αντίθετό τους Φλωρίνης Χρυσόστομο, τράγο».

Ο π. Ίερεμίας δίχως άλλο λησμονήσε ότι στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλούν για σχολιά. Άλλά τί περιμένεις «άγιε Ίεροκήρυκα» από άγράμματους και άμόρφωτους!... Δεν πα-

ραδειγματίζεσαι από τούς έκλεκτούς Δεσποτάδες σου πού μορφώθηκαν στis Λόντρες καί τό Παρίσια καί μέσα στην αίθουσα του συνοδικού μεγάρου χρησιμοποιούν λεξιλόγιο ανωτέρας ποιότητας; Τί χαριτωμένα λογάκια έλεγε στους Συνοδικούς έ Σπυρίδων; Όποιο μουσικό λεξιλόγιο ακούσθηκε στην έκλογή του Βαβενάτσου; Πόση ευγένεια περιείχε αυτό τό αλλημονήτο «παρούσα» πού έξήλθε από Δεσποτικά χείλη στο άκουσμα του ονόματός του; Τί λεπτεπίλεπτες εκφράσεις ακούσθηκαν στis εκλογές του 1965; Όποιοι άγγελικοί ύμνοι διέκοπταν την χειροτονία Μπεκιάρη; Μέ πόση χάρη από τίς τηλεοράσεις προέτρεψε ο Αρχιεπίσκοπος σας τόν άγιο άδελφό του νά κόψη τόν λαιμό του;

Νά λοιπόν πού ή σωτήρ π. Ίερεμία πολλές φορές είναι κάτι παραπάνω από χρυσός.

Ζ

Τήν Παναγία μας έπικολείται στην συνέχεια ο «άγιος Ίεροκήρυκας» λέγοντας: «Δέν ελέγχεστε, ή Παναγία Πορταίτισσα νά δηλώνη την παρουσία της στην Θεία Λειτουργία μέ τό κούνημα του καντηλιού της καί έσείς, γιατί έτσι σάς τό λέει ο Δεσπότης σας, νά μήν μπαινέτε καν στον Νάσο, άν καί την Λειτουργία την κάνει Παλαιοημερολογίτης παπάς; ...». Αυτό πού έψαχνες π. Ίερεμία τό βρήκες στο περιβόλι της Παναγίας μας. Πράγματι εκεί άπάντα κανείς πάρα πολλούς δεκατρι-ήμερολάτρες Ίερείς, οι όποιοι μέσα στο Όρος προσκυνούν τίς 13 ήμέρες μνημονεύοντας αυτοαναθεματισμένους Πατριάρχες καί έξω από αυτό τίς καταργούν καί συμπροσεύχονται μέ τούς δευτερολεπτολάτρες, όλους έσάς δηλαδή πού παρατηρήσατε ότι τό Πάτριο ήμερολόγιο χάνει κάποια δευτερόλεπτα, καί τό πετάξατε στα σκουπίδια, γιά νά χρησιμοποιήτε τό Γρηγοριανό πού χάνει μερικά δευτερόλεπτα λιγότερα του πρώτου.

Έπειδή είμαι βέβαιος ότι πιστεύεις στην παρουσία της Παναγίας μας στο Όρος καί στη θαυματουργική κίνησι της κανδήλας της, έπρεπε, ως εύρισκόμενος έντός... της Έκκλησίας νά την ρωτήσεις γιά ποιο λόγο γίνεται αυτό. Μήπως είναι ευχαριστημένη από τήν τήρησι των Πατερικών μοναχικών τυπικών καί κανόνων, ή την διαφύλαξιν υπό των Άθωνιτών ήσυχαστών της Όρθοδόξου Όμολογίας; Ή από την άνθησιν των έν έσχάτοις καιροίς άμραντών «χαρισματούχων» καί «προσραπτικών» κρίνων τύπου Εύφραϊμ, πού έβλεπε τόν Αίρετικό καινή συν υπερλαμπρο αστέρα ανώθεν της Σιμωνόπετρας ή Παϊσίου πού έχει την δύναμι νά διαλέγεται μέ σαφές καί ποντικούς όσο καί την άδυναμία νά παραδεχθή ότι οι Λατινόφρονες Οικουμενικοί Πατριάρχες δέν όρθοτομούν τόν λόγον της αλήθειας; Ή τέλος πάντων είναι ικανοποιημένη ή έφορος του Όρους πού ο Θεοδόσιος Άγιοπαυλίτης στον «Άγνοημένο Θησαυρό» του (πρόλογος Δ' έκδόσεως 1983), υποστηρίζει ότι «σήμερον μέ την έλευσιν εις τό Άγιον Όρος πολλών μερφωμένων νέων καί έπιστημόνων καί μέ ηγουμένους ύψηλής πνευματικής στάθμης, ήλθε καί ή εύλογία του Θεού διά πρώτην φοράν εις την υπερχίλιετή ιστορίαν του Άγίου Όρους»; Νά λοιπόν πού τό Άγιον Όρος από τό 1924 καί έντεύθεν γιά νά είναι... έντός της Έκκλησίας απέκτησε ύστερα από χίλια χρόνια γιά πρώτη φορά την εύλογία του Θεού!! Τί κρίμα πού οι παλαιοί Πατέρες της χιλιετούς Άθωνικής Ιστορίας δέν μπόρεσαν ν' αγιάσουν σάν τούς σημερινούς!

Καί άν δέν έλαβες ακόμη άπάντησι, π. Ίερεμία από την Παναγία μας, δέν τί ρωτάς μήπως είναι όργισμένη από τη νέα βεβήλωσι του τόπου της ύστερα από τίς συμπροσευχές του αίρετικού Καρδινάλιου Καϊνή με Σιμωνοπετρίτας πτυχιούχους αστέρας, μήπως είναι θυμωμένη από την έπίσημη έπίσκεψι στον Άθωνα του άπερίγραπτου Κουκούζη, ακόμη καί αυτή του Λατινόφρονος Δημητρίου καί δεκάδων άλλων κακοδόξων ρα-

σοφόρων; Μήπως έχει άγανακτήσει από την άνατροπή των Παλαιών τυπικών διά των νεωτεριστικών καί επέτρεψε νά καί ένα μεγάλο τμήμα του Όρους της από μία θαυματουργικώς κινουμένη πυρκαϊά, πού έσβυσε μόλις κατά την Άγίαν Μνήμην της μέ τό Ίουλιανό ήμερολόγιο, έτσι ώστε έσείς όλοι οι χρονολάτρες νά καταλάβετε ότι δέν θά έπρεπε τό 1924 νά προσέξετε στis ακρίβειες των δευτερολεπτών, αλλά στis προσταγές των Πατέρων μας;

Η

Καί συνεχίζει ο «άγιος Ίεροκήρυκας»: «...Γιατί ο «Δεσπότης» σας δέν κήδεψε τόν μακαρίτη Πόντιο-Ρώσσο Λευτέρη άν καί πήγαινε μέ τό «Παλαιό»; Έμείς όμως τόν κηδέψαμε. Βλέπετε λοιπόν ότι έμείς οι Νεοημερολογίτες είμαστε σωστά τοποθετημένοι έκκλησιολογικά;»

Χαράς τό πράγμα π. Ίερεμία! Ένα Ρώσο έθαψες καί νομίζεις ότι πήρε άριστα ή Έκκλησία σου στην έκκλησιολογία; Άλλοι συνάδελφοί σου κηδεύουν αυτοκτονούντες, αίρετικούς, μασώνους, δηλωμένους άθεους, Βουδιστές (Βασιλομήτωρ Φρειδερίκη), κάνουν άγιασμούς σέ θέατρα, γήπεδα, άγάλματα, ακόμη καί στους σκύλους! Τό Πάσχα τελούν μνημόσυνα, τή Σαρακοστή Γάμους καί τελευταία ο Μητροπολίτης σου Ν. Ίωνίας πήρε δίπλωμα εύρεσιτεχνίας κατασκευάζοντας ειδική εύχη γιά τούς αλλάζοντες φύλλο, τούς κοινώς τραβεστί! Τέτοιιοι πού είσθε, αυτή ή έκκλησιολογία σάς άρμόζει!

Θ

Αυτή τή φορά μέ Ποντιφική δεοντολογία ο πολυπτυχιούχος κανονολόγος της Μεγαρίδος άποφασίζει: «... Δέχομαι, νά έορτάζω μαζί σας μέ τό παλαιό ήμερολόγιο καί νά είμαι ο Ιερέας των Παλαιοημερολογιτών της Μάνδρας. Στίς Ιερές μας όμως ακολουθίες καί τά ιερά Μυστήρια πού θά τελούμε, θά μνημονεύουμε τόν κανονικό Μητροπολίτη της Έπαρχίας αυτής, αυτόν πού θά μνημονεύουν καί οι Νεοημερολογίτες άδελφοί μας, τόν Έπίσκοπο Βαρθολομαίο».

Έσύ δέχεται «Αρχιμανδρίτα» μου, έμείς όμως δέν δεχόμεθα νά είσαι ο παπάς μας, διότι είμεθα πτωχοί καί μέ πολύ κόπο καί αίμα μαζέψαμε λίγες δραχμές γιά νά φτιάξουμε τίς Έκκλησίες μας καί νά τίς στολίσουμε φτωχικά μέ λίγες εικόνες καί καντήλια. Ζητάς λοιπόν νά μπής στis Έκκλησίες μας γιά νά πέσουν τά καντήλια καί οι πολυέλαιοι καί νά φύγουν τά κεραμίδια από τή σκεπή μή μπορώντας ν' άντέξουν την ούντηκή αυτή βεβήλωσι; Νά γίνουμε δηλαδή σάν τούς σύντες πού κρατούν όλους τούς Όρθοδόξους τύπους ύποκριτικώς καί μνημονεύουν τόν Πάπα στis τελετές τους; Τό ίδιο ζητάς κι έσύ, π. Ίερεμία, νά παραμείνουμε Όρθόδοξοι σ' όλα τά άλλα, στis λειτουργίες όμως νά μνημονεύουμε τόν... πάπα-Βαρθολομαίο! Ουάι Γραμματείς καί Φαρισαίοι Θεομπαίτες, πού έμπούζετε Θεόν καί ανθρώπους, τυφλοί καί μωροί, πού θέλετε νά κορδέυετε τόν λαόν ότι δέν συναναστρεφόσατε τούς αίρετικούς, αλλά όμολογείτε πώς έχετε κοινωνία μέ όλα τά Πατριαρχεία καί τούς Πατριάρχες πού καταπατούν Κανόνες καί Παραδόσεις γιά νά μπορούν νά συναγελάζονται μέ τούς Αίρετικούς. Νά άναγνωρίζουν τά «μυστήρια» τους, νά κηρύττουν ότι ο Μωάμεθ είναι Άπόστολος του Χριστού, νά δηλώνουν ότι ή Όρθοδοξία δέν έχει την αποκλειστικότητα της Θείας Χάρης καί Αλήθειας, ότι Έβραίοι, Βουδιστές καί άθεοι μπορούν νά σωθούν χωρίς βάπτισμα καί Όρθοδοξία, νά συμπροσεύχονται μέ Ιερείς πού εύλογούν όμοφυλοφιλικούς γάμους καί νά παροτρύνουν τούς φοιτητές των έξωτερικών νά έκκλησιάζονται καί κοινωνούν σέ Παπικούς ναούς! Αυτούς πού άποδεκάτισαν τά πάλα ποτέ



κρατιά Έλληνο-Ορθόδοξα Γιατριάρχεια και τά κατήντησαν στήλεια ληστών και καταφύγια αίρετικών. Αυτούς που θεωρούν ντροπή τους να διδάσκουν στους νέους την παρθενία και τη νηστεία για να μη κακοχαρακτηρισθούν από τους πεπολιτισμένους Ευρωπαίους σαν αγρόικοι και αγράμματοι. Αυτούς λοιπόν όλους τους ψευδο-Πατριάρχες και ψευδο-Αρχιεπισκόπους κι εσύ π. Ίερεμία και ο Βαρθολομαίος σου τους μνημονεύετε ως όρθοτομούντας τον λόγον της αληθείας!

Κάτι ανέλογο ζητούσε και ο ... πονόψυχος Έπιφάνιος Θεοδωρόπουλος από τους Παλαιοημερολογίτες. Νά μνημονεύουν τους Νεσημερολογίτες Έπισκόπους και ως ακολουθούν το Παλαιό. Και ο Πάπας τό όνομα του να μνημονεύεται θέλει κι ως πιστεύουν στο Βούδσκα και οι ειδωλολάτρες έλεγαν στους μάρτυρες να θυσιάσουν στα είδωλα κι ως πιστεύουν στον Χριστό. Και σ' έρωτώ πτυχούχε της «Θεολογίας». Έάν δεχθούμε τό μνημόσυνο του Βαρθολομαίου και ακολουθούμε τό παλαιό έπέρχεται ή ενότης στην Έκκλησία; Βασιλεύει ή αγάπη και ή ειρήνη στις οικογένεις που είναι χωρισμένες και άλλοι ακολουθούν τό νέο και άλλοι τό παλαιό; Έπέρχεται ή όμοιοχρονία στις θρησκευτικές εκδηλώσεις αυτού του προδωμένου λαού, που δίχασαν οι ήγέτες σου;

Μάθε και τό άλλο. Οι πατέρες μας διέταξαν την κατάλυσι του δωδεκαήμερου των Χριστουγέννων, της έβδομάδος του Τελώνου και Φαρισαίου ως και της Τυρινής, μόνο και μόνο για να ξεχωρίζουν από τους Άρμενίους που ενήστευαν τό δωδεκάημερο, τους Νινευίτας που ενήστευαν την εβδομάδα Τελώνου και Φαρισαίου και τους Τετραδίτες που ενήστευαν την εβδομάδα της Τυρινής. Και παρ' όλον που σήμερα έχουν εκλείψει όλα αυτοί οι αίρετικοί στις τάξεις των Ορθοδόξων Χριστιανών, εν τούτοις διατηρείται τό έθιμο αυτό (κακώς). Όπως είδες, ή Έκκλησία για να ξεχωρίση τους Ορθοδόξους από τους Αίρετικούς κατ' αναγκαία οικονομία παρεβίβασε τον 69ο Άποστολικό Κανόνα και επέτρεψε την κατάλυσι των Τετράδων και Παρασκευών για τις τρεις αυτές εβδομάδες. Πόσο περισσότερο λοιπόν είναι αναγκαίο τό Ίουλιανό ημερολόγιο να εφαρμόσθι για να ξεχωρίσωμε εντελώς από τους Λατινοπροτεστάντες, οι οποίοι με άφορμή τις κοινές ακίνητες εορτές, μπαινοβγαίνουν στις Νεσημερολογιτικές μάνδρες σαν νοικοκύρηδες και δίνουν την έντύπωσι στους απλουστεύτους ότι δεν υπάρχει ή παραμικρή διαφορά μεταξύ Ορθοδόξων και Αίρετικών.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έχοντας όλα αυτά ύπ' όφιν και περισσότερο την έπιτακτική φωνή του Άποστόλου που μάς βεβαιώνει ότι «ούτε πόρνοι, ούτε ειδωλολάτραι, ούτε μοιχοί, ούτε μαλακοί, ούτε άρσενικοίται, ούτε πλεονέκται, ούτε κλέπται, ούτε μέθυσοι, ου λοίδοιροι, ουχ άρπαγες Βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσιν» συμπεραίνουμε για ένα λόγο περισσότερο ότι είναι αδύνατον να εισέλθουν στον Παράδεισο αυτοί που διαίρεσαν την Έκκλησία του Χριστού και έδέχθησαν τό «Παγκόσμιο Σκάνδαλον».

Με αυτό δεν έπεται βεβαίως ότι οι Παλαιοημερολογίτες θα σωθούν εάν κρατήσουν τό ημερολόγιο και αφήσουν όλα τά υπόλοιπα ή και μέρος των έντολών του Χριστού. Κοινή πάντως πεποίθηση των ευσεβών Χριστιανών που πιστεύουν στη Μία Άγία Καθολική και Άποστολική Έκκλησία και αγωνίζονται χωρίς ιδιοτέλεια για την διαφύλαξι του θησαυρού που λέγεται Ορθόδοξη, είναι ότι ή ειρήνευσις της Έλλαδικής Έκκλησίας και ή ένωσις Νεσημερολογιτών - Παλαιοημερολογιτών θα επέλθι μόνον όταν:

1) άποχωρήσει ή Έλλαδική Έκκλησία από τό Παγκόσμιο Συμβούλιο των ψευδο-έκκλησιών.

2) Διακόψει κάθε διάλογο με αίρετικούς Άνατολής και Δύσεως και

3) Εφαρμόσει τό πατροπαράδοτο εορτολόγιο.

Έάν κάτι τέτοιο συμβή που καθόλου δύσκολο δεν είναι, τότε όλος ο Έλληνικός Λαός θα ένωθι σε μία ποιμήν με έναν Ποιμένα και όχι μόνον θα εκλείψουν όλες οι παρατάξεις με τό προεδρεία τους, τους Αρχιεπισκόπους τους και τις ένστάσεις τους, αλλά θα άφανισθούν και οι καιροσκόποι παλαιοημερολογίτες, οι συγγνοί αυτοί άπατεώνες που λυμαινονται την ευσέβεια του Λαού, και μετέρχονται κάθε μέσο για να δυσφημήσουν τον Ίερόν Άγώνα των Πατέρων μας.

Έλπίζοντας στην θείαν Πρόνοιαν του Κυρίου μας, που βλέπει από τον Ουρανό τον διακαή πόθο των ευσεβών Έλλήνων Χριστιανών ίνα «ώσιν έν» κατά τό ρήμα του, θέλω να πιστεύω ότι άργά ή γρήγορα ο πόθος αυτός θα γίνει πραγματικότητα.

Ήδη ή Έλληνική Πολιτεία έχει άρχισι να σκέπτεται κάπως πιδ υπεύθυνα την άποδόσευσιν της κρατικής Έκκλησίας από τον προϋπολογισμό της. Έάν όπως έλπίζουμε και εύχόμεθα έπισημοποιηθι τό «διαζύγιο» αυτό και σταματήσουν οι παχυλοί μισθοί και τά λοιπά «σπηρέσια», τότε να γνωρίζετε όλοι οι Χριστιανοί εκ του άσφαλου ότι ή νορκισσευομένη Έκκλησία του π. Ίερεμία θα γίνη φύλλο και ... φύοντα. Έμείς πάντως του εύχόμεθα να κατανοήση τις εύθύνες του και την αλήθεια να μήν την κρύβη ούτε πίσω από τό δάκτυλό του, πολύ δέ περισσότερο πίσω από την άθεολόγητη θεολογία των πονηρών ψευδοδιδασκάλων του.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΜΑΝΟΛΗΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ - ΘΕΡΜΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

Ή Έλλην. πατρίδα άπώλεσε τον Άνδρόνικον και θρηνεί διά τον χαμόν του. Άριστος έπιστήμων ο της Βεργίνας Άνασκαφεύς και ή ιστορία θα γράψει εγκώμιον δι' αυτόν. Κατά την εκφοράν του έν Θεο/νίκη πολλοί όμίλησαν δι' αυτόν τον εκλεκτόν έπιστήμονα αλλά ο όλιγόλεπτος λόγος του Πρωθυπουργού, μεστός σοφίας πόνου και ύψιστης ρητορικής δεινότητος κατεσυγκίνησε τους πάντας. Άς έχει, ο άποθανών, «γαίαν έλαφράν».

ΧΩΡΩΔΙΑ κ. ΜΙΧ. ΜΑΚΡΗ

Άσφαλέστατα μία άλλη στήλη γράφει για τον κ. Μιχ. Μακρή και την Χωρωδιάν του εις τό Δημότη. Θεάτρον του Πειραιώς κατά την εορτήν της Κυριακής Ορθοδοξίας, άλλ' ή στήλη αυτή θα πρέπει να σημειώσιν ότι έν τη χωρωδία του κ. Μακρή εύρίσκονται 4-5 μικροί μαθηταί οι όποιοι εκάνον ιδιαιτέραν αισθησιν με τό νεανικόν των παράστημα και τά φωνητικά των προσόντα. Μπράβο.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Κατά την πανήγυριν της Υπαπαντής του Κυρίου εις Μούλκι Σαλαμίνας έώρτασε ή γυναίκα όμώνυμος Ί. Μονή πανηγυρικώς με έπικεφαλής την νυν Γερόντισσαν Χριστοδούλην. Πλήθος κόσμου όχι μόνο εξ Σαλαμίνας αλλά και εξ όλης της επικρατείας Άθηνών και Πειραιώς, τολμώ δε



νά είπω καί τῆς Βορείου Ἑλλάδος εὐρίσκετο εἰς τήν θεῖαν αὐτήν ἑορτήν.

Ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης κ. Γερόντιος δίδων τό προβάδισμα εἰς τόν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον ἔδωσε ἰδιαίτεραν αἴγλην εἰς τὰ πανηγυρικῶς ἐνεργούμενα. Χορός ἱεροψαλτῶν ἐκλεγείς ἀπό τήν ἀδελφότητα ἔδωσε τόν καθιερωμένον τόνον ὁ δέ ἱερουργός ἀγ. Θεσ/νίκης τήν πρέπουσαν ἐκκλησιαστικήν εὐπρέπειαν.

Κατά τό κοινωνικόν παρεκλήθη ὁ Πρωτονοτάριος κ. Χρήστος Χαλβατζῆς καί ὠμίλησε τά τῆς ἑορτῆς, ἰδιαίτερώς ἐπισημάνας τό γεγονός αὐτῆς ταύτης τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου παρά τοῦ Θεοδόχου Συμεῶν ὅστις ἐπὶ δεκαετίες ἀνέμενε τόν Λυτρωτὴν Σωτήρα, ὁδηγούμενος ἀπὸ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὅτι δέν θά κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἂν δέν δεῖσῃ ματουμένον τόν Λυτρωτὴν καί Δημιουργόν τοῦ παντός.

Εἰς τὴν θεῖαν Λειτουργίαν παρευρέθησαν καί οἱ ἀρχ/ται π. Πολύκαρπος Μπεγνῆς, π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος καί π. Γερόντιος Λουδάρος ἐνεργῶς συμπράτοντες ἐν τῇ ἱερᾷ ἀκολουθίᾳ. Ἐγένετο λιτάνευσις τῆς ἀγ. Εἰκόνης περὶ τὴν Ἱ. Μονὴν παρ' ὅλον τὴν ἐπικρατοῦσαν μικρὰν βροχήν καί κατὰ τὴν ἀρτοκλασίαν καί κατὰ τὴν λιτάνευσιν. Μετὰ τό πέρας τῆς λειτουργίας καί τῆς λιτανεύσεως ἡ Ἱ. ἀδελφότης παρέθεσε τράπεζαν, ὡς εἴθισται.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. ΦΑΝΑΡΙΟΝ

Κατὰ τόν τρέχοντα μῆνα Μάρτιον ἐ.ἔ. λαμβάνουν χώραν εἰς τό Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον τῆς Κων/πόλεως σημαντικά καί ἀξιοπρόσεκτα γεγονότα διότι ὅλοι οἱ Πατριάρχαι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί οἱ προκαθήμενοι αὐτῆς συνηντήθησαν ἐπὶ 3 ἡμέρας καί μέ συλλεΐτουργον τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας μεταξύ τῶν πολλῶν θεμάτων ἐκάκισαν «ὀρισμένους» παράγοντας τοῦ Βατικανοῦ, τό ὅποιον χρησιμοποιεῖ τὴν Οὐνίαν διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν καταχθονίων σκοπῶν του. Ἴσως, δέν ξέρομεν, τί ἀπήχησιν θά ἔχῃ τό διάγγελμα αὐτό διὰ τό Βατικανόν, ἀλλά ὅπως καί ἂν ἔλθουν τά γεγονότα θά εἶναι ἓνας κόλαφος κατὰ τῶν ἱταμῶν ἀρχόντων τῆς διαβολικῆς αὐτῆς «συνιστώσης» ἡ ὁποία διὰ μέσου τῶν αἰώνων διέπραξεν, ὅπως ἐγγράφη καί ἄλλοτε τὰ στυγερότερα ἐγκλήματα κατὰ τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας. Ὁ χαρακτηρισμός πού τοῦ προσάπτει ὁ ἀγ. Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, παντάπασι ἀληθινός, ὡς «ἀντίχριστον» καί ὅτι πρέπει νά τόν καταρώμεθα. Ἴσως μερικοὶ καί νά μᾶς χαρακτηρίσουν στυγνοὺς ἐπιτιμητὰς κατὰ τῆς (Ἐκκλησίας) τῆς Ρώμης ἀλλά ὅπως καί

ἂν ἔχει τό πράγμα ὁ χαρακτηρισμός ὡς ἀντιχρίστου προέρχεται ἀπὸ τό ἁγιασμένο στόμα Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ.

2. 25ῃ ΜΑΡΤΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΕΙΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀνεμένομεν, ὅπως κάθε χρόνο, ν' ἀκούσουμε ἀπὸ τόν καθηγητὴν τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν τόν ἐντεταλμένον ἀπὸ τὴν Πρυτανείαν διὰ τό πανηγυρικόν τῆς ἡμέρας, κατὰ ἔθνικόν καί ψυχικῶς ἀνώτερον ἀλλὰ δυστυχῶς ἐμείναμε κατὰ πληκτοὶ διότι ὁ ὁμιλῶν ἔδωσε μία ξηρὰν περιγραφὴ ὅχι ἔθνικῶν γεγονότων καί ἱστορικῶν λές καί εὐρίσκετο ἐνώπιον μόνων φοιτητῶν ἢ ὑψηλοῦ ἀκροατηρίου καί ὅχι ἄλλων ἀκουόντων διὰ τὴν ζώσαν ἐθνικὴν πραγματικότητα. Ἀλλὰ τό χεῖριστον εἶναι διὰ μέσου τῆς ἀρχαιότητος καί τῶν νεοτέρων χρόνων δέν ἔκαμε μνηεῖαν διόλου τοῦ Θεοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ ὁποῖος ἐχώρισε τὴν ἱστορίαν εἰς δύο μέρη. Γιατί αὐτὴ ἡ περιφρόνησις ἀγαπητὴ κύριε πού οὔτε ἡ λέξις Θεός ὡς Δημιουργός ἢ Ἰησοῦς Χριστός ὁ Ἰδρυτὴς τῆς χριστιανικῆς πίστεως δέν ἠκούσθησαν; Μ' αὐτό τόν τρόπο ἀγαπητὴ κύριε θά διδάξουμε τὰς ἐπερχομένας γενεάς ὅτι ἡ ἱστορία ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον δέν ἐπιρεάσθη ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑψίστην θεϊκὴν μορφήν πού λέγεται Χριστός; Δέν ξεύρω ἂν εἶσθε πατέρας καί τίς ἀγωγὴν θά δώσετε στὰ τυχόν τέκνα σας, ἂν ἀπ' αὐτὴν τὴν οἰκογένειά σας εἶναι ξεγραμμένα τ' ὀνόματα Θεός καί Ἰησοῦς Χριστός. Ἀλλοίμονο σέ σᾶς καί στήν ἀνθρωπότητα ἐάν ὑπάρχουν τέτοιοι καθηγηταὶ οἱ ὁποῖοι θέλουν ν' ἀναπλάσουν τόν ἄνθρωπον μέ τοιαύτην ξηρότητα.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Τό ἱερὸν παρεκλήσιον τοῦ ἀγ. Λαυρεντίου ἐν Σαλαμίνι ἐπανηγύρισε τὴν μνήμην τοῦ ἀγ. Λαυρεντίου μέ χοροστατοῦντα Μητροπολίτην τόν κ.κ. Γερόντιον καί μέ ἱεροπρατοῦντας τόν ἀρχιμ. π. Πολύκαρπον Μπεγνήν καί τόν ἱερέα π. Περίανδρον καί μέ ἱεροψάλτας τοὺς κ.κ. Ἰωάννην Συμεωνίδην καί Ἰωάννην Περδικούρην. Τὴν ἀρτοκλασίαν ἐπευλόγησεν ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης ἐν μέσῳ πληρώματος ἐξ ὅλης τῆς Σαλαμίνας καί ἀλαχοῦ.

Κατὰ τό κοινωνικόν ἐνετάλη ὁ Πρωτονοτάριος κ. Χ. Χαλβατζῆς καί ὁμίλησε ἐν ὀλίγοις γιὰ τόν ἀπλόν καί ἄσημον τέκτονα (μαραγκόν) Λάμπρον ὁ ὁποῖος μετωνομάσθη εἰς Λαυρέντιον παρὰ τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἐξ ἧς ἔλαβε καί τὴν ἐντολήν γιὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς σεπτῆς εἰκόνης καί τοῦ ἀρχαίου Μοναστηρίου ἐν Σαλαμίνι. Χαρακτηριστι-

κῶς ἀνεφέρθη ὅταν ὁ Λάμπρος εὕρισκετο εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴ τῶν Μεγάρων καὶ λόγῳ τῆς ἐπικρατοῦσης θαλασσοταραχῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ διαπλεύσῃ αὐτόν τὸν θαλασσινὸν χώρον ἡ Κυρία Θεοτόκος, λόγω χειμῶνος τοῦ ἔδωκε ἐντολὴ νὰ βάλῃ τὴν κάπα του καὶ ὡς πλοίαριο τὴν κάπαν νὰ φθάσῃ εἰς Σαλαμίνα. Αὐτό εἶναι κύριον καὶ χαρακτηριστικὸν σημάδι τῆς ἀπλότητος τοῦ ἁγίου ἀλλὰ καὶ τῆς μεγάλης του πίστεως πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Μετά τὸ πέρας τῆς λειτουργίας καθ' ἣν ἐκοινώνησαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων σχεδὸν ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα παρετέθη παρετέθη τράπεζα ἀγάπης μέ τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀρχιμ. κ. Πελαγίαν βοηθουμένη ἀπὸ ἄλλας ἐξαίρετους κυρίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀναγράφομεν ὅτι τὸ μικρὸν παρεκκλήσιον τὸ τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγ. Λαυρεντίου προσφάτως ἀνεκαίνισθη χάρις εἰς τὰς ἀόκνους προσπάθειας τοῦ ἰδιοκτήτη ἀρχιμ. π. Πολυκάπου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἐντὸς ὀλίγου ἡμερῶν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θά ἑορτάσῃ τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου καὶ ἐπείγομαι νὰ γράψω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἁγίαν ἑορτὴν ἡ ὁποία εἶναι σταθμὸς εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν.

Θά φροντίσω νὰ δώσω εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μου καὶ ἐπέκεινα εἰς ὅλον τὸ κοινὸν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων ὀρισμένα ἐμφανῆ γεγονότα τὰ ὁποία ἔλαβον χώρα εἰς τὴν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. Ἡ ἁγία Κόρη Μαριάμ γέννημα τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης ἦταν καρπὸς πολυετοῦς προσευχῆς πρὸς τὴν Τριαδικὴν θεότητα διότι ἀμφότεροι ἦσαν στειροὶ καὶ ἡγωνίζοντο νὰ ἀποβάλλουν τὸ δνειδὸς τῆς ἀπαιδείας. Τὸ δνειδὸς τῆς ἀτεκνίας ὅπως εἶπα διεπέρασε τὴν ἀγαθὴν καρδίαν των καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Οὐρανοῦ, καίτοι βραδεῖα ἔδωκε «ἀγαθὴν καρποφορίαν» μέ τὴν γέννησιν, ἀνατροφὴν καὶ τὴν δωδακαετὴ παραμονὴν τῆς εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἐν τῷ Ναῶ ἐν Ἱερουσαλὴμ, ὅπερ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ἡ παιδίσκη Μαριάμ νὰ τύχῃ δαψιλῶν ἁγίων χαρισμάτων διότι ἡ Τριαδικὴ θεότης εἶχε προορίσει τὴν ἀγνὴν Παρθένον ὡς μητέρα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἱ. Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφέρει τὸ περιστατικὸν καὶ θά σπεύσωμεν νὰ τὸ ἀναγράψωμεν διότι αὐτὸ εἶναι οὐσιώδες γιὰ τὴν ὀρθόδοξον πληροφόρησιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Στίχ. 26-38.

Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἡ ὀνομαζομένη Ναζαρέτ.

Πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ, ὃ ὄνομα Ἰωσήφ, ἐξ οἴκου Δαυὶδ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ.

καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε· χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν.

ἡ δὲ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος.

καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· μὴ φοβοῦ, Μαριάμ· εὖρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ.

καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

οὗτος ἔσται μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται, καὶ δώσει

αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ· εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος.

εἶπε δὲ Μαριάμ πρὸς τὸν ἄγγελον· πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;

καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελευσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ.

Ὅπως βλέπομεν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἐδέχθη τὸ ὑψηλὸν μήνυμα καὶ τὸ μετέδωσε στὴν Παρθένον Μαριάμ μ' αὐτὰ τὰ ἐπιγραμματικὰ ὑψηλὰ ρήματα «ΧΑΙΡΕ ΚΕΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΜΑΡΙΑ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΤΑ ΣΟΥ». Ὁ χαιρετισμὸς αὐτὸς ἔγινε «ἐπωδὸς» εἰς τὰ χεῖλη τῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν πάντα νὰ προσεύχονται εἰς τὴν κεχαριτωμένην Μαρίαν προσφωνώντας Αὐτὴ οὐχὶ ἄλλως, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἑντυπωσιακόν, ὅτι ἀκριβῶς ἀνήγγειλε ὁ πρῶτος τῇ τάξει ἀρχιστράτηγος Γαβριὴλ. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐρωτῶμεν τὴν κάθε θεοφίλῃ ψυχῇ ποσάκις ἢ μᾶλλον εἰπεῖν μυριάκις δὲν ἀπήγγειλαν πρὸς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον το: «ΘΕΟΤΟΚΕ ΠΑΡΘΕΝΕ ΧΑΙΡΕ ΚΕΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΤΑ ΣΟΥ» καὶ ἄλλην φοράν, κατ' ἄλλον τρόπον ἐκφράζομενον μέ τὸ ἅγιον κομβοσχοίνιον: «ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΕ, ΣΩΣΣΟΝ ΗΜΑΣ».

Πιστεύομεν ἀδιστάκτως πῶς ὁ χαιρετισμὸς τοῦ κάθε χριστιανοῦ πρὸς τὴν Κυρίαν καὶ Παντάνασσαν Μαρίαν ἔχει ἀμέσως ἀντικρῦσματα τὰ ὁποῖα γνωρίζει ἡ κάθε ἐνάρετος καρδιά. Ἀλλὰ προτοῦ νὰ τελειώσωμεν τὴν ὡς ἄνω μικρὰν περιγραφὴν ἃς λάβω τὸ θάρρος νὰ ἐνσωματώσω εἰς τὴν γραφὴν μου μερικὰ πολὺ ἐνδιαφέροντα ἀναγραφόμενα ἀπὸ τὸ Πάτριον Ἱεροκῆρυκα Μακάριον Ἱεροδιάκονον τοῦ 17ου αἰῶνος μ.Χ. (λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν «Εὐαγγελικὴ Σάλπηξ»), διότι αὐτὰ θά βοηθήσουν διὰ τὴν πλήρη κατανόησιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ὥτηρίαν τοῦ ἐκπεσόντος Ἀδάμ ἐν τῷ Παραδείσῳ.

Καί ὁ Χριστός πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας, καὶ ἡ Μήτηρ εὐλογημένη, κεχαριτωμένη ἀκούει σήμερον, ὃ σύγκρισις ὄντως μητρός πρὸς υἱόν, ὃ ὁμοιότης ἀπαράλλακτος, ὃ πλούτη καὶ προτερήματα θυγατρὸς, ὄντως Θεοῦ· ὃ χάριτες καὶ προαιρετικαὶ ἀρεταί, ὅπου ἐγέννησαν τόσῃν στολῇν, εἰς μίαν Παρθένον, ἀληθῶς ἀξία διὰ νά γένῃ νύμφη, ἐνός ἀθανάτου Πατρός, ἀληθῶς ἐπρεπε τοιαύτη ὁμοιότης τῶν ἡθῶν, ἐπρεπε νά χρηματίσῃ Μήτηρ Θεοῦ· ἐπρεπε νά γένῃ Θρόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐπρεπε νά ἀκούσῃ σήμερον ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριήλ, Χαίρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Ὁμολογήσαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅτι ἀκατανόητος, ἀνερμήνευτος, ἀνεκδιήγητος ὁ τρόπος τῆς συλλήψεως, καὶ τῆς κήσεως τούτης τῆς Μητρός τοῦ Θεοῦ, καὶ τόσον μόνον πιστεύομεν καὶ προσκυνούμεν, ὅτι λέγωντας ὁ Ἄγγελος αὐτὰ τὰ καλὰ μηνύματα εἰς τὴν Παρθένον, καὶ ἀπομακρυνομένη ἐκείνη· «πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;» καὶ πάλιν λέγοντάς της ὁ Ἄγγελος, «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις ὁψίστου ἐπισκιάσει σοῦ», καὶ ἀποκριθεῖσα ἡ Παρθένος, με μίαν εὐλαβητικὴν συγκατάθεσιν, «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου»· πῦρευθὺς ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ἐσαρκώθη, ἐγένεν τέλειον βρέφος ὁ πρὸ αἰῶνων Θεός, ὁ συνάναρχος καὶ ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, με ψυχὴν λογικὴν, τέλειος ἄνθρωπος, καὶ τέλειος Θεός, ὁ ἀχώρητος, χωρητός.

μέσα εἰς τὴν Παναγίαν μήτραν αὐτῆς τῆς Παρθένου, ὃ μυστήριον τῶν μυστηρίων ἀπάντων τὸ κεφάλαιον! ὃ μυστήριον φρικτὸν, καὶ ἀκατανόητον, καὶ Ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις!

Ποῖος νὰ μᾶς ἐδίδε σήμερον ἓνα παράδειγμα παχυλόν, καὶ αἰσθητὸν διὰ νά εὖρῃ τὸν σκοτεινόν μας νοῦν καὶ πολυαμάρτητον, εἰς μίαν εὐλαβητικὴν προσκύνῃσιν τούτου τοῦ μυστηρίου; μᾶς ἄφησαν πολλά γεγραμμένα οἱ θεόσοφοι διδάσκαλοι τῆς Ἀνατολικῆς μας Ἐκκλησίας, καθὼς εἶναι καὶ ὁ πολύτλας Ἀθανάσιος. Ὁ ὁποῖος περὶ τούτου τοῦ Μυστηρίου γράφει· «ἀκούσον περὶ τῆς γεννησάσης Παρθένου, ποικίλα καὶ ἐναργέστατα Σύμβολα, ἐνθυμήσου ὅτι Παρθένος ὦν ὁ Ἀδάμ, τὴν Εὐαν ἐγέννησεν, καὶ πάλιν Παρθένος διέμεινεν οὕτω καὶ ἡ Θεοτόκος Μαρία, Παρθένος οὕσα ἔτεκε τὸν Χριστόν καὶ πάλιν Παρθένος διέμεινεν».

Ἄς σπεύσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλος ὁ φιλόχριστος λαὸς τοῦ Θεοῦ νά παρακαλέσωμεν τὴν ἀειπάρθενον Μαρίαν νά μεσιτεύσῃ εἰς τὸν Υἱόν της διὰ ν' ἀκούσωμεν παρ' Αὐτοῦ τὸ «ΔΕΥΤΕ ΟΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΗΤΟΙΜΑΣΜΕΝΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ» διὰ νά καταστῶμεν οὕτω καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, καὶ ἀγνώμονες, μέτοχοι τῆς θείας χάριτος καὶ σωτηρίας.

ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Η ΒΑΙΦΟΡΟΣ

Ἐπειδὴ, ὥς μᾶς εἶπεν ἡ ἐκδοσις τῆς Φωνῆς Ὁρθοδοξίας θά κυκλοφορήσῃ προπασχαλῶς καὶ θά συμπέσῃ μετὰ τὴν λαμπρὰν πανήγυριν τῆς εἰσόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ ἡ Ἐκκλησία μᾶς τιμᾷ τὴν εἰσοδὸν αὐτὴν ὡς Κυριακὴν τῶν Βαΐων, ὡς Ἀρχιερεὺς τῆς ἐπαρχίας μου Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ἔχω νά κάμω ὁρισμένας ἐπισημάνσεις αἱ ὁποῖαι ἐνδιαφέρουν ἄμεσα τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, ἀφοῦ δοξάσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν δύναμιν ποῦ μᾶς ἔδωκε νά διαπλεύσωμεν τὸ στάδιον τῆς Μέγ. Τεσσαρακοστῆς καὶ νά τὸν εὐχαριστήσωμεν, ἔχομεν ἐνώπιόν μας τὴν ἐνδοξον Ἀνάστασιν τοῦ ἀδελφοῦ Μάρθας καὶ Μαρίας Λαζάρου ἐν Βυθανία τὸ ὁποῖον, γεγονὸς εἶναι ἀσύλληπτον ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ ἀνθρώπου πῶς ὁ τετραήμερος τεθνηκὼς Λάζαρος ἐξηλθεν ἐκ τοῦ τάφου δεδεμένος (κηρίαις) δηλ. μετὰ τὰ σάβανά του, καὶ ἀπεδόθη εἰς τὴν ζωὴν αὐτὸς ποῦ εἶχε πρὸ πολλοῦ διαλυθῇ εἰς τὰ ἐξ «ὧν συνετέθη». Τὸ ἀναφέρω τὸ γεγονὸς αὐτὸ διότι εἶναι τὸ σημαντικότερον ἐξ ὅλων τῶν θαυμάτων τοῦ

Κυρίου, καὶ γράφεται, ὡς προοίμιον τῆς Βαιοφύρου τοῦ Κυρίου ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σολομῶντος, καὶ ἀρχόμεθα τὴν διήγησιν, ὅπως τὴν ἀναφέρουν οἱ ἅγ. Εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος καὶ Λουκᾶς.

Α. Καὶ ὅτε ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἦλθον εἰς Βηθσαφαγὴ πρὸς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλε δύο μαθητάς.

Λέγων αὐτοῖς· πορεύθητε εἰς τὴν κώμην τὴν ἀπέναντι ὑμῶν, καὶ εὐθέως εὕρησθε ὄνον δεδεμένον καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς· λύσαντες ἀγάγετέ μοι.

καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ τι, ἐρεῖτε ὅτι ὁ Κύριος αὐτῶν χρεῖαν ἔχει· εὐθέως δὲ ἀποστέλλει αὐτούς.

τοῦτο δὲ ὄλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος·

εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πρᾶς καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον καὶ πῶλον υἱὸν ὑποζυγίου.

πορευθέντες δὲ οἱ μαθηταὶ καὶ ποιήσαντες καθὼς προσέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς.

ἤγαγον τὴν ὄνον καὶ τὸν πῶλον, καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω αὐτῶν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἐπεκάθισεν ἐπάνω αὐτῶν.

ὁ δὲ πλεῖστος ὄχλος ἐστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐν τῇ ὁδῷ, ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ ἐστρώννουν ἐν τῇ ὁδῷ.

οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον λέγοντες· ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυὶδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ εἰς Ἱερουσόλυμα ἐσείσθη πᾶσα ἡ πόλις λέγουσα· τίς ἐστίν οὗτος; οἱ δὲ ὄχλοι ἔλεγον οὗτος ἐστὶν Ἰησοῦς ὁ προφήτης ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας.

Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψε καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλοῦντων τὰς περιστεράς.

καὶ λέγει αὐτοῖς· γέγραπται, ὁ οἶκος μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον ληστῶν.

Β. ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν,

ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Στίχ. 12-19.

Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα.

ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

εὐρών δὲ ὁ Ἰησοῦς ὁ θρόνιον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστι γεγραμμένον·

μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου.

Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ.

Βλέπομεν τὸν Κύριον «πραύν» καὶ σώζοντα, ὅπως τὸν θέλει ὁ Προφήτης Ζαχαρίας καὶ ἀναγράφομεν τὸ χωρικὸν τῆς Προφητείας Ζαχ 9.9 «Ὁ Κύριός σου ἔρχεται πραὺς καὶ σώζων», διότι μέτ' ἰσχύος τοῦ πλήθους τῆς Ἱερουσαλὴμ καθὼς ἐπίσης καὶ μέτ' ἰσχύος τοῦ δοξολογίου τῶν μικρῶν ποῦ ἀνεκραύγαζαν Ὡσαννὰ τῷ Υἱῷ Δαβὶδ, ὑπερτονίζομεν τὴν Προφητείαν τοῦ Ζαχαρίου διότι ἐκ τῶν πραγμάτων φαίνεται ὡς σχῆμα ὀξύμορον. Βασιλεὺς ὁ Κύριος καθήμενος σ' ἓνα καθαρὸν (πῶλον), πουλάρι. Εἶναι πραὺς καὶ ἡσυχός, καὶ ὄχι θριαμβευτὴς βασιλεὺς ὅπως τὸν ἠθέλαν οἱ Ἰουδαῖοι τῶν Μεσσιάνων. Ἀνέμενε ὁλόκληρος ὁ ἡρωϊκὸς λαὸς τὸν Μεσσιάν ὡς Βασιλέα αἰώνιον καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶναι πῶς ἡ Μητὴρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου ἀπετάνθη εἰς τὸν Κύριον διὰ τὴν δώση τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς τὰ τέκνα τῆς Ἰακώβον καὶ Ἰωάννην.

Ὅπως βλέπομεν, ὁ Κύριος, ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, ἐμφανίζεται εἰς τὸ προσκήνιον ὄχι ὡς θριαμβευτὴς νικητὴς ἀλλὰ ὡς ἓνας πραὺς «μικρός» πολίτης κατὰ τὴν εἰσοδὸν Του εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα. Αὐτὴ ὁμως ἡ σκηνὴ ἀμέσως λαμβάνει ἐκρηκτικὰς διαστάσεις διότι, ἀμέσως ἐμφανίζεται ἐν τῷ Ναῷ ἀντὶ σκήπτρου νὰ κρατᾷ φραγγέλιον καὶ ἐκδιώκει τοὺς ἐκμεταλευτὰς τῆς θρησκείας του καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλεῖ ληστὰς καὶ κλέπτας διότι ἐποίησαν τὸν Ναὸν τοῦ Πατρὸς τοῦ εἰς οἶκον ἐμπορίου. Νὰ ἡ δύναμις τοῦ Βασιλέως τῶν ὁλῶν, πῶς ἀποτείνεται εἰς τὸ πλῆθος τῶν πωλοῦντων καὶ ἀγοραζόντων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος, καὶ νὰ ἐκχέῃ τὸ κέρμα τῶν Κολλυβιστῶν (τὰ νομίσματα τῶν ἀργυραμοιβῶν), διότι εἰς τὸν Ναὸν κατέφευγον ἀπ' ὅλην τὴν ὑφήλιον Ἰουδαῖοι οἱ ὅποιοι ἀντήλλασαν τὰ ξένα νομίσματα μέτ' Ἰουδαϊκά, ἐξ' οὗ καὶ οἱ ἀργυραμοιβοὶ εἰς τὸ προσκήνιον.

Τὸ ἀναγραφόμενον αὐτὸ ὡς ἀνωτέρω διότι ὁ Κύριος κατόπιν τῆς προτροπῆς τῶν μαθητῶν Του διὰ νὰ ἴδῃ τὰ περίλαμπρα οἰκήματα τῆς Ἱερουσαλὴμ «ἐκλαυσεν» καὶ τοὺς εἶπε πῶς ὅλα αὐτὰ τὰ καλλιμάρμαρα οἰκήματα τῆς Ἱερουσαλὴμ θὰ κατηδαφίζοντο καὶ δέν θὰ ἔμενε λίθος ἐπὶ λίθου μετὰ τὸ φοβερόν ἐγκλημα τῆς Σταυρώσεως. Ὁ περὶ γεγονὸς ἐγένετο ἐπὶ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος Τίτου τὸ 70 μ.Χ., ἡ δὲ Ἱερουσαλὴμ κατεσκάφη ἀπὸ τὸν τότε Ρωμαῖον Αὐτοκράτορα, οἱ δὲ κάτοικοί της οἱ συμπραξάντες διὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Κυρίου μετεφέρθησαν δοῦλοι εἰς τὴν Ρώμην.

Κλείνων ὁμως τὴν μικρὴν μου αὐτὴν πραγματείαν τῆς Κυριακῆς τῶν Βαίῶν ἃς παρακαλέσω τὸν Νικητὴν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου νὰ μᾶς διαφυλάτῃ σώους καὶ ἀβλαβεῖς εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν διὰ νὰ εἴμεθα ἡμεῖς, μετὰ τὴν ἐκείνων ποῦ δέν θὰ ὑποστούμεν τὰς συνεπειὰς τῶν φοβερῶν παραπτώματων, ποῦ διαπράττομεν συνεχῶς, ὄντες ὑπόλογοι ἐνώπιον τοῦ δικαίου Κριτοῦ.

ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΑΛΛΗ ΕΚΛΕΚΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ συστρατιῶται ἐν Κυρίῳ. Κατὰ τὸ Δοξαστικὸν αὐτῆς τῆς μεγάλης ἐορτῆς (ὅπερ ἠκούσαμεν ἀπὸ τὸν δεξιὸν ἱεροψάλτην τῆς Ἐκκλησίας μας) τοῦτο παραθέτομεν ὁλόκληρον, διὰ τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὸ ἐκκλησίασμα διότι περιέχει ὑψίστας ἐννοίας καὶ ἠθικά διδάγματα, ἀφήνοντας πρὸς τὸ παρὸν τὴν παράφρασιν τοῦ κανόνος Εἰρμῶι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Θά προσπαθῶμεν, εἰ δυνατόν, ἡ παράφρασις αὐτὴ νὰ εἶναι ἐκτενεστέρα διότι καὶ ἡ γλῶσσα καὶ τὸ νόημα εἶναι συγκινητικόν.

Δόξα, καὶ νῦν

Ἦχος β' Θεοφάνους

Τὸ ἅπ' αἰῶνος μυστήριον, ἀνακαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χείρονος μεταλάβῃ, μεταδῷ μοι τοῦ βελτίονος. Ἐγενόθη πάλαι Ἀδάμ, καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται. Εὐφραινέσθω ἡ κτίσις, χορευέτω ἡ φύσις, ὅτι Ἀρχάγγελος Παρθένο, μετὰ δέους παρίσταται, καὶ τὸ Χαῖρε κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον. Ὁ διὰ σπλάχνα ἑλέους ἐνανθρωπήσας, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ

«Τὸ «σεσιμμένον μυστήριον» τῆς Ἐνανθρωπίσεως τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς ἀγ. Τριάδος υἱοῦ τοῦ Θεοῦ παρὰ τῷ ὑψηλῷ θρόνῳ τῆς μεγαλειότητος ἐν Οὐρανῷ ἀνακαλύπτεται σήμερον διότι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ λαμβάνει σάρκα καὶ ὁσὰ καὶ γίνεται ἄνθρωπος. Κατὰ τὴν σάρκωσιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ «μεταλαμβάνει» χείρονος θέσεως διὰ νὰ δώσῃ τὴν βελτίονα (θεϊκὴν) εἰς τὸν παραπεσόντα ἄνθρωπον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμφανίζεται ὁ ἀρχαῖος Ἀδὰμ νὰ ψεύδεται διότι δὲν ἔγινε Θεός ὅπως αὐτὸς ἐπεθύμησε· ἀντιθέτως ὁ ἴδιος ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος γιὰ νὰ ἐξυψώσῃ τὸν Ἀδὰμ εἰς τὸ θεῖον μεγαλεῖον. Ὡς εὐφρανθεῖ λοιπὸν ἡ κτίσις καὶ ὡς χορέψῃ ἡ φύσις ὅτι ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ παρευρίσκειται ἐνώπιον τῆς Παρθένου καὶ τῆς μεταφέρει τὸ «Χαῖρε» τὴν μεγάλην χαρὰν πράγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντίθετον τῆς λύπης. Ὡς δοξάσωμεν τὸν Θεὸν ἡμῶν διὰ ἁπείρου ἑλεος καὶ σπλάχνα ἑλέους ὁ Ὅποιος ἐνανθρώπησε».

Νομίζω ὡς ἀπλὸς Λευίτης ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ εὕρισκώμεθα σὲ θέσιν διὰ νὰ μεταγγίζωμεν ὅ,τι καλὸν καὶ ἅγιον εἰς τὰς καρδίας τῶν «ἀκουόντων». Αὐτὸς ἄλλωστε εἶναι ὁ ρόλος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅτι κληρὸς καὶ λαὸς νὰ μεταδίδει ἢ μᾶλλον εἰπεῖν μεταγγίζει ὅτι ἔχει ὁ ἕνας καλὸν καὶ ὡραῖον πρὸς τὸν ἄλλον. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ λόγῳ τοῦ σταδίου τῆς τεσσαρακοστῆς πού διανύομεν καὶ εὕρισκώμεθα στὸ κέντρον αὐτῆς τῆς θείας προσπαθείας ὡς εὐχηθῶ εἰς τὸν

ἀναγνώστην δύναμιν τὴν ὁποία θά πάρει ἀπὸ Ἐκείνου πού χαρίζει τὰ στέφανα εἰς τοὺς ἀθλοῦντας.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ ΓΡΑΦΕΙ:

1. ΑΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ

Μέ τὴν ἁγίαν μνήμη τῆς πού ἐορτάζεται τὴν 28ην Ἰουλίου (καὶ ὁ γράφων εὕρισκετο ἐκτός Ἀθηνῶν) ἡ σκέψη μας ὁδηγεῖτο πρὸς τὴν ἐκπάγλου καλλονῆς παρθένον κόρην (ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας ἐκ Καππαδοκίας) ἣτις ἐξεκίνησε ἀπὸ τὴν πλουσίαν γενέτειράν της καὶ οἴκου της καὶ κατευθύνετο διὰ τὸ Βυζάντιον διὰ νὰ γίνῃ νύμφη τοῦ 12ετοῦς Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ διότι ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδώρα ἐζήτησε νύμφην διὰ τὰ ἀνάκτορα, ἀλλὰ ἡ ὡραία νύμφη προτοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Βυζάντιον ἐπορεύθη εἰς τὸ Ὄρος Ὀλυμπος καὶ συνήντησε τὸν ἅγ. Ἰωαννίκιον ὁ ὁποῖος προσηλαστικῶς τῆς εἶπε ἀντὶ γιὰ νύμφη τοῦ βασιλέως τὴν προσορίζει ὁ Θεός γιὰ νύμφη τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως.

Ἐπειδὴ ὁ χώρος τῆς ἀναγραφῆς αὐτῶν τῶν ἱστορικῶν γεγονότων εἶναι μέγας, θά προσπαθῶμεν νὰ σμικρύνομε τὴν ἀφήγησιν, καὶ τὴν κόρην Εἰρήνην τὴν βλέπομεν Ἦγουμένην τῆς Μονῆς Χρυσοβαλάντου ἐξασκουμένην ἐπὶ δεκαετίας εἰς τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐν ὑπακοῇ. Αὐτὸ ὅμως τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐπισημάνομεν εἶναι ὅτι ἡ ἡγουμένη τῆς Μονῆς Χρυσοβαλάντου, ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ, ἔγινε συνόμιλος μετὰ τὸν Οὐράνιον Πατέρα προσευχόμενῃ ὁλονυχτὶς καὶ διήρχετο ἐν ἐκστάσει ὁμιλοῦσα μετὰ τὸν Κύριον, καὶ Οἱ ὥρες παρήρχοντο καὶ καθ' ὃν χρόνον αἱ ἄλλαι μοναχοὶ ἀφυπνίζοντο αὐτὴ παρέμενε μετὰς χειρὰς τεταμένης πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἠγωνίζοντο αἱ ἄλλαι μοναχαὶ τὴν πρωΐαν νὰ κατεβάσουν τὰς χειρὰς τεταμένης πρὸς τὸν Οὐρανόν. Ἐπειδὴ τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα θεία δυνάμει ἐνέργη ἡ ἀγ. Εἰρήνη εἶναι πάμπολλα, θά τὰ παρακάμψωμεν, γιὰ νὰ ἐντοπίσωμεν τὴν ἰδικὴν μας προσφορὰν πρὸς τὴν ἁγίαν (ὅτι ὅσοι ἐξ ἡμῶν ἐδεήθησαν θερμῶς πρὸς αὐτήν) ἔτυχον ἀμέσου ἀνταποκρίσεως. Ὡς ἀγωνισθώμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ «ὑποκλέψωμεν» τὴν στάσιν τῆς ὁλόθερμης προσευχῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Παντοκράτορα διὰ νὰ ἀξιωθώμεν τῆς θείας μακαριότητος.

2. ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΤΗΡΩΝ

Ἐπειδὴ διερχόμεθα τὴν ἀγ. Τεσσαρακοστήν ἀντιμετωπίζομεν τὸν ἅγ. Θεόδωρον τὸν Τήρωνα καὶ ἐκεῖ βλέπομεν τὸ ὕψος τῆς μαρτυρίας του

ένωπιον τῶν ἀρχόντων τοῦ Δ' μ.Χ. αἰῶνος. Ἀναγινώσκοντες τὴν ἁγίαν βιωτὴν τοῦ ἐν τῷ Συναξαρίῳ βλέπομεν τὴν ὁσιακὴν τοῦ ζωὴν κατὰ τὰ νεανικά του ἔτη ἀλλὰ καὶ ἐμφανισθεὶς ἐνώπιον τοῦ Ἐπαρχοῦ Βρίγγα ἐπὶ Μαξιμίνου ὡμολόγησεν θεὸν ζῶντα καὶ προεκάλεσε τὴν μὲν τὸν Ἐπάρχου πού εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸ πολλαπλὸν μαρτύριον καὶ τελικῶς τὸν διὰ πυρὸς θάνατόν του. Ὁ Οὐρανὸς ὁμῶς ἀντὶ νὰ κατακαύσῃ τὸ ἅγιον σῶμα τοῦ ἔδωξε τὴν φλόγα ὡς φωτοστέφανον δεχθεὶς τὴν προσφοράν. Ἐκεῖνο ὁμῶς τὸ ὁποῖον βλέπομεν εἶναι ὅτι ὁ ἅγιος Θεόδωρος κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου (τοῦ μολύνοντος τὰ ἀρτύματα τῶν χριστιανῶν μὲ αἷμα θυσίων) αὐτὸς ὁ ἅγιος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ τοῦ

ἀνήγγειλε ὅτι χριστιανοὶ τῆς Κων/πόλεως πρέπει νὰ ἀπέχουν ἀπὸ τὸ τροφᾶς διότι εἶναι μολυσμένοι ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα. Καὶ τότε ὁ Πατριάρχης ἀνήγγειλε τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀντὶ τροφῶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἔτρωγαν μόνον σῖτον βρασμένον, ἐξ' οὗ καὶ τὰ κόλυβα τὰ ὁποῖα ἐορτάζωμεν τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς τοῦ Σαββάτου 1ης ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν. Τοιαῦται, χριστιανικαὶ μαρτυρίαι πρέπει νὰ ὑπερτονίζονται καὶ δὴ διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεὰς αἱ ὁποῖαι εἶναι «ἄμειροι» καὶ ἀγευστοὶ τοιούτων εὐλογιῶν. Ἄς τὸ προσέξουν οἱ κατηχηταὶ καὶ ἱεροκῆρυκες ὅτι πάση θυσίᾳ νὰ γνωρίζονται αὐταὶ αἱ μνήμαι εἰς τὸ πλήρωμα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

1) Ἀνθρακες ὁ θησαυρὸς

Κάποιος δημοσιογράφος πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ μερικοὺς ἀπὸ ἐκείνους... τοὺς εὐτυχεῖς πού κέρδισαν στὸ Ἐθνικὸ Λαχεῖο τῆς Γαλλίας, γιὰ νὰ μάθῃ ἀνπραγματικά μὲ τὸ χρήμα ἀπέκτησαν καὶ τὴν εὐτυχία.

Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὸ αὐτοκίνητό του προξένησε διάφορα δυστυχήματα καὶ μεταξὺ ἀκόμῃ τῶν συγγενῶν του. Ἐνας ἄλλος ἐγίνε νευρασθενικός. Ἐνας τρίτος γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐνοχλήσεις τῶν γνωστῶν καὶ φίλων του, πού καθημερινὰ ζητοῦσαν χρηματικὰ βοηθήματα, ἀφῆκε τὴ γενέτειρά του γιὰ νὰ πάει μακριὰ μὲ ξένο ὄνομα.

Ἡ συμφορὰ τοὺς μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν προσευχὴ μιᾶς καλῆς ψυχῆς, πού ἔλεγε στὸ Θεό: «Κύριε, μὴ μοῦ δίνεις ἀφθονα πλοῦτη, γιατί ἡ καλὴ τους χρῆσις εἶναι πολὺ δύσκολη. Μὴ μὲ βάλῃς ἐπίσης στὴν ἀντίθετη θέση ἀπὸ φόβο νὰ μὴ γίνῃ δύσκολη ἡ τήρηση τοῦ Νόμου Σου...».

Πολύ πρὶν ἀπὸ τὴν ψυχὴ αὐτὴ ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου τῶν Παροιμιῶν τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς ἔλεγε: «Κύριε, μὴ μοῦ δώσῃς οὔτε τὴν φτώχεια, οὔτε τὰ πλοῦτη, ἀλλὰ χορήγησέ μου μόνον ἐκεῖνο πού εἶναι ἀναγκαῖον γιὰ τὴν διατήρησή μου, ἀπὸ φόβο μήπως τὰ πλοῦτη μὲ κάνουν νὰ εἶπω: «Ποῖος εἶναι ὁ Θεός; ἢ ἡ φτώχεια μὲ ὠθήσῃ νὰ κλέψω καὶ νὰ καταρασθῶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου».

2. Ἀπὸ τί ἀποτελούμεθα!

Ἐνας ἱατρός, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἦταν θαυμάσιος χημικός, ἔδωσε κάποτε μιὰ διάλεξη στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἀνεκοίνωσε τὴ χημικὴ σύσταση ἑνὸς ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῖου τὸ βάρος εἶναι 65 κιλά.

Νερό 45 κιλά.

Παχέα σώματα σὲ τόση ποσότητα, ὅση ἀρκεῖ γιὰ

νὰ κατασκευασθοῦν ἑπτὰ κομμάτια σαποῦνι (γνήσιο).

Ἀνθραξ, ὅσος γιὰ νὰ γίνουν 9.000 μολύβια.

Ποσότης φωσφόρου, ὅση γιὰ νὰ κατασκευασθοῦν 2.200 σπέρτα.

Μαγνήσιον, ὅσο μιᾶς δόσης καθαρτικοῦ.

Σιδηρὸς, βάρος ἑνὸς καρφιοῦ.

Ἀσβεστός, ὅσο γιὰ νὰ ἀσπρισθῇ ὁ τοῖχος ἑνὸς πολὺ μικροῦ δωματίου...

Καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ τί δέ θυσιάζομε γιὰ τὸ τιποτένιο αὐτὸ σῶμα.

3. Οἱ κακὲς συναναστροφές.

Μητέρα, πρέπει νὰ μὲ νομίζεις ἀκόμα μικρὸ παιδί, γιὰ νὰ μοῦ ἀπαγορεύσεις νὰ συναναστρέφομαι τὶς ἄλλες κοπέλλες τῆς γειτονιάς ἔλεγε μιὰ νέα στὴ μητέρα της, πού τῆς εἶχε ἀπαγορεύσει ὁρισμένες συναναστροφές.

Ἡ συνετὴ μητέρα σκεπτικὴ πῆρε ἓνα μαῦρο κάρβουνο ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ τῆς τὸ ἔδωσε λέγοντάς της: «Κράτησέ το, δέ θά σέ κάψῃ».

Ἡ νέα τὸ πῆρε μηχανικά, μόλις ὁμῶς τὸ ἔπιασε εἶδε ὅτι λερώθηκε καὶ τὸ πέταξε. Ἀπρόσεκτη ὅπως ἦταν ἀκούμπησε καὶ στὸ ἄσπρο φόρεμά της, καὶ τὸ λέρωσε.

— Βλέπεις, κόρη μου, τῆς λέγει τότε ἡ μητέρα της, τὰ κάρβουνα ἔστω καὶ νὰ μὴν καίουν μουτζουρώνουν. Ἐτσι συμβαίνει καὶ μὲ τὶς κακὲς συναναστροφές. Ἄν δέν σέ ἐπηρεάζουν στὰ αἰσθήματά σου καὶ στα φρονήματά σου, ἀμαυρώνουν ὁμῶς τὴ φῆμη σου καὶ τὸ καλὸ σου ὄνομα!

4. Οἱ ὀκτὼ μακαρισμοὶ τοῦ σπιτιοῦ.

«Μακάριο τὸ σπιτί ἐκεῖνο ὅπου προσεύχονται, ἐκεῖ εἶναι ἡ κατοικία τοῦ Κυρίου.



Μακάριο τό σπίτι πού δέν τό αφήνουν γιά νά συχνάσουν στά διεφθαρμένα ή επικίνδυνα κέντρα, εκεί μέσα θά βασιλεύη ή χριστιανική χαρά.

Μακάριο τό σπίτι όπου δέν εισέρχεται ούτε ή βλασφημία, ούτε τά κακά αναγνώσματα, ούτε ή άκράτεια, γιατί θά πληρωθεί από εύλογίες, καί από ειρήνη.

Μακάριο τό σπίτι, όπου ο ένας άνέχεται καί εύκολα συγχωρεϊ τόν άλλο, γιατί εκεί θά βασιλεύει ή γλυκειά πνευματική γαλήνη.

Μακάριο τό σπίτι, όπου έχει στην πιά καλή γωνιά του την Εικόνα του Χριστού καί της 'Αγίας του Μητέρας, της Παναγίας, γιατί απ' Αύτες ο καθένας θά άντλεϊ τή δύναμη γιά τόν άγώνα της γης.

Μακάριο τό σπίτι, όπου καλοϋν εγκαίρως τόν ιερέα πλησίον τών ασθενών, γιατί ο θάνατος θά είναι εύλογημένος.

Μακάριο τό σπίτι, όπου ή κατήχηση, ή 'Ιερά 'Ιστορία καί ή ζωή τών 'Αγίων αναγιγνώσκονται, μελετώνται από κοινού, γιατί ή πίστη θά παραμένει μέσα σ' αυτό ζωηρή καί πάντα φωτεινή.

Μακάριο τό σπίτι, όπου τά παιδιά άκούουν καί σέβονται τούς γονείς καί όπου βλέπουν σέ αυτούς τό παράδειγμα όλων τών άρετών, γιατί θά είναι ο προθάλαμος του Ούρανού!».

5. Χρήσιμη συμβουλή.

Όταν γεννήθηκες όλοι γελοΰσαν καί σύ μόνον έκλαιγες. Κάνε, ώστε όταν πεθαίνεις, σύ μόνο νά γελάς κι όλοι οι άλλοι νά κλαΐνε.

6. Τό μεγάλο κατόρθωμα.

Γνωρίζετε, έλεγε ένας Ιεροκήρυκας, ποιά είναι τό μεγάλο κατόρθωμα του διαβόλου στην εποχή μας;

— Τό νά κάνη τούς ανθρώπους ν' άρνούνται την ύπαρξή του.

7. Οι τρεις φίλοι του ανθρώπου.

Κάθε άνθρωπος έχει τρεις φίλους. Ό πρώτος τόν εγκαταλείπει την ώρα του θανάτου, ο δεύτερος στον τάφο, άλλ' ο τρίτος τόν συνοδεύει στο δικαστήριο του Θεού.

Ποιοι είναι αυτοί οι φίλοι;

Ό πρώτος είναι τά επίγεια πράγματα πού μās εγκαταλείπουν κατά την ώρα του θανάτου. Ό δεύτερος είναι οι συγγενείς καί οι φίλοι μας, πού μās αποχωρίζονται στο μνήμα. Ό τρίτος είναι οι αγαθοεργίες μας, πού μās συνοδεύουν στο δικαστήριο του Θεού καί έκλιπαρούν τό έλεός του.

8. Τό μυστικό του γήρατος.

Ο ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, πατέρας της 'Ιατρικής, απέθανε σέ ηλικία άνω τών 100 έτών. Μία μέρα τόν ρώτησαν σέ τί όφειλεται ή μακροζωία του.

— Στο ό,τι δέν άφησα ποτέ τό τραπέζι έντελώς χορτάτος, αυτό είναι τό μυστικό μου, άπάντησε.

9. 'Η ολέθρια δοκιμή.

Παρακάλεσε ή Σεμίραμις τό Βασιλιά τών 'Ασσυρίων νά της επιτρέψει νά βασιλέψει μία μόνο μέρα. Έπειτα από πολλές άντιρρήσεις δέχτηκε ο βασιλιάς.

Μόλις όμως αυτή πήρε στά χέρια της την εξουσία τά πράγματα άλλαξαν. Παρευθύς βγάξει διαταγή νά συλλάβουν καί νά θανατώσουν τό βασιλιά. Καί άφού τόν θανάτωσαν έμεινε γιά πάντα βασίλισσα.

Έτσι καί ή άμαρτία πολιτεύεται μέ την ψυχή. Ζητά νά βασιλέψει μόνο μία στιγμή, γιά δοκιμή καί μόλις πάρη την συγκατάθεσή της την άλυσσοδένει καί την θανατώνει.

10. Οι κατηγοροι της 'Εκκλησίας.

«Ποιοι κατηγορούν την 'Εκκλησία, ότι απαιτεί τυφλή ύπακοή στα δόγματά της;

Έκείνοι πού πιστεύουν στις χειρότερες έφημερίδες καί συχνά στις πιά γελοίες διεισδαίμονίες.

Ποιοι κατηγορούν την 'Εκκλησία πώς υποβιβάζει τόν άνθρωπο; Έκείνοι πού διεκδικούν τόν πίθηκο γιά πατέρα, την τύχη γιά δάσκαλο, την ήδονή γιά κανόνα της ζωής, τό μηδέν γιά τέλος.

Ποιοι κατηγορούν την 'Εκκλησία πώς δέν είναι έπιεικής; Όσοι δέν επιτρέπουν σέ κανένα νά έχη άλλη γνώμη από την δική των.

Ποιοι κατηγορούν την 'Εκκλησία πώς είναι ο έχθρος της προόδου;

Όσοι, παρά την έλευθερία πού διακηρύττουν, έκλεισαν τά σχολεία από τό φόβο συναγωνισμού.

Ποιοι κατηγορούν την 'Εκκλησία πώς είναι ο έχθρος του λαού; Οι άνιστόριτοι καί κείνοι πού καταδιώκουν τά φιλανθρώπικά της έργα.

Ποιοι διέσυραν την 'Εκκλησία καί τή διδασκαλία της μέ μεγαλύτερη θρασύτητα;

Όσοι δέ γνωρίζουν μία λέξη από τή θρησκεία ή εκείνοι πού τούς ένοχλεί ή διδασκαλία της».

ΙΕΡΟΜ. ΝΕΟΦΥΤΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ».

**ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩ
ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ ΝΑ ΣΥΝΕΛΘΟΥΝ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 1992 ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ**

Ἐχομεν ἤδη ἐπισημάνει ὅτι ἐσχάτως παρατηρεῖται ἐκρηκτικὴ ἐκδήλωσις ἀντιπαπικοῦ φρονήματος ἐκ μέρους τῶν παρ' ἡμῖν καὶ ἀλλαχοῦ ἐξ Ὁρθοδόξων οἰκουμενιστῶν. Ἀλλὰ αὕτη περιορίζεται εἰς τὴν καταδίκην τῆς ἐγκληματικῆς δράσεως τῆς Οὐνίας καὶ δὲν στρέφεται κατὰ τῆς αἵρέσεως τοῦ Παπισμοῦ ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται ἡ Οὐνία. Οὕτως οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ καταδικάζουν τὴν Οὐνίαν καὶ ἀθωώνουν τὸν Πάπαν καὶ τὴν αἵρεσίν του, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπιδιώκουν πάση θυσίᾳ νὰ μὴ διαταραχθοῦν αἱ σχέσεις καὶ νὰ συνεχισθοῦν οἱ λεγόμενοι «θεολογικοὶ διάλογοι». Ἀπευθυνόμενοι λοιπὸν πρὸς τοὺς οὕτω ἐνεργοῦντες, λέγομεν τὰ ἑξῆς:

«Οὐαί, οὐαί, ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί!»

Ὅτι διωλίζετε τὸν κῶνωπα καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλον!

Καταφέρεσθε κατὰ τῆς ἐγκληματικῆς δράσεως τῆς Οὐνίας καὶ κοινωνεῖτε μὲ τὴν αἵρεσιν τῆς Οὐνίας!

Μέμφεσθε τὸν ὁπαδὸν καὶ τιμᾶτε τὴν ἡγέτην!

Διαβοᾶτε τὸ ὄργανον καὶ σιωπάτε τὸν χρήστην!

Κατηγορεῖτε τὸ ἐργαλεῖον καὶ ἀσπάζεσθε τὰς χεῖρας, ποὺ τὸ κινοῦν!

Ἀποφεύγετε τὸν ἀγωγὸν καὶ πίνετε ἀπὸ τὸ ὕδωρ του!

Ἀπορρίπτετε τὸν καρπὸν καὶ καλλιεργεῖτε τὸ δένδρον!

Ἀποκρούετε τὸ ὄπλον καὶ παραδίδεσθε εἰς τὸν πόλεμιον!

Ἀποστρέφεσθε τὸ ὦν καὶ ἐναγκαλίζεσθε τὸν γεννήτορα τοῦ ὦου τούτου ὄφιν!

Καταδικάζετε τοὺς αἵρετικούς καὶ ἀθωώνετε τὴν αἵρεσιν!

Μαστιγώνετε τὴν δούλην Οὐνίαν καὶ προσκυνεῖτε τὸν δεσπότην Πάπαν!

Μήπως οἱ Οὐνῖται εἶναι αὐθύπαρκοι;

Μήπως ἡ Οὐνία εἶναι ἀκέφαλος;

«Μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν καὶ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;» (Ματθ. 7, 16).

Μήπως δύναται τὸ σαπρὸν δένδρον καλὸν καρπὸν ποιεῖν; (Ματθ. 7, 18).

Ἡ μήπως ἡ μὲν ἀμαρτία εἶναι κακὴ, ὁ δὲ πατήρ αὐτῆς διάβολος εἶναι καλός;

Οὐαί, οὐαί ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί!

Διατί καταρᾶσθε τὴν Οὐνίαν καὶ εὐλογεῖτε τὸν κινοῦνται αὐτὴν Πάπαν;

Διατί δὲν διακόπτετε τοὺς ἀντορθοδόξους «θεολογικοὺς διαλόγους», τὰς προδοτικὰς συμπροσευχὰς, τὸ ἀντιεκκλησιαστικὸν μνημόσυ- νόν του εἰς τὰ δίπτυχα, τὴν δουλικὴν προσφώνη- σίν του ὡς «ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ», ὡς καὶ πᾶσαν ἐν γένει μετὰ τοῦ ἀντιχρίστου αἵρε- σιάρχου Πάπα σχέσιν καὶ κοινωνίαν;

Οὐκ οἶδατε ὅτι ὁ Παπισμὸς εἶναι αἵρεσις; Καὶ δὴ αἵρεσις ὑπὸ τῶν Ἁγίων Συνόδων κεκριμένη καὶ κατακεκριμένη;

Οὐκ οἶδατε ὅτι αἱ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, αἱ ὁποῖαι, φθεγγόμεναι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἐπέχουσιν ἑαυτὰς ὡς ἑκκλησίαι (βλ. Πηδά- λιον, σελ. 119), ρητῶς ἐντέλλονται «ἀναθεματι- σθῆναι πᾶσαν αἵρεσιν» καὶ «πᾶσι τοῖς αἵρετικοῖς ἀνάθεμα»;

Οὐκ οἶδατε ὅτι ὁ Ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου ὁ Εὐ- γενικός ἐντέλλεται, φεύγετε τοὺς Παπικούς καὶ τοὺς κοινωνοῦντας μὲ αὐτούς, «ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὀφews»; Ὁ δὲ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς προ- τρέπει, «τὸν Πάπαν νὰ καταρᾶσθε, διότι αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ αἰτία»;

Μήπως ἔχετε σοφίαν μείζονα τοῦ Ἁγίου Μάρ- κου, ἢ ἀγάπην μείζονα τοῦ Ἁγίου Κοσμά, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν Ἁγίων;

Ἡ μήπως ἔχετε φθάσει εἰς τοιοῦτον σημεῖον αἵρετικῆς καταπτώσεως καὶ εἰς τοιοῦτον βάθος ἐωσφορικῆς αὐτοψώσεως καὶ ἀλαζονείας, ὥστε νὰ θέλετε νὰ διορθώσετε καὶ αὐτὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;

Ὁμιλεῖτε περὶ «εἰρήνης», ἀγάπης «καταλλα- γῆς» καὶ «ἐνότητος». Μὲ ποίους; Μὲ τοὺς αἵρετι- κούς! Καὶ πῶς; Παραμεριζομένων τῶν δογματι- κῶν διαφορῶν, ὡς καὶ διὰ προσχωρήσεως εἰς τὰς πλάνας των!

Ἀλλὰ πῶς δύναται νὰ ὑπάρξει ἐνότης μὲ τοὺς αἵρετικούς, ἐφ' ὅσον οἱ αἵρετικοὶ δὲν μετανοοῦν, ἀλλὰ παραμένουν εἰς τὴν αἵρεσιν;

Οὐκ οἶδατε καὶ τό, μὴ γίνεσθε ἐτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνης καὶ ἀνομίας; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφῶ- νησις Χριστῷ πρὸ Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῷ μετὰ ἀπίστου; Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰ- δῶλων;... διό ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφο- ρίσθητε λέγει Κύριος καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξομαι, ὑμᾶς» (Β' Κορινθ. 6, 17).

Οὐκ οἶδατε ὅτι «κρείσσων ἐπαινετός πόλεμος, εἰρήνης χωριζούσης Θεοῦ»; (Γρηγορίου Θεολό- γου P.G. 35.448). Καὶ ὅτι «Ἔστι οὐκ οὐκ καλῶς»; «Ἔστι γάρ καὶ κακὴ ὁμόνοια, ἔστι καὶ καλὴ διαφω- νία» (Ἰωάννου Χρυσοστόμου P.G. 59.314).

Οὐκ οἶδατε ὅτι «ὁ κοινωνῶν ἀκοινωνήτῳ ἀκοι- νῶντος ἔστω»;



Οὐκ οἶδατε ὅτι ὁ ἐνοούμενος μέ τήν αἵρεσιν χωρίζεται ἀπό τόν Θεόν;

Τί ἐπιδιώκετε μέ τόν λεγόμενον «διάλογον»;

Μήπως τήν ζήτησιν τῆς ἀληθείας;

Πῶς δέ τοῦτο;

Μήπως δέν ἔχει ἡ Ὁρθοδοξία μόνη ὅλην τήν ἀλήθειαν; Μήπως οἱ Ὁρθόδοξοι οὐκ «εἶδομεν τό φῶς ἀληθινόν»; οὐχ «εὕρομεν πίστιν ἀληθῆ», ἡ «οὐκ ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες»; (Θεία Λειτουργία).

Μήπως ἡ ἀλήθεια «εὐρίσκεται κάπου εἰς τό μέσον»; Ἡ, μήπως ὑπάρχει «μέσον ψεύδους καί ἀληθείας»; (βλ. Ἐγκύκλιος Ἀγ. Μάρκου Ἐφέσου, Τοῖς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς καί τῶν νήσων εὐρισκομένοις Ὁρθόδοξοις» Ρ.Γ. 160-112 - 204).

Ἡ μήπως ἐπιδιώκετε νά «κατηχήσετε» τόν Πάπαν μέ τούς «διαλόγους»;

Οὐκ οἶδατε ὅτι ἡ Κυριακή ἐντολή εἶναι «μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» (Ματθ. ΚΗ, 19) καί ὅχι διαλέγεσθε καί ζητεῖτε, ὡς δῆθεν ἀνεύρετον εἰσέτι, τήν ἀλήθειαν μετ' αὐτῶν;

Καί ἔως πότε θά «νουθετήτε» τόν Πάπαν; Οὐκ οἶδατε ὅτι «αἰρετικόν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ»; (Τίτ. 3, 10).

Ἀφήσατέ τα, λοιπόν, αὐτά. Ἀφήσατε τούς ἐμπαίγμους καί τās ἀπάτας. Μή πλανᾶσθε καί μή πλανᾶτε! «Θεός οὐ μυκτηρίζεται» (Γαλ. 6, 7). Μή παίζετε ἐν οὐ παικτοῖς! Μή γίνεσθε θεομπαίκται!

Ἐχετε τό ἐλεύθερον νά εἰσθε ἡ νά μή εἰσθε Ὁρθόδοξοι. Νά πιστεύετε ἡ νά μή πιστεύετε.

Ὅμως δέν ἔχετε τό δικαίωμα νά λέγετε ὅτι εἰσθε Ὁρθόδοξοι καί νά μή εἰσθε. Δέν ἔχετε τό δικαίωμα νά ἐμφανίζεσθε ὡς Ὁρθόδοξοι καί νά εἰσθε αἰρετικοί. Δέν ἔχετε τό δικαίωμα, ἐξερχόμενοι τῆς Ὁρθοδοξίας καί παραμένοντες ἐκτός Ὁρθοδοξίας, νά σφετερίζεσθε τό ἅγιον ὄνομα τῆς Ὁρθοδοξίας. Δέν ἔχετε τό δικαίωμα νά προσδίδετε καί δέν ἔχετε τό δικαίωμα νά ἐξαπατᾶτε! Μετανοεῖτε!

Μή ἀποσχίζεσθε περισσότερο καί μή φεύγετε μακράν ἀπό τήν Ἐκκλησίαν.

Ἐπανελθετε εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν! Ἐξέλθετε ἐκ μέσου τῶν αἱρέσεων καί ἀφορίσθητε ἀπ' αὐτῶν!

Καταδικάσατε τās αἱρέσεις. Ἀναθεματίσατε πᾶσαν αἵρεσιν. Διακόψατε τούς διαβητικούς «θεολογικούς διαλόγους» μέ τούς αἰρετικούς, ὡς καί πᾶσαν μετ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν, καί καλέσατε αὐτούς εἰς μετάνοιαν. Ἡ μόνη ὁδός τῆς ἐνώσεως τῶν αἰρετικῶν μέ τήν Ὁρθοδοξίαν εἶναι, ἀποτασσόμενοι τήν αἵρεσιν, νά ἐπανελθοῦν εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν.

Ἐάν θέλετε τήν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, αὕτη ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἐνότητα τῆς πίστεως.

Ἀποπτύσατε λοιπόν πᾶσαν αἵρεσιν καί πᾶσαν κακοδοξίαν.

Ἐπειδὴ δέ ἡ ἐνότης τῶν Ὁρθόδοξων σημαίνει καί ἐνότητα τῆς λατρείας, ἀπορρίψατε τό παπικόν ἑορτολόγιον καί ἐπιτρέψατε εἰς τό ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐν κατακλείδι, ἐπαναλαμβάνοντες τήν ἐκκλησίν μας νά βαδίζετε εἰς τήν εὐθείαν ὁδόν τῆς ὀρθοδοξίας, σᾶς τονίζομεν καί αὖθις ὅτι, ἐάν δέν καταδικάσετε σαφῶς καί ἀπεριφράστως τήν παπικήν αἵρεσιν, τότε θέλει ἀποδειχθῇ περιτράνως καί ἐκτός πάσης ἀμφισβητήσεως, ὅτι ἐνεργεῖτε ὡς ἄλλος Δούρειος Ἴππος πρὸς ἄλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τήν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί πρὸς ὑποταγὴν ταύτης ὑπὸ τὸν αἱρεσιάρχη Πάπαν, ὅπερ καί ἀπευχόμεθα.

Παρακαλοῦμεν προσέξατε καί τοῦτο.

Τό παρὸν ἀπευθύνεται μὲν εἰς ὅσους δέν ἔχουν ἀποφασίσαι νά φερθοῦν ὡς Ὁρθόδοξοι, ἀποστέλλεται δέ εἰς ἅπαντας.

Ἐάν εἰσθε Ὁρθόδοξοι, πράξατε ὡς Ὁρθόδοξοι.

Ἐάν θέλετε ὅχι μόνον νά λέγεσθε Ὁρθόδοξοι, ἀλλὰ καί νά εἰσθε, «οὐκ ἀρκέσει τό συνομολογῆσαι τό τῆς πίστεως σύμβολον» (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Μ. 41072), ἀλλὰ πρέπει νά συμμορφωθῆτε εἰς ὅλα, ὅσα ἐντέλλεται ἡ Ὁρθοδοξία, τοῦτέστιν ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διὰ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καί ἄλλων Ὁρθόδοξων Συνόδων καί τῆς διδασκαλίας τῶν Πατέρων καί τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἐν γένει.

Ἐάν σταθῇτε μόνον εἰς τὰ ἐγκλήματα τῆς Οὐνίας καί δέν προχωρήσετε εἰς τήν καταδίκην τῆς Παπικῆς αἱρέσεως, τῆς ὁποίας ἡ Οὐνία μέ τὰ ἐγκλήματά της ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἐκδήλωσιν, ἐάν δέν ἀναθεματίσετε τās αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ μονοφυσιτισμοῦ, ὡς καί πᾶσαν ἄλλην, τότε θά ἀποδειχθῇ ὅτι δέν εἰσθε Ὁρθόδοξοι. Τότε θά ἀποδειχθῇ «πολύ ἀσύνετοι καί λίαν ἁμαρθεῖς» καί κακόδοξοι καί δὴ αἰρετικοί καί μάλιστα παναιρετικοί καί, διὰ ταῦτα ἀναθέματος ἄξιοι. Τότε θά ἀποδειχθῇ, ὅτι σκοπὸς τῆς συναντήσεώς σας εἰς τό Φανάρι εἶναι ἡ ἀναγνώρισις Παπικοῦ Πρωτείου εἰς τὸν Κῶν/Λεως καί ἡ ἀναγνώρισις καί ἐνίσχυσις τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, ὡς ἀδελφῆς, ἂν μὴ καί «μητρῶς», «Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας»! Ἡ δὲ διατυμπανιζομένη δῆθεν ἐνότης τῆς Ὁρθοδοξίας, θά ἀποδειχθῇ ἐνότης τῆς Κακοδοξίας καί χωρισμὸς ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας. Τότε θά ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ βούλησίς σας εἶναι νά καταργηθῇ ἡ Οὐνία, ὅχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διὰ νά τήν ὑποκαταστήσετε σεις, ἦτοι διὰ νά εἰσθε ὑμεῖς ἡ μόνη Οὐνία!

Τότε θά ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ συνάντησίς σας εἶναι Καίσιφικόν συνέδριον, πρὸς προδοσίαν καί σταύρωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, κατὰ τήν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι πῶς θά τολμήσετε νά λειτουργήσετε τήν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας κοινωνοῦντες μέ τās αἱρέσεις; Ποῖα χεῖλη, ἐν ᾧ ἀποκαλοῦν «ἀγίωτατον ἐν Χριστῷ ἀδελφόν» τόν Πάπαν, τὸν αἱρεσιάρχη καί ἀντίχριστον, ὡς εἶναι, πράγματι, καί ὡς τὸν λέγουσιν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας θά τολμήσουν νά ἀναγνώσουν τό ἀναγινωσκόμενον κατὰ τήν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας Συνοδικόν; Ποῖος θά τολμήσῃ νά ἀπαγγεῖλῃ τό τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐντελλομένης ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι: «πᾶσι τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα»; μὴ ἐντρεπόμενος τούς ἀνθρώπους καί μὴ φοβούμενος τὸν Θεόν;

Φοβήθητε, λοιπόν, τὸν Θεόν, ἀναθεματίσατε τὸν Παπισμόν, τὸν μονοφυτισμόν καί ὅλας τās αἱρέσεις, καί ἐπιστρέψατε εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν. Ἄλλως, ὑμεῖς διψεθε.

ΟΜΑΔΕΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἡ ἱστορία διδάσκει, ὅτι, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸν Πατέρα ὅλων τῶν αἱρέσεων διάβολον, οὐδεὶς ποτὲ αἱρεσιάρχης μετενόησεν. Πᾶς εἶναι, λοιπόν, δυνατόν νά ἀνεμένετε τοῦτο ἀπὸ τὸν ἐσωφορικῆς ἀλαζονείας καί ἐπάρσεως Πάπαν;